

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Jennifer Crusie
CHỈ CÓ
THỂ LÀ
ANH

Anyone but you

CHIBOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chỉ Có Thể Là Anh

Jennifer Crusie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu nội dung:

Lai một phần chó lùn, một phần chó săn, cùng phúc tinh từ thần Ái tình... liệu một chú chó đóng vai người mai mối có thể tìm thấy tình yêu mới cho chủ nhân hay không?

Với Nina Askew, tuổi bốn mươi đồng nghĩa với tự do - khi cô ly dị người chồng cũ luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu và rời bỏ ngôi nhà ngọt ngào ở ngoại ô. Tự do sở hữu một căn hộ của riêng mình trong thành phố, tự do chuyên tâm vào ước muốn của bản thân vì một sự thay đổi. Và những gì cô muốn là thứ mà chồng cũ luôn cấm cản - một chú cún. Một chú cún hoạt bát làm cô thấy vui vẻ. Thay vào đó, cô lại có... Fred.

Ú na ú nần, bốc mùi và rõ ràng là đang phải chịu đựng chứng trầm cảm nào đó của loài cún, Fred còn lâu mới được xếp vào loại “tràn đầy sức sống”. Nhưng chính nhờ tất cả những sai lầm của mình mà nó đã buộc được Nina phải mặt-đối-mặt với Alex Moore, anh chàng hàng xóm đẹp trai, trẻ tuổi ngụ ở tầng dưới.

Trên lý thuyết mà nói, Alex chẳng có chỗ nào chê được - vừa gọi tình, vừa có vẻ ôn hòa - một bác sĩ khoa cấp cứu luôn san sẻ tình yêu bị cấm đoán dành cho những cái bánh Oreo của Fred theo cách làm người ta kinh ngạc. Nhưng mặc cho nụ cười rạng rỡ tuyệt đẹp của anh, sự khác biệt tuổi tác mười năm ấy là khoảng cách quá lớn để Nina có thể san lấp. Lờ đi sự dằng dai của cô bạn thân nhất, những nhà cải cách xã hội không tương thích quấy rầy và cả Fred luôn có mặt khắp mọi nơi - đấy là chưa đả động gì đến tuyến hoóc-môn cứ bất thành linh nổi hứng - Nina cho rằng bất kỳ ai, ngoại trừ Alex, hẳn sẽ là ván cược khá khẩm hơn cho một mối quan hệ. Nhưng sau từng gã bạc đầu cứng nhắc mà mình hẹn hò, cô càng hoài nghi chính anh chàng yêu chó trẻ tuổi kia mới là người mình thực sự muốn gắn bó.

Giới thiệu tác giả:

Jennifer Crusie (sinh năm 1949) là bút danh của nhà văn Jennifer Smith, một tác giả dòng tiểu thuyết lãng mạn bán chạy và giành nhiều giải thưởng. Bà đã viết được hơn 15 cuốn tiểu thuyết, đã được xuất bản ở hơn 20 nước trên thế giới.

Bà đã tốt nghiệp ở trường Trung học Wapakoneta và có bằng cử nhân ngành Mỹ thuật tại trường Đại học Liên bang Bowling Green ở Bowling Green, bang Ohio. Bà có hai bằng Thạc sĩ. Bằng đầu tiên thuộc về chuyên ngành Professional Writing & Women's Literature ở Đại học Liên bang Wright, Crusie đã viết luận văn về vai trò người phụ nữ trong tác phẩm văn học kỳ bí. Bằng thạc sĩ thứ hai của bà thuộc ngành Mỹ thuật trong Tiểu thuyết của Đại học Liên bang Ohio.

Vào mùa hè năm 1991, bà bắt đầu nghiên cứu cho luận văn về ảnh hưởng giới tính đối với việc tường thuật, nghiên cứu sự khác nhau của việc kể chuyện giữa phụ nữ và đàn ông. Là một phần trong quá trình nghiên cứu, bà đã dự tính đọc một trăm cuốn tiểu thuyết lãng mạn

dành cho phụ nữ và một trăm cuốn tiểu thuyết phiêu lưu dành cho đàn ông. Các tiểu thuyết lãng mạn hóa ra khá nữ quyền và quá hấp dẫn, khiến bà không bao giờ đụng đến tiểu thuyết phiêu lưu dành cho đàn ông. Thay vào đó, bà quyết định viết tiểu thuyết, bỏ việc và dành toàn bộ thời gian để viết cũng như hoàn tất học vị tiến sĩ. Đây là một trong những bước biến chuyển vô cùng mạo hiểm vì bà đã không bán được cuốn sách đầu tiên của mình mãi cho đến tháng Tám năm 1992.

Mặc dầu NXB Silhouette đã từ chối cuốn tiểu thuyết tiếp theo của Cruise, NXB Harlequin đã chấp nhận nó và xuất bản vào năm 1993 với tên gọi *Săn Chồng* thuộc dòng sách Quyển rũ của họ. Thêm năm cuốn nữa của bà được Harlequins xuất bản, gồm *Getting Rid of Bradley* - đã giành được giải RWA dành cho Tiểu thuyết ngắn hiện đại hay nhất, *Bạn Cùng Giường Trái Tính*, *Bất Cứ Điều Gì Em Muốn*, *Charlie All Night*, và *Chỉ Có Thể Là Anh*.

Các tác phẩm tiểu thuyết của bà tiếp tục khám phá các cuộc hành trình của những người phụ nữ, đặc biệt là các vấn đề liên quan đến các mối quan hệ, tình bạn, cộng đồng, và sự sáng tạo. Bà là một phụ nữ may mắn, và bà biết điều đó.

“Hết sức mới mẻ, hài hước, tình cảm và táo bạo... Crusie là một trong những tác giả như thế.”

- *Booklist*

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Đề tặng

Dành tặng Meg Ruley, mẹ đỡ đầu của Fred và là cộng sự của tôi trong khóa Tội phạm và Văn học.

Lời cảm ơn

Chân thành cảm ơn những giúp đỡ chuyên môn của Laurie Grant về hồi sức cấp cứu.

Chương 1

Điều cuối cùng Nina Askew cần là Fred.

“Tôi muốn mua một con cún,” cô nói với người phụ nữ mặc bộ đồng phục màu nâu đứng sau cái quầy kim loại sứt sẹo trong Trạm Kiểm soát Thú vật Riverbend. “Một con thật vênh váo.”

“Vênh váo.” Người phụ nữ thở dài. “Hẳn rồi. Chúng tôi có vênh váo.” Bà ta hất đầu về phía cánh cửa kim loại xám ở cuối quầy. “Đi qua chỗ kia, xuống dưới một bậc.”

“Phải rồi.” Nina vén những lọn tóc xoắn ngắn cũn cỡn ra sau tai, nắm lấy túi xách và bước qua cửa, quyết tâm tự mình chọn bằng được món quà sinh nhật bốn chân vênh váo nhất. Hôm qua là sinh nhật lần thứ bốn mươi của cô thì sao chứ? Bốn mươi là độ tuổi hay ho đối với phụ nữ. Nó có nghĩa là tự do. Đặc biệt là sự tự do khỏi gã chồng cũ quá tham vọng và cái tòa lâu đài ở vùng ngoại ô xa hoa kia cuối cùng cũng đã đẩy đi được sau một năm ròng rã rao bán. Điều tuyệt vời trong chuyện này là cô đã thoát khỏi ngôi nhà quái quỷ đó.

Và giờ cô đã bốn mươi. Chà, cô sung sướng khi đã bốn mươi tuổi. Nói cho cùng thì đó chính là lý do cô đang tìm một con chó cho riêng mình.

Người phục vụ đi cùng cô bảo, “Đường này,” và Nina đi theo bà ta qua một cánh cửa kim loại nặng nề khác. Cô sẽ mua một con cún. Cô luôn muốn nuôi chó nhưng Guy không chịu hiểu. “Chó rụng đầy lông,” anh ta đã nói thế khi cô gợi ý nên mua một con để tặng nhau làm quà cưới. Lẽ ra cô phải biết đó là Dấu hiệu đáng báo động. Nhưng không, cuối cùng thì cô cũng cưới anh ta và chuyển đến cái lổn nhổn được thiết kế làm nhà ở đó. Và rồi cô đã trải qua mười lăm năm dỗi theo sự nghiệp của chồng mình, không có con chó nào, trong một ngôi nhà mà càng ngày cô càng căm ghét. Mười sáu năm trong ngôi nhà đó, nếu tính thêm một năm tù ngục trong tình trạng đã ly hôn vừa rồi khi phải chờ đến khi bán được nhà. Nhưng giờ cô đã được tự do, có một căn hộ của riêng mình cùng với một công việc tuyệt vời, dù là tạm thời. Điều duy nhất cô

cần là một cơ thể ấm áp, vui vẻ chờ đợi mỗi khi cô về nhà.

Người phục vụ mở cửa, và tiếng sửa văng vẳng Nina nghe thấy trước đó trở nên điên cuồng và inh ỏi. Nina bước vào căn phòng bê tông và dừng lại, cảm giác mê mẩn bị thổi bay trước dây chuông làm bằng kim loại xám, bên trong là bọn chó sửa ầm ĩ thu hút sự chú ý của cô. Cô thở hắt ra, hoảng hồn. “Ôi Chúa ơi, thật dễ sợ.”

“Nhớ triệt sản thú nuôi đấy.” Người phục vụ dừng lại trước cái chuông kế cuối. “Đây rồi.” Bà ta hất đầu lần nữa. “Vênh váo.”

Nina bước tới liếc nhìn vào trong cái chuông mà người phục vụ đã chỉ cho cô. Bọn cún thật đáng yêu - giống chó lai nhỏ xíu, mắt sáng, lông đốm - chúng trèo lên nhau, ngã lăn xuống, rên ư ử và sửa ăng ẳng. Vênh váo đến chết người. Giờ tất cả những gì cô phải làm là chọn lấy một con...

Cô đến gần hơn và hoàn toàn tình cờ liếc nhìn vào chuông cuối cùng. Thế rồi cô khựng lại.

Chỉ có một con chó trong cái chuông đó, kích thước tầm tầm và trông ủ dột, quá to đối với căn hộ và quá sần muện đối với tâm trạng của cô. Nina cố quay lại với đám cún con, nhưng chẳng hiểu sao cô không thể làm thế. Dưới đôi mắt tối tăm của con chó đó có những cái bóng lớn, hai vai nó gồ lên và bộ lông trắng bị thứ gì đó trông như những đốm màu nâu sậm khổng lồ dây bẩn. Nó ngồi trên nền bê tông ẩm ướt như một con kền kền cỡ bự và nhìn cô chòng chọc, không sửa, không cử động. Trông nó giống ông Fred của cô trước khi ông qua đời năm cô lên sáu. Cô rất quý ông Fred, và rồi một ngày nọ trái tim ông ngừng đập, theo cách nói của mẹ cô, và mọi chuyện là thế.

“Chào,” cô lên tiếng. Con chó khẽ ngẩng đầu lên, thế là cô ngồi thụp xuống thò tay qua cửa chuông và gãi lên tai nó. Nó nhìn cô rồi nhắm mắt lại, cảm kích trước hành động của cô.

“Nó bị làm sao thế?” Nina hỏi người phục vụ.

“Chẳng sao cả, nó lai một phần chó lùn, một phần chó săn thỏ.” Bà ta vừa nói vừa kiểm tra tấm thẻ trên chuông. “Hoặc có thể nó bị đần. Hôm nay là ngày cuối cùng của nó.”

Nina tròn mắt. “Ý bà là...”

“Phải.” Người phục vụ xoẹt bàn tay ngang cổ họng.

Nina quay lại nhìn con chó. Nó nhìn lại cô, vẻ chết chóc hiện lên trong mắt.

Ôi Chúa ơi.

Cô đứng dậy, vén tóc ra sau tai, cố tỏ ra hiệu quả và thực tế trong nỗ lực trở nên hiệu quả và thực tế. Cô không cần con chó này. Cô cần một con cún vui nhộn, vênh váo, trong khi vào ngày tuyệt nhất đời mình, trông con chó này sẽ như một kẻ khóc thuê chuyên nghiệp. Và nó thậm chí còn chẳng phải là một con cún.

Bất kỳ con chó nào ngoài con này.

Cô nhìn xuống con chó lần cuối cùng, tóc cô đổ về trước, làm thành cái khung màu đen uốn lượn viền quanh vẻ ủ dột của con chó. Nó hơi cúi đầu như thể với nó như thế là đã quá nặng nề, và hai tai nó cụp xuống.

Cô không thể chọn con chó này. Nó quá ủ dột. Nó quá to. Nó quá già. Cô lùi lại một bước và con chó thở dài nằm xuống, chẳng trông đợi bất kỳ điều gì, cam chịu trước sàn nhà lạnh cứng cùng với thực tế là chẳng ai yêu thương nó và cái chết cầm chắc trong sáng nay.

Ít ra thì đó là những gì mà Nina chắc chắn là nó phải cam chịu. Không chịu nổi điều đó, cô quay sang người phục vụ và nói, “Tôi lấy con này.”

Người phục vụ nhướn mày. “Đây là quan niệm của cô về vênh váo à?”

Nina chỉ về phía đám cún. “Bọn nó rồi sẽ được nhận nuôi hết, đúng không?”

“Chắc thế.”

Nina đưa mắt nhìn bọn cún mũm mĩm, tung bừng kia lần cuối. Một loại thuốc chống trầm cảm có bốn chân và một cái đuôi. Thế rồi cô nhìn con chó kia, ủ dột, đơn độc, quá già, không

còn thấy dễ thương được nữa nếu nó từng có thời dễ thương. “Tôi và con chó này có rất nhiều điểm tương đồng,” cô bảo người phục vụ. “Hơn nữa, tôi sẽ chẳng thể ngủ được nữa khi biết rằng mình có thể cứu nó nhưng lại không chịu cứu.”

Người phục vụ lắc đầu. “Cô không thể cứu tất cả bọn chúng.”

“Chà, tôi có thể cứu con này.” Nina ngồi thụp xuống ngang với tầm mắt con chó. “Ổn rồi, Fred. Tao vừa mới cứu mày đây.”

Con chó đảo tròn mắt nhìn cô chòng chọc.

“Không, đừng cảm ơn tao. Rất vui khi được giúp mày.” Nina đứng dậy và theo người phục vụ đi xuống đường lòng. Đến cuối đường, cô quay lại và thấy Fred bước tới trước, thò mũi qua những thanh chắn. “Này, không sao đâu,” Nina gọi với lại. “Tao sẽ quay lại ngay khi cứu được mày ra khỏi chốn ngục tù này.”

Fred rên ư ử và lếch thếch lùi vào sâu trong chuồng.

“Ồ, phải rồi, rồi mày sẽ làm tao phấn chấn lên,” nói rồi Nina đi ký các loại giấy tờ và trả tiền.

Con chó cũng chẳng vui vẻ gì hơn khi người phục vụ mở cửa chuồng và nó loạng choạng bước vào vòng tay Nina, toàn thân bốc mùi ngoài sức tưởng tượng. “Mày hôi lắm, Fred,” cô bảo nó rồi bế nó lên ôm chặt vào người, tự nhủ rằng bộ vest lụa của cô có thể giặt khô được, và rằng ít nhất nó cũng màu nâu, cùng màu với Fred, thế nên sẽ không thấy lông chó dính vào. Con chó ngẩng lên nhìn và cô thêm vào, “Và mày nặng cả tấn ấy.” Nó giống như một vật nặng không chút sức sống trên tay cô, tròn và đồ sộ, phần lớn trọng lượng cơ thể dường như tập trung ở phía đuôi, làm phần mông hoàn toàn trĩu xuống khi cô giữ hông nó thẳng bằng trên hông mình. Thế nhưng, mặc dù cực kỳ bốc mùi, cô vẫn cảm thấy thật dễ chịu khi ôm con chó. “Tao đã cứu mày đây, Fred,” cô thì thầm vào tai nó, làm nó co người lại vì hơi thở của cô làm nó nhột, nhăn nhin nhưng chẳng tỏ ra chút hào hứng nào trước bước ngoặt mới của cuộc đời.

Nó hơi nhồm dầy khi cô đưa nó ra ngoài ánh mặt trời tháng Năm, nhưng lại dường như bực bội khi cô cố giữ nó thẳng bằng trên một bên hông trong lúc xoay xở mở cửa chiếc xe Civic

trắng của mình.

“Tao đã định... tìm... một con cún,” cô bảo con chó, vừa thở hồng hộc vừa dùng hông bên kia đẩy cửa xe mở rộng hơn. “Tao không định... tìm một con... nửa chó lùn... nửa chó săn thỏ... lại còn nặng mông nữa.” Cô hí hục đẩy nó vào ghế, đóng cửa lại rồi tựa người vào xe thở dốc. Người Fred nghiêng ngả yên vị trên lớp vải bọc ghế màu xanh, rồi nó quay sang dí mũi dây buộc lên kính chắn gió. “Giỏi.” Nina thở dài. “Cứ tự nhiên như ở nhà đi.”

Cô chui vào trong chiếc Civic và tra chìa vào ổ khóa. Fred chống chân lên bậu cửa sổ và dí mũi lên cao hơn. Nina thèm thuồng nghĩ đến đám cún con. “Mày sẽ làm tao ốm mất.” Cô nhào người sang phía con chó, hạ kính xuống một nửa. “Đừng nhảy ra ngoài đấy. Mọi chuyện với mày sẽ chỉ khá hơn thôi.”

Nghe thấy tiếng cô, Fred quay lại, và trong khi cô nhào người trên nó, tay vẫn đang hạ kính xuống, nó liền nhìn thật chăm chú vào mắt cô. Nina ngừng quay kính và nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sâu thẳm ấm áp kia. Nó thực sự là một con chó đáng yêu. Dĩ nhiên nó sẽ chẳng háng hái lắm đâu. Trong hoàn cảnh của nó, cô cũng sẽ thận trọng. Nó chẳng biết gì về cô. Cô chẳng biết gì về xuất thân của nó. Có thể người chủ cũ đã đối xử tàn nhẫn với nó. Điều đó chẳng quan trọng. Quan trọng là nó cần được yêu thương. Ai mà chẳng cần được yêu thương. Kể cả cô cũng cần vậy. Và giờ cô đã có Fred.

Fred.

Nina nhắm mắt lại. Thật tuyệt quá. Cô đã có Fred. Thậm chí đến người bạn thân nhất của cô cũng sẽ nghĩ rằng cô điên rồi.

“Cậu mua cái gì cơ?” Charity sẽ gào lên như thế, và rồi khi cô ấy thấy Fred, già cả, ốm yếu và mệt mỏi, cô ấy sẽ... Nina nhìn vào đôi mắt nâu nhẵn nhụi của Fred lần nữa và cảm thấy hồ thẹn. “Sẽ ổn thôi, Fred à.” Cô vuốt ve đầu nó. “Giờ mày là con chó của tao. Sẽ ổn thôi.”

Fred nhìn cô, so hai vai lại và rồi lao vào cô, liếm một phát từ cằm lên đến tận trán.

“Ôi, Fred.” Nina òa lên khóc và ôm chầm lấy con chó. Thân hình nó thật to lớn, ấm áp và mềm mại.

Nina ôm nó chặt hơn, vui mừng biết mấy khi lại có ai đó còn hơi thở trong cuộc đời mình và nhẹ nhõm biết bao khi cuối cùng cũng có thể òa khóc để giải tỏa nỗi thất vọng và cô độc trong lòng, đến nỗi cô thậm chí chẳng thèm để tâm đến việc ai đó có tận bốn chân và bốc mùi như chó hoang bản thú. “Chúng ta sẽ rất hạnh phúc cho xem, Fred à,” cô nói với nó bằng giọng nức nở. “Thực sự đấy. Chúng ta sẽ thật vui vẻ bên nhau cho xem.”

Fred thở dài và bắt đầu liếm nước mắt trên mặt cô, làm Nina càng khóc tợn hơn. Đây là cảm xúc tuyệt nhất mà cô có được trong nhiều tuần qua.

Cô sụt sịt thêm lần cuối, buông Fred ra và nổ máy xe để có thể chỉ cho nó xem ngôi nhà mới của mình và rồi gọi dì Charity của nó đến gặp nó.

“Giờ mày đã có gia đình rồi, Fred à,” cô bảo nó. “Mày đang về nhà đấy.”

Alex Moore đang nằm dài trên giường trong phòng khám vắng tanh của Khoa cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Riverbend, cố không nhớ đến gia đình mình và chớp mắt một lát trước khi một ca cấp cứu khác ập đến, thì anh trai anh bước vào và thả cái túi giấy nâu chứa một lốc sáu lon bia lên bụng anh.

“Này!” Alex cuộn người lại đỡ đòn tấn công và nhận ra đó là Max, thế là anh lại đuổi người ra. Cảm giác tê tái liên quan đến gia đình anh chẳng có gì mới mẻ. “Em đang ngủ. Đi chỗ khác đi. Và mang đồng bia chết tiệt đó theo cùng trước khi có người nhìn thấy.”

Max lôi đồng bia ra khỏi túi rồi lấy riêng ra một lon. Anh bật nắp và vừa thả năm lon còn lại xuống bụng Alex vừa buông phịch người xuống một chiếc ghế nhựa màu cam. Chiếc ghế rít lên kèn kẹt trên sàn nhà, và chiếc áo lụa màu tía của Max cọ vào bức tường màu xanh lục. Alex nhăn mặt nhắm mắt lại, hy vọng Max hiểu ý mà bỏ đi.

Nhưng Max không hiểu. “Em biết đấy, nếu không mất cả đêm theo đuổi đám phụ nữ, em

sẽ không một mồi thế này trong các ca trực,” vừa nói, Max vừa nhâm nhi lon bia.

Alex chẳng buồn mở mắt ra. “Em chẳng mất cả đêm theo đuổi phụ nữ. Em chỉ đưa Debbie đi ăn tối. Rồi cô ấy bắt đầu nói về con cái. Thế là em đưa cô ấy về nhà. Chuyện về đời sống tình cảm của em là thế.”

“Đó là bởi em mang cái dáng vẻ thư sinh tóc vàng hiền lành đó,” Max bảo em trai. “Khắp người em toát ra chữ chàng trai tử tế. Chứ nhìn anh xem, trông như một tay hư hỏng ấy.”

Alex vẫn nhắm mắt ra ý đuổi. “Phải, đúng đấy. Biến đi, đồ hư hỏng.”

“Dĩ nhiên, giờ em mới giả vờ mình là đồ hư hỏng thì đã quá muộn, vì ai mà chẳng biết em rồi. Lẽ ra em nên thay đổi chủ đề, như ‘Nhân tiện nói về con cái, Debbie này, hú hí với nhau một tí thì sao nhỉ?’ Em phải học cách ứng phó nhanh hơn mới được.”

Alex nghĩ đến chuyện găm vào mặt Max và bảo ông anh biến đi nhưng rồi quyết định không làm thế. Anh rất yêu quý Max, và trong gia đình anh, rất hiếm có một người họ hàng nào mà anh thường cảm thấy vui vẻ khi gặp mặt. “Em không muốn ứng phó nhanh hơn. Em chỉ muốn có vài buổi tối yên tĩnh vui vẻ cùng với một người phụ muốn có em hơn là đám nhóc tí và nhả cười. Tất cả đám phụ nữ em quen biết đều nằm trong độ tuổi sinh sản và có nhu cầu cháy bỏng về chuyện hôn nhân. Em muốn một người phụ nữ có nhu cầu cháy bỏng được ở cùng em, cùng nhau cười vang khi xem những bộ phim cũ. Nhưng ngay lúc này, tất cả những gì em muốn là được đánh một giấc, đó là lý do vì sao anh sẽ rời khỏi đây.”

Max uống thêm chút bia. “Đó là vì em là bác sĩ. Phụ nữ luôn muốn kết hôn với bác sĩ.”

Alex mở một mắt, cố phớt lờ hình ảnh chiếc áo tía trên nền tường màu xanh. “Anh cũng là bác sĩ. Sao chuyện đó lại không xảy đến với anh?”

“Vì anh cố chẳng hẹn hò ai quá hai lần,” Max nói. “Như thế sẽ ngăn chặn được cái chủ đề cưới xin kia.”

“Anh thật chín chắn quá, Max à.” Alex lại nhắm mắt lại. “Giờ thì đi đi. Ít nhất là cũng có lúc ngoài kia chẳng có thảm họa nào, và em cần chợp mắt một lát.”

Max lại nhắm nháp bia. “Hôm nay là ngày cuối cùng em còn ở độ tuổi đầu hai đấy, nhóc ạ. Cảm giác thế nào khi già đi?”

“Anh thử nói xem,” Alex nói. “Anh sắp bốn mươi rồi còn gì.”

“Ba sáu không phải là bốn mươi,” Max nói với vẻ nghiêm trang. “Và em sẽ rụng tóc trước anh cho xem. Lúc này tóc tai đã tạm biệt cái trán của em rồi. Từ đây anh có thể nhìn thấy đấy. Đó là vì tóc em màu vàng. Những gã tóc đen giống anh chẳng bao giờ hói đầu cả.” Lần này anh đang nghiêng lon bia vào miệng và dốc sạch nửa lon còn lại.

“Không phải anh vẫn đang đi thăm bệnh à?”

“Xong từ một giờ trước rồi.” Max ném lon bia vào trong thùng rác gần đó rồi thụp người xuống hết mức có thể trong chiếc ghế nhựa. “Em xong việc sớm chứ?”

“Ba giờ nữa. Đi đi.”

“Vậy là em đã sẵn sàng cho ngày mai rồi?”

“Mai là sinh nhật em,” Alex nói, mắt vẫn nhắm nghiền. “Đâu phải là cái gì mà em phải sẵn sàng. Người khác phải sẵn sàng mới đúng. Ví dụ như anh. Đi mua tặng em thứ gì đó thật đắt đi. Anh kiếm được nhiều tiền lắm mà.”

“Chính xác,” Max nói. “Và em biết lý do vì sao.”

Alex rên lên rồi lăn người tránh xa ông anh trai, và Max phải nhoài người tới để đỡ lấy năm lon bia bị nghiêng suýt rơi xuống sàn.

“Này!” Max kêu lên. “Cứ lảng tránh thực tế nếu em buộc phải làm thế, nhưng đừng đổ bia đi chứ.”

Alex vẫn quay lưng về phía ông anh. “Em chẳng lảng tránh thực tế. Em đang lảng tránh anh đấy. Đi đi.”

“Anh là thực tế đây, anh bạn,” Max nói, và Alex nghe thấy tiếng ghế kèn kẹt khi Max ngồi xuống và tiếng lách cách khi mấy lon bia được đặt xuống sàn nhà. “Anh vừa tình cờ gặp bố. Bố đang tìm em.”

Alex lại rên lên.

Giọng Max có vẻ cảm thông, “Ừ, anh biết. Tối mai bố muốn dùng bữa với em.”

“Không,” Alex nói.

“Anh đã bảo bố là em sẽ đi rồi. Quỷ tha ma bắt, em cũng chẳng có cơ hội để thoát được chuyện này. Bố bảo em gặp bố ở The Levee lúc bảy giờ. Đầu tiên là uống chút ít đã.”

“Ôi, quỷ tha ma bắt.” Alex lại lăn ngửa ra và nhìn chằm chằm lên trần nhà cách âm loang lổ. “Lẽ ra anh có thể bảo bố là em bị ốm. Anh có thể bảo bố là anh chẩn đoán em mắc một loại bệnh truyền nhiễm kinh khủng gì đó.”

“Anh là bác sĩ phụ khoa,” Max nói. “Anh phải bảo bố gì đây? Rằng em bị nắm nên không thể ăn tối à?”

“Nói thế bố có phát hiện ra không?”

“Có,” Max nói. “Bố đang làm việc nên vẫn còn tỉnh.”

“Tuyệt. Đúng điều em cần trong ngày sinh nhật của mình, nhét một ông già vào taxi vào lúc nửa đêm.”

“Anh đã lo vụ đó rồi,” Max nói. “Anh đã bảo với bố là anh em mình có kế hoạch lúc chín giờ. Bố hiểu mà.”

Alex ném cho ông anh trai cái nhìn chán ghét. “Vậy là em sẽ phải nhét bố vào taxi lúc chín giờ. Cảm ơn anh.”

“Chuyện còn tệ hơn nữa.” Max tươi cười với cậu em trai, vui vẻ như thường lệ. “Bố bảo

mai mẹ em sẽ đến đây.”

Alex ngồi bật dậy. “Mẹ em bay đến đây nhân sinh nhật em á?”

“Không,” Max nói. “Bà ấy bay đến tham dự hội nghị chuyên đề một ngày về kỹ thuật laser mới. Chỉ là tình cờ nó lại trùng với ngày sinh nhật của em thôi.”

“Ơn Chúa.” Alex thả người rơi bịch xuống gối trở lại. “Trong một phút kinh hoàng, em cứ tưởng tự nhiên mẹ lại trở dậy tình mẫu tử với em chứ.”

“Bà ấy bảo bố là bà ấy muốn ăn trưa với em,” Max nói. “Ăn trưa ở Hilton. Nhớ đúng giờ đấy, bà ấy sẽ phát biểu lúc một giờ.” Anh cầm lấy một lon bia từ dưới sàn lên và bật nắp. “Thật chán là em vẫn đang trong ca trực. Không thì em có thể uống một lon.”

“Mẹ em,” Alex nói với trần nhà. “Một giờ đồng hồ với mẹ.”

“Em sẽ mất một giờ đồng hồ với mẹ anh nữa,” Max nói sau khi uống thêm một ngụm bia. “Mẹ muốn đi uống nước với em lúc bốn giờ. Mẹ có ca mổ lúc một giờ, thế nên bà cho là đến lúc đó mình sẽ rảnh rồi.”

“Em nghĩ mình có thể chịu được một giờ với mẹ anh,” Alex nói.

“Và anh nghĩ Stella sẽ gọi điện,” Max mở lời.

“Chị ấy gọi rồi.” Alex giơ tay xoa mắt. “Ăn sáng trước khi chị ấy đi thăm bệnh.”

Max nhăn mặt. “Em có nghĩ chị ấy làm mọi việc trong buổi sáng bởi vì chị ấy là chị lớn không?”

“Không, chị ấy làm mọi việc trong buổi sáng vì chị ấy cực kỳ ngứa mắt,” Alex nói. “Ngay cả khi chị ấy là người họ hàng mà em yêu quý nhất.”

“Này!” Max ngồi thẳng người trên ghế. “Còn anh thì sao? Anh đã giúp em không phải mất trọn buổi tối để biện hộ về việc thất nghiệp của mình với ông già. Em nợ anh.”

“Em có nghề nghiệp mà,” Alex nói lần thứ một nghìn. “Em là bác sĩ.”

“Ừ, nhưng em đã chọn sai chuyên khoa,” Max nói. “Em phải chọn cái khoa hái ra tiền chứ không phải khoa cấp cứu. Bọn họ đã ép anh xong, giờ sẽ đến lượt em. Khoa tim, khoa ung thư, phụ khoa...”

“Không,” Alex nói. “Em thích công việc mình đang làm. Đi đi. Em đang cố chớp mắt.”

Một cô y tá nhỏ nhắn với mái tóc sẫm thò đầu qua cửa. “Này Alex, bọn tôi cần anh. Có tai nạn. Đi thôi.” Cô nàng biến mất trước khi anh kịp ngồi dậy.

Alex lẳng chân ra mép giường và trừng mắt nhìn Max. “Nếu không phải vì anh thì em đã có thể thẳng được mười lăm phút rồi.”

“Đó lại là chuyện khác,” Max nói. “Nếu em không phải bác sĩ chuyên khoa cấp cứu thì hẳn cô ấy đã gọi em là Đốc tờ Moore rồi.”

Cô y tá lại thò đầu vào. “Alex, đi thôi. Ồ, chào Max. Tôi không thấy anh.” Cô nàng cau mặt nhìn Max. “Bỏ lon bia đó đi ngay lập tức.”

“Chào Zandy.” Max giơ lon bia về phía cô y tá. “Trông em ổn quá.”

Cô nàng đã biến mất trước khi anh nói xong.

“Cô ấy dành cho anh sự tôn trọng thật đáng khiếp sợ,” Alex nói. “Hẳn là vì anh không phải là bác sĩ chuyên khoa cấp cứu.”

“Anh từng hẹn hò với cô ấy một lần,” Max nói.

“Điều đó giải thích lý do vì sao.” Alex đứng dậy đi ra cửa. “Đi đi. Em phải làm việc rồi.”

“Đừng quên ngày mai,” Max gọi với theo sau. “Ngày của gia đình đấy. Toàn bộ gia đình Farkle[1].”

“Phải, phải,” Alex lẩm bẩm trong lúc sải bước xuôi theo hành lang lát gạch màu xanh.

“Bác sĩ Farkle, và bác sĩ Farkle, và bác sĩ Farkle, và bác sĩ Farkle, và bác sĩ Farkle.”

“Gì cơ?” Zandy vừa hỏi vừa cố bắt kịp anh.

“Đừng bao giờ dính dáng đến chuyện gia đình, Zan ạ,” Alex nói. “Phải làm kẻ kém cỏi trong cả một vương triều đúng thực là địa ngục.”

“Họ đang cố thuyết phục anh bỏ khoa cấp cứu à?” Zandy lữ vài nhịp chân để bắt kịp anh, chân cô ngắn hơn chân anh đúng mười lăm phân, thế nên anh đi chậm lại chờ cô.

“Ừ,” Alex nói.

“Đừng nghe theo họ.”

Alex nhìn xuống cô, ngạc nhiên. “Không à?”

“Không,” Zandy trả lời. “Anh cần nơi này. Và nơi này cũng cần anh. Phớt lờ họ đi. Họ toàn là những kẻ bóng bẩy.”

Alex cười toe với cô. “Kể cả Max à?”

“Max là đồ khỉ hình người,” Zandy nói. “Nhưng anh là người tốt. Hãy ở lại với chúng tôi.”

“Chà, tôi đang định thế,” Alex nói, rồi khi nghe thấy tiếng còi hú, anh liền chạy về phía cửa, quên hẳn Zandy, Max và toàn bộ gia đình Farkle trong khi tiến hành công việc mà mình yêu thích nhất, cứu sống mạng người trên đường đi.

“Cậu đã mua cái gì!” Charity đứng giữa căn hộ trần cao của Nina và trở mắt nhìn Fred, vô cùng sửng sốt.

“Charity, đây không phải con chó tầm thường đâu.” Nina cứng người lại, vẫn còn nghi ngờ sự khôn ngoan của bản thân trong chuyện kiếm tìm sự khuây khỏa bằng cách mua một con vật về nuôi. Charity sẽ chẳng mua chó để khuây khỏa đâu. Cô ấy sẽ mua một cái váy da màu đỏ ngắn cũn cỡn ở cái cửa hàng mà cô ấy quản lý, lôi ngược mái tóc xoăn dài màu đỏ của mình lên đỉnh đầu và lấy cái thắt quần màu đen buộc túm lại thành nút, rồi ra ngoài và tìm một gã đàn ông mới. Ít ra thì lần gần đây nhất Charity đã làm thế khi bị một trong những mối quan hệ của mình đá bay, trước khi cô ấy tìm thấy Sean, Tình yêu Đích thực Duy nhất của cô ấy. Sean thực ra là Tình yêu Đích thực thứ Mười hai của Charity, nhưng như cô ấy nói đấy, ai mà thèm đếm chứ?

Bởi vì cơ hội Nina mặc váy da ngắn cũn là tiệm cận đến không, nên cô thở dài và dồn sự chú ý vào Fred, lúc này đang ngồi một đống chũ ụ giữa sàn nhà bằng gỗ cứng, ngược mắt nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ đáng sửng sốt. Fred vẫn còn khá hơn một cái váy da ngắn cũn. Có thể nó chẳng kiếm được cho cô một người đàn ông mới, nhưng nó sẽ trao cho cô tình yêu vô điều kiện. Fred tuyệt đối khá hơn.

Charity lại không thấy thế. “Cậu chuyển từ tòa lâu đài ở Lehigh Terrace đó sang một căn hộ trong tòa nhà Victoria tồi tàn này, trên tầng ba của cái tòa nhà Victoria tồi tàn này, và thậm chí còn chẳng có lấy một cái thang máy...”

“Nếu cậu không đi đôi giày cao mười phân thì hai đợt cầu thang bộ cũng chẳng thành vấn đề,” Nina lầm bầm.

“... nhưng thế vẫn chưa đủ tệ, cậu còn phải mua một con chó nữa cơ.” Charity chớp mắt nhìn Fred. “Nó là chó, đúng không?”

Fred ngồi dậy, xoay lưng về phía Charity và bỏ đi về phía bên kia phòng, mông ngoáy một cách oai vệ.

“Charity, mình cần Fred,” Nina nói. “Mình đã cảm thấy khá hơn rồi. Con chó này có cá tính đấy.”

Charity gật đầu. “Mình có nghĩ thấy rồi. Cá tính của nó ấy.”

“Mình không muốn tắm cho nó ngay lập tức.” Nina nhìn Fred khám phá phòng khách, trước mắt là đang dừng lại để nghiên cứu cây sung của cô. “Đừng nghĩ đến chuyện đó, Fred,” cô cảnh cáo nó, rồi quay sang nói với Charity, “Mình muốn nó cảm thấy như ở nhà trước đã. Nó mới đến đây có một giờ thôi, nhưng mình phải gọi cậu ngay. Mình biết cậu sẽ muốn gặp nó.”

“Nếu đã ở đây đến một giờ thì nó đã biết nhà là gì rồi.” Charity quan sát căn hộ với vẻ ghê tởm. “Làm sao cậu có thể chuyển từ chỗ của cậu đến cái...”

“Mình đâu có chuyển từ chỗ của mình, mình chuyển từ chỗ của Guy đấy chứ.” Nina theo ánh mắt của Charity dạo quanh căn phòng, âu yếm nhìn lớp gỗ sồi ốp chân tường và giấy dán tường in ảnh màu be tí hon, khu lò sưởi đánh véc ni và chiếc đi văng bọc nệm màu ngọc đỏ cùng chiếc ghế tựa nghiêng. “Đây mới là nơi của mình, nơi đầu tiên mình từng sở hữu mà hoàn toàn thuộc về mình. Mình yêu nơi này ngay từ ánh mắt đầu tiên. Đến giờ mình đã ở đây được một tháng rồi, và mình cảm thấy thân thuộc hơn bao giờ hết so với mười sáu năm trong cái lằng tằng của Guy.” Ý nghĩ về Guy làm cô lắc đầu. “Lẽ ra bọn mình không bao giờ nên cưới nhau. Bọn mình không hề muốn những thứ giống nhau. Mình chưa bao giờ muốn ngôi nhà ở Lehigh Terrace. Anh ấy chưa bao giờ muốn nuôi chó.” Fred lại bắt đầu di chuyển, và Nina thấy nổi căng thẳng như được nhắc ra khỏi hai vai khi cô ngẩng nhìn cái tập hợp hỗn tạp gồm các bộ phận riêng lẻ thuộc loài chó có tên gọi là Fred đi ngang qua mình trên đường đến đi văng. “Mình đã luôn muốn nuôi chó. Và giờ mình đã có Fred.”

Fred lại ngửi ngửi cái đi văng. Kể từ lúc đến nó đã ngửi vài lần, nhưng giờ mới đưa ra quyết định. Hông nó rung lên rồi co lại khi nó thu mình lấy đà, và rồi với một cú nhảy mạnh mẽ, nó quăng mình lên trên chông đệm nhồi bọc lòng bùng, treo người ở đó một lúc, hy vọng chiến thắng trước số phận, để rồi từ từ trượt xuống sàn và rơi đánh bịch khi không nhấc được mông lên.

Xét cho cùng thì nó cũng chấp nhận chuyện đó khá tích cực.

Charity nhìn cô bạn như thể Nina đã bị loạn trí. “Và cậu định sẽ chạy lên xuống cái cầu thang này hai mươi sáu lần một đêm để cho cái thứ này đi vệ sinh, hử? Và còn ban ngày thì sao? Cậu đi làm đấy, vì Chúa. Mình chỉ có thể tưởng tượng ra gương mặt của Jessica nếu cậu mang Fred đến văn phòng.” Cô lắc đầu, đôi hoa tai màu đỏ nảy lên lúc lắc. “Cậu điên rồi. Mình quý cậu, nhưng cậu điên rồi. Vụ ly hôn chỉ vừa kết thúc, cậu chỉ mới làm biên tập viên có sáu

tháng nên vẫn còn nhiều căng thẳng và rồi cậuchuyển đến nơi ở mới này. Tại sao lại mang thêm một cơn đau đầu khác vào cuộc đời cậu chứ?”

Nina thở dài ngồi xuống. “Nói đến chuyện đau đầu, Jessica bắt mình biên tập một cuốn sách mới. Nó còn tệ hơn cuốn vừa rồi nữa.”

Charity tỏ vẻ ghê tởm. “Chị ta đang cố làm phá sản cái nhà xuất bản đó à? Chị ta cần xuất bản thứ gì đó có chút khêu gợi mới được.”

“Không, chị ấy đang làm điều mà bố chị ấy đã làm trước đây.” Nina nhìn Fred lạch bạch đi về phía họ, rõ là đã quên sạch vụ bê mặt với cái đi vắng. “Chị ấy đang cố giữ gìn bản sắc.”

Charity gật đầu. “Rồi cứ thế mà đứt bóng luôn. Chị ta cũng có thể gọi cái nhà xuất bản đó là Nhà xuất bản Chán ngắt đấy.”

Nina nhắm mắt lại. “Mình biết. Toàn bộ nơi đó sắp đi đời rồi, mình sẽ thất nghiệp, và Jessica sẽ tự tử vì chị ấy đã tự tay hủy hoại cơ nghiệp của gia đình. Mình thì chẳng biết làm sao để cứu được nơi đó, thế nên chuyện đó làm mình phiền muộn. Mình thích nơi này nhưng ở đây thật đơn độc, rồi mình về nhà với tâm trạng vô cùng chán nản về công việc và về Jessica, mình chỉ cần thứ gì đó ấm áp để làm mình vui vẻ hơn.” Cô hít vào thật sâu. “Và đó là Fred. Nó thực sự đã làm mình vui vẻ hơn. Chỉ cần có nó bên cạnh là mình đã thấy vui rồi.”

Charity nhìn Fred khi cảm nó xệ xuống sát sàn nhà. “Mình có thể thấy nó làm điều đó như thế nào. Một anh chàng nhỏ bé đầy hăng hái.”

Nina phớt lờ cô bạn. “Và mình có kế hoạch cho việc vệ sinh của nó. Đến đây.” Cô bước về phía cửa sổ lớn cạnh đi vắng và đẩy mạnh ô kính nặng nề cũ kỹ lên. “Thấy không?”

Charity theo sau, và Nina chỉ về phía lối thoát hiểm bằng kim loại đen sì ở bên ngoài.

“Lối thoát hiểm chỉ ở dưới cửa sổ khoảng ba mươi phân.” Nina thò đầu ra ngoài. “Đây là tầng ba, phía sau lưng nhà toàn bộ đều được rào, còn cổng thì lúc nào cũng đóng trừ ngày đổ rác. Thế nên mình định sẽ huấn luyện Fred dùng lối thoát hiểm này.” Cô thụt đầu vào. “Thế không tuyệt sao?”

Charity gật đầu rồi vỗ lên cánh tay Nina. “Tuyệt lắm, Neen. Thật đấy.”

“Đừng cảm thấy tội nghiệp mình.” Nina khoanh hai tay ngang bụng. “Mình đã có mọi thứ mình muốn. Mình là người đã bỏ Guy, nhớ không? Mình là người đã chán ngấy cuộc sống giàu sang lúc nào cũng phải vì sự nghiệp của anh ấy. Và đây là việc đúng đắn cần phải làm. Mình thích căn hộ này, và mình thích công việc của mình. Chỉ là - mình cảm thấy cô độc.”

“Mình biết.” Charity gật đầu. “Được rồi mà. Mình biết.”

“Mình bốn mươi tuổi rồi,” Nina nói. “Mình biết đây là khởi đầu trong cuộc đời mình, mình biết đây là lúc cuộc sống bắt đầu, mình đã đọc tất cả các bài báo, nhưng mình đã bốn mươi tuổi, mình thấy cô đơn và...”

“Mình biết.” Charity choàng tay quanh người bạn và ôm thật chặt. “Mình biết. Rồi cậu sẽ ổn cả thôi.”

Nina gật gật đầu trên vai bạn.

“Mình chỉ muốn có ai đó để mình có thể nói chuyện lúc đêm về, để ôm ấp và để cùng xem những bộ phim cũ. Cậu hiểu không? Thế nên mình đã mua Fred.”

Fred lạch bạch quay lại chỗ họ.

“Chà, đó là một sự khởi đầu.” Charity thả Nina ra và nhìn Fred. “Fred là loại chó gì?”

“Lai một phần chó lùn, một phần chó săn thỏ, một phần chứng hưng trầm cảm^[2],” Nina cau mày nhìn xuống con chó. “Fred, mày có thể làm ơn vui vẻ lên không? Nhìn xem mày đã hạ cánh xuống một nơi tuyệt vời biết bao.”

“Phải rồi, và điều tuyệt nhất vẫn chưa đến đâu,” Charity bảo con chó. “Cứ chờ đến lúc mày thấy lối thoát hiểm mà cậu ấy đã để dành cho mày.”

Fred thở dài và ì ạch bước đi. Hai bọn họ nhìn nó băng qua phòng, móng chân gõ lộp cộp xuống sàn gỗ cứng, rồi Nina nói với Charity. “Mình chỉ cần một chiếc cổ nơ nhỏ.”

Charity gật đầu. “Chắc rồi.”

“Cậu giúp mình trông Fred trong khi mình ra ngoài mua dây buộc và thức ăn nhé. Mình định đưa Fred đi, nhưng nó cứ thò đầu ra ngoài cửa xe làm gió thốc vào mũi khiến nó hắt hơi, thế là mũi dài nó cứ thế văng ngược vào trong xe.” Nina âu yếm nhìn Fred. “Cũng khá ghê rợn.”

“Mình có thể hình dung ra.” Charity cầm chiếc áo jacket da lộn màu tía lên. “Nhưng không, mình sẽ không trông nom cái thứ chó lai này cho cậu đâu. Trông nó cứ như thể có thể đi đời bất kỳ lúc nào ấy, và mình không muốn chịu trách nhiệm trong trường hợp nó tự lao mình ra ngoài lối thoát hiểm.” Cô nhìn xuống Fred với vẻ cam chịu. “Lên danh sách đi. Mình sẽ mua cho nó những thứ nó cần. Người ta có làm giày áo cho chó không nhỉ?”

“Nó không thực sự chán đời đâu,” Nina vừa bảo cô bạn vừa đi lấy một tập giấy để lên danh sách. “Nó chỉ bí ẩn thôi. Nó có những ý nghĩ bí ẩn.”

“Phải rồi. Ý nghĩ bí ẩn.” Charity lại lắc đầu. “Lên danh sách đi. Nhân tiện thêm Amaretto[3] và kem vào nữa nhé.”

Nina ngừng lục tìm giấy. Sữa lắc Amaretto chỉ có thể có một ý nghĩa: một bữa tiệc Đời-Tôi-Đầy-Đau-Khổ. Và với Charity, người điều khiển cuộc sống của mình cũng hiệu quả như việc quản lý cửa hàng, đau khổ chỉ có thể mang một ý nghĩa. “Không phải Sean cũng thế chứ?”

Charity gật đầu. “Sean cũng thế. Mình biết phải làm sao đây? Làm sao mình có thể sống trong một thành phố đầy rẫy đàn ông mà lúc nào cũng chọn phải lũ phản bội như thế chứ?”

Nina cố tìm điều gì đó nghe có vẻ an ủi. “Chà, đám bọn họ đâu phải ai cũng là kẻ phản bội.”

“Ồ, thế sao?” Charity khoanh tay lại. “Kể tên một gã xem nào.”

“Chà...” Nina lục tìm trí nhớ. “Dĩ nhiên, mình chẳng biết tất cả bọn họ...”

“Mười hai tên tất cả,” Charity nói. “Mười hai gã kể từ khi mình lên mười sáu, mười hai gã cơ đấy kể từ khi mình lên mười sáu, mười hai gã trong hai mươi hai năm, và mình không thể tìm ra được một kẻ chiến thắng.”

“Cậu chắc là chuyện này qua rồi chứ?” Nina cố tìm ra một mặt sáng sủa. “Có thể anh ta sẽ nghĩ lại vì chuyện của hai người đã quá nghiêm túc. Có thể...”

“Mình bắt gặp anh ta trên giường với cô thư ký,” Charity nói. “Mình không nghĩ cô ta đang viết chính tả. Dù gì với cái thứ mà cô ta đang cầm trong tay thì không.”

“Ồ.” Nina viết Amaretto và kem vào bản danh sách. Sữa lắc Amaretto có thể không phải là cách lành mạnh nhất để vượt qua cú sốc cuộc đời, nhưng đó là cách của Charity. Nhân nghĩ đến điều đó, tự bản thân cô có thể dùng một cách. “Lấy cả si rô sô-cô-la nữa,” cô bảo Charity. “Làm một bữa toàn enchilada[4] thôi.”

Trong khi Charity đi mua đồ, Nina và Fred thực hành trên lối thoát hiểm.

“Đi nào, mày có thể làm được mà,” Nina dỗ ngọt con chó, rồi cả hai cùng nhau trèo ra trèo vào qua bậc cửa sổ thấp làm bằng gỗ bóng loáng. Fred chẳng thích thú gì lắm cái cầu thang sắt, thế là Nina trải một tấm thảm rách ra để nó có thể rơi xuống thứ gì đó mềm mại.

Không ngờ là Fred lại thích nhảy ra từ cửa sổ.

“Cố đừng có vọt quá đà đấy,” Nina cảnh báo nó, nhưng lối thoát hiểm khá rộng, còn Fred thì chẳng gọn gàng cho lắm, thế nên một giờ sau Nina cảm thấy hài lòng vì Fred sẽ chẳng toi đời vì quá hăng hái.

Cô cũng chắc chắn là đã đến lúc Fred phải đi vệ sinh rồi. “Tiếc là mày không phải mèo, không thì tao chỉ cần phải chuẩn bị một cái ổ thôi,” cô bảo nó trong lúc dùng một miếng thịt xông khói để dỗ ngọt nó xuống hai đợt cầu thang thoát hiểm.

Fred vừa khế rên ư ử vừa hạ mình xuống tầng hai.

“Suyt.” Nina liếc nhìn ô cửa sổ đóng kín của căn hộ tầng hai. “Tao vẫn chưa biết gì về anh chàng này. Giờ giấc của anh ta lạ lắm. Giữ yên lặng, thật yên lặng đấy, Fred. Chúng ta cần hàng xóm yêu quý mày.”

Fred im thít và thả mình xuống một bậc thang nữa.

“Tao yêu mày, Fred à,” Nina vừa thì thào vừa lùi xuống các bậc thang kim loại. “Mày cù lắm.”

Đến lúc Charity quay lại thì Fred đã làm hai vòng lên xuống cầu thang thoát hiểm và tỏ ra rất tự mãn về điều đó. “Chúng ta sẽ đi bộ nữa,” Nina hứa hẹn với nó. “Nhưng vụ này sẽ ổn thôi.”

“Nó làm được à?” Charity quay lại sau khi cất chỗ kem vào tủ lạnh và lắc đầu kinh ngạc. “Mình đi có lâu lắm đâu.”

“Fred rất thông minh,” Nina bảo bạn. “Xem đây.” Cô mở cửa sổ. “Đi nào Fred. Bay lên nào.”

Fred chồm người lên cái hộp mà Nina đã đặt cạnh cửa sổ để giúp nó ra ngoài. Nó quay đầu nhìn lại phía sau, và Nina gật đầu.

Thế rồi nó lảng người qua cửa sổ.

“Ôi, lạy Chúa tôi!” Charity lao về phía cửa sổ, Nina bám theo sau.

Fred đứng trên tấm thảm trên lối thoát hiểm, trông vô cùng ngạo nghễ.

“Một phần chó lùn, một phần chó săn thỏ, một phần liều lĩnh,” Nina nói. “Mình và nó còn phải thực hành xuất phát, nhưng nó khá giỏi, cậu có nghĩ vậy không?”

Charity lùi khỏi cửa sổ. “Mình nghĩ nó tuyệt lắm.” Cô mỉm cười với Nina. “Thật đấy. Tuy bốc mùi, nhưng nó tuyệt lắm.”

“Chà, mình cũng nghĩ thế.” Nina nhìn Fred lắc người tụt xuống theo lối thoát hiểm xuống sân sau.

“Phần đồ đạc còn lại của cậu đây.” Charity giơ cái túi giấy đang cầm trên tay ra. “Tiền thừa ở dưới cùng ấy.”

“Cảm ơn cậu, Char.” Nina đổ tất cả lên cái bàn ăn tròn bằng gỗ sồi rồi lục sơ qua, hài lòng, chỉ dừng lại khi thấy một cái hộp nữ trang nhỏ được buộc nơ bạc nằm ở giữa đồng hồ.

“Đó là quà trẻ em,” Charity bảo cô. “Mình sẽ tổ chức tiệc cho cậu sau.”

Nina mở hộp và lấy ra một cái bảng tên hình ô van bằng bạc thật có khắc địa chỉ nhà Nina bên dưới chữ “Fred Askew” viết tay rất đáng yêu.

“Ôi, Charity, đẹp quá,” Nina kêu lên.

“Đề phòng nó đi lạc.” Charity nhìn nửa phần thân trên của Fred xuất hiện trên cửa sổ, nghiêng tới nghiêng lui trong khi móng chân nó cào soàn soạt trên lớp gạch bên ngoài. “Hoặc là bị bắt cóc.”

“Mình nghĩ nên đặt thêm cái hộp ở bên ngoài nữa thì hơn.” Nina đặt cái bảng tên xuống để đến kéo Fred vào trong. “Nó có vẻ bị nặng-mông thì phải.”

“Cùng với các vấn đề khác nữa,” Charity nói. “Nghe này, mình phải đi rồi.”

Nina đặt Fred xuống sàn và đứng dậy. “Thế còn món Amaretto thì sao?”

Charity cắn môi. “Mình dời đến tối mai được không? Sáng mai cả hai đứa mình cùng phải làm việc, và tối mai thì mình sẽ cần cậu hơn rất nhiều vì mai là thứ Sáu và... cậu biết đấy.”

Nina gật đầu. “Mình biết. Thứ Sáu là ngày tồi tệ nhất. Thế sẽ ổn hơn. Cậu có thể ngủ lại đây.”

Charity cụp mắt xuống. “Như thế với mày không sao chứ, hả Fred?”

Fred thở dài và lạch bạch bỏ đi.

“Nó vui lắm,” Nina nói.

“Ừ, mình có thể thấy nó nháy căng lên,” Charity nói. “Mai gặp lại nhé.”

Lúc Alex lách người vào trong căn hộ tầng hai đầy ứ đồ đạc của mình thì điện thoại đang đổ chuông. Anh nhấc máy, kẹp ống nghe giữa vai và tai trong lúc hì hục đẩy cửa sổ lên để chút không khí ulla vào phòng.

“Alex à?”

Tuyệt. Là Debbie. “Ừ, anh đây.” Alex thò đầu qua cửa sổ, cố hít vào chút khí trời ban đêm trong lành. Quỷ tha ma bắt. Anh trèo ra ngoài cửa sổ và ngồi trên cầu thang thoát hiểm, tuột cả giày lẫn tất ra, ném ngược chúng vào trong phòng rồi nói tiếp. “Có chuyện gì thế?”

Giọng Debbie tỏ vẻ hân hoan không chút nao núng. “Em nghĩ mai chúng ta có thể làm gì đó nhân ngày sinh nhật anh. Mà mấy đứa cháu con chị gái em lại muốn đi xem phim, nên em nghĩ chúng ta có thể...”

“Anh rất tiếc,” Alex nói dối.

“Alex, anh chỉ cần thử...”

“Không, thật đấy, anh kín lịch cả ngày với gia đình rồi. Từng người từng người một trong cả ngày đày đọa.”

“Vì sao chứ?” Debbie có vẻ tức giận. “Sao tất cả bọn họ lại không thể gặp anh cùng một lúc chứ?”

“Vì ai nấy cũng đều đang cố thuyết phục anh đi theo chuyên khoa của họ.” Alex duỗi các ngón chân trước gió và cảm thấy khá hơn. Có khi nếu anh thôi không đi giày nữa...

“À, em nghĩ họ đúng đấy,” Debbie nói. “Nếu chuyên tâm hơn vào khoa nào đó khác, anh sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Anh có đủ tiền mình cần rồi.”

Alex tuột cái áo phông trắng ra trong khi cô nàng vẫn nói, thế nên anh không nghe được câu sau đó. “Em vừa nói gì thế?”

“Em vừa bảo anh còn các khoản nợ phải trả. Độc thân thì nợ nần cũng chẳng tệ lắm, nhưng đến lúc anh muốn kết hôn và có con thì sao chứ?”

Alex thở dài và quăng chiếc áo qua cửa sổ. “Debbie, chúng ta đã thảo luận vấn đề này rồi. Anh không muốn có con.”

“Chà, không phải lúc này, nhưng một ngày nào đó anh sẽ muốn có gia đình và rồi...”

“Anh đã có một gia đình rồi,” Alex nói. “Bọn họ làm anh phát điên. Sao anh lại muốn có một gia đình nữa chứ?”

“Gia đình của riêng anh kìa,” Debbie nói.

“Debbie, em không nghe anh nói à. Anh không muốn có con. Không bao giờ.”

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, và Alex nhận ra đây là lần đầu tiên cô chịu nghe anh nói.

“Em thì muốn,” cô lên tiếng.

“Anh biết,” Alex trả lời. “Đó là lý do vì sao anh cứ cố báo cho em biết trước. Anh rất quý em. Anh đã có thời gian vui vẻ với em. Nhưng anh không muốn có con. Anh thậm chí còn chẳng muốn kết hôn. Trước giờ anh đã có một gia đình rồi. Anh không muốn có thêm nữa.”

“Chà.” Debbie hắng giọng. “Chà, được thôi. Em đoán giờ chúng ta có gặp gỡ nhau thêm nữa cũng chẳng để làm gì, đúng không?”

“Ừ, trừ khi em chỉ muốn thư giãn và vui vẻ chút ít.” Alex biết lẽ ra mình phải tỏ ra hoảng sợ trước tối hậu thư của cô, nhưng tất cả những gì anh có thể gom góp lại chỉ là cảm giác sẵn

lòng thử lại lần nữa. “Chúng ta có thể đi xem vài bộ phim. Nói chuyện. Chỉ có hai ta trong một thời gian. Tìm hiểu nhau thêm.”

“Alex.” Giọng Debbie đánh lại với nổi tức giận bị kìm nén. “Chúng ta đã hẹn hò được sáu tuần rồi. Chúng ta đã tìm hiểu. Chúng ta đã xem đủ những bộ phim ngớ ngẩn và nói đủ thứ chuyện rồi. Em muốn có tương lai. Em muốn tất cả.”

“Chà, anh hy vọng là em hiểu,” Alex phẫn khởi nói. “Chúc em may mắn.”

Debbie đập máy.

Alex đặt điện thoại lên bậu cửa sổ rồi ngả người tựa vào cầu thang thoát hiểm, cố kết luận xem bản thân có thất vọng vì Debbie đã ra khỏi đời mình hay không. Không hề. Thực ra, phần thất vọng duy nhất chính là việc anh không hề thất vọng. Anh nên cảm thấy như thế mới đúng. Debbie là một cô gái rất tốt, nhưng anh chẳng để tâm gì đến chuyện cô đã ra khỏi đời anh.

Anh là kẻ lừa cáng. Tệ hơn, anh đang biến mình thành Max.

Thế nhưng, anh đã chịu đựng Debbie suốt sáu tuần. Thế cũng là giỏi rồi. Có lẽ lần sau anh sẽ tìm được một người phụ nữ cảm thấy hạnh phúc khi chỉ cần ở cạnh anh, dễ dàng tận hưởng cuộc sống cùng với cửa hàng video, mà không có nhu cầu phát sinh thêm những nghĩa vụ gia đình sẽ làm anh phát điên hơn nữa so với tình trạng hiện tại lúc này.

Còn có Tricia, đơn cử thế, cô bé tóc vàng trong phòng kinh doanh. Cô nàng từng có lần rủ anh đi ăn tối, nhưng anh đã nhẹ nhàng từ chối vì Debbie. Cô nàng có vẻ dễ chịu. Có thể Tricia sẽ có hứng thú với thức ăn và phim *Casablanca* hơn là việc lên kế hoạch du hí và tư cách hội viên trong các câu lạc bộ ngoài trời. Có lẽ anh sẽ gọi cho cô nàng nếu ngày mai anh sống sót qua được ngày sinh nhật của mình mà không bị tống vào tù vì tội bóp cổ người thân trong gia đình.

Cầu thang thoát hiểm đang cắt vào bắp thịt trên lưng, thế nên anh ngồi dậy, đuổi người và bò qua cửa sổ. Chiếc đi văng đủ gần để có thể bắt được chút gió trời. Tất cả những gì anh cần là được ngủ. Nếu may mắn, anh sẽ ngủ qua sinh nhật của mình và không phải gặp mặt bất kỳ ai gần gũi nhất, thân thiết nhất trước khi phải quay lại làm việc vào thứ Bảy.

Tối muộn hôm đó, Nina nằm thư giãn trên chiếc đi văng nhồi bọc lông búng cùng với Fred nặng nề và ấm áp bên cạnh, giờ đã thơm phức mùi sữa tắm dành cho chó lẫn mùi nước hoa Duende được cô xịt lên người nó trong cơn bốc đồng. Fred tỏ ra khó chịu, nhưng cô đã mua chuộc nó bằng đồng bích quy loại xịn dành cho chó, và giờ cậu chàng vô cùng vui vẻ, thờ dãi trong giấc ngủ trong lúc cô xem Mel Gibson[5] thổi bay thứ gì đó trên ti-vi.

Cô đã tắt tiếng để có thể xem Mel diễn mà không phải nghe anh ta nói, và tiếng xe cộ rầm rì từ bên ngoài vọng đến trong đêm tháng Năm đôi lúc bị dội lại bởi tiếng hú của xe cứu thương hướng đến Bệnh viện Đa khoa Riverbend cách đó hai tòa nhà, nhắc cho cô nhớ rằng thế giới loài người ở ngay ngoài kia. Điều tuyệt nhất là Fred thật ấm áp bên cạnh cô, và lần đầu tiên trong ngày, cô cảm thấy đủ an toàn để hoàn toàn chú tâm đến những vấn đề của mình. Với Fred ở bên, những vấn đề ấy dường như không còn tệ lắm nữa.

Một trong những vấn đề đó là công việc của cô. Cô khởi đầu với vị trí thư ký cho Jessica Howard ở Nhà xuất bản Howard, một người phụ nữ che giấu bên trong bộ vest màu be trái tim ấm áp và bộ óc biết thưởng thức, và trong vòng sáu tháng, Jessica đã bổ nhiệm cô làm biên tập viên. Đó đúng ra là chuyện tốt. Thật không may, cô lại đang biên tập những cuốn hồi ký của đám người ngớ ngẩn thuộc tầng lớp thượng lưu vốn chẳng bao giờ có được một ý nghĩ độc đáo, và cả bộ sưu tập những bài luận của các viện sĩ về những vấn đề quá mơ hồ đến nỗi ngay cả nếu chúng có độc đáo thì cũng chẳng ai thêm quan tâm. “Chị có bao giờ nghĩ đến chuyện mở rộng không?” Cô đã từng hỏi Jessica. “Sang lĩnh vực tiểu thuyết chẳng hạn? Thứ gì đó phổ biến như kiểu tiểu thuyết lãng mạn ấy? Em nghe nói sách dạng đó bán chạy lắm.”

Jessica đã nhìn cô như thể cô vừa mới gợi ý hành nghề mại dâm. “Tiểu thuyết phổ biến á? Trong đời chị thì quên chuyện đó đi. Chị sẽ chuyển giao Nhà xuất bản Howard cho thế hệ tiếp theo theo cách đáng kính giống như lúc nó được giao lại cho chị.”

Nina đã phải nén lại cái thôi thúc muốn chỉ ra rằng nhà xuất bản có thể sẽ chẳng tồn tại được đến hết đời Jessica. Trên thực tế, nếu những số liệu mà cô đã thấy trong thời gian làm thư ký cho Jessica là chính xác, thì Nhà xuất bản Howard có lẽ chẳng thể tồn tại được qua bữa

ăn trưa. Và điều đó thật đáng tiếc. Jessica là một người tốt và yêu sách; lẽ ra chị ta phải có một nhà xuất bản thành công. Thật không may, Jessica sẽ chẳng biết đến một cuốn sách bán chạy nhất, cho dù nó có đập thẳng vào mắt chị ta đi chăng nữa.

Nina ôm Fred lại gần hơn. “Có muốn viết sách không, hả Fred? Con chó trong Nhà Trắng đó đã kiếm được một món lớn đấy, mà nó thậm chí còn chẳng được đăng cấp như mày.”

Fred vừa ngáy o o vừa co người lại.

Nina hôn lên đỉnh đầu thơm nức của nó. “Tao sẽ coi đó là câu trả lời ‘không’.”

Một vấn đề khác của cô là sự cô độc. Cái tuần cuối cùng này thật tệ, sống ở một nơi mới toanh và cảm thấy cô đơn. Cuộc hôn nhân của cô trước đây là hàng loạt những bữa tiệc, những buổi từ thiện và những sự kiện nghề nghiệp quan trọng của chồng cô, nhưng sau khi những năm đầu trôi qua thì chúng chẳng còn ấm áp hay vui vẻ gì mấy. Ban đầu cô và Guy cũng cùng nhau cười đùa, nhưng rồi tương lai của anh đã xen vào giữa bọn họ, và phần vui vẻ chấm dứt. Cuộc sống diễn ra như thế đối với những người đàn ông của sự nghiệp: họ nghĩ cuộc đời họ chính là sự nghiệp và quên mất làm thế nào để vui vẻ trong lúc gây dựng đế chế. Và khi đã là Phu nhân Đế chế, cảm giác càng lúc càng trống rỗng hơn cho đến lúc cô góp nhặt được đủ dũng khí để rời khỏi Guy, để ký tên vào đơn ly hôn và đi tìm cuộc sống của riêng mình, hy vọng có được sự ấm áp và cảm giác vui vẻ.

Guy đã sửng sốt khi cô bảo với anh rằng cô sẽ ra đi. “Vì sao?” Anh đã hỏi thế. “Anh chưa bao giờ lừa dối em cả.” Và Nina, vốn rất bức bối vì anh không nhận ra cuộc sống của họ đang trở nên vô nghĩa đến thế nào, đã nói, “Tốt, em cũng chưa bao giờ lừa dối anh.” Và Guy bảo, “Tất nhiên là không rồi. Em không phải loại người như thế. Và giờ em định sống quãng đời còn lại một mình ư? Em đã gần bốn mươi rồi, Nina à. Em sẽ chẳng tìm được ai khác ở độ tuổi này. Sao em không đi làm đẹp da mặt đi? Nó sẽ luôn làm em cảm thấy khá hơn.”

Cô những tưởng anh sai, những tưởng rằng sẽ ổn hơn một khi cô có được nơi chốn cho riêng mình, nhưng mới chỉ ở trong căn hộ này có một tuần thì cô đã nhận ra điều Guy từng đề cập đến: cô độc là cô độc, cho dù người ta có sống ở đâu đi chăng nữa. Anh chỉ không nhận ra rằng sống với anh thì cảm giác còn cô đơn hơn là không có anh. Cô ôm Fred vào lòng và tựa má lên cái đầu nhỏ nhắn đầy lông của nó, cảm kích vì có nó bên mình.

Guy không phải là người duy nhất chỉ ra rằng cô có khả năng gặp một tên khủng bố hơn là một người đàn ông tử tế. Mẹ cô thậm chí còn thẳng thừng hơn. “Con bỏ Guy đúng lúc cơ thể con xuống cấp,” bà cảnh báo cô thế. “Con đã tăng cân, bắt đầu xuất hiện vết chân chim và mẹ tin chắc là con không chỉ bị xệ ở mỗi quai hàm. Đây là sai lầm. Hãy bảo Guy là con đã đổi ý.” Và khi Nina trả lời, “Không,” mẹ cô đã khoát tay bảo cô. “Được thôi. Cứ rời bỏ tiền bạc và địa vị mà làm một kẻ ly dị chồng có tuổi tẻ ngắt đi. Đó là cuộc đời con. Nhưng đừng có mà đến khóc lóc với mẹ khi con nhận ra mình đã làm gì.”

Thậm chí cả Charity cũng đưa ra quan điểm của mình. “Mẹ cậu đã và luôn là một cục đá lạnh. Quên bà ấy đi. Nhưng mình phải báo trước với cậu, Neen à, cuộc sống ngoài kia là một mớ hỗn độn. Toàn hẹn hò kiểu du kích. Chuẩn bị tinh thần đi.”

Chà, cô sẽ không chuẩn bị tinh thần, bởi vì cô chẳng định tìm kiếm người đàn ông nào khác. Kể từ giờ trở đi, cô sẽ sống cuộc sống của riêng mình và tránh xa đám đàn ông nhất có thể. Cô có công việc, có căn hộ này, và giờ cô còn có cả Fred nữa.

Fred lại cựa mình, và Nina ôm chặt lấy nó. Giờ cô có Fred chờ cô ở nhà, và nó là tất cả những gì cô cần đến. Fred sẽ luôn yêu thương cô và sẽ không bao giờ rời bỏ cô. “Chúng ta sẽ sống cùng nhau mãi mãi,” cô bảo nó. Thế rồi cô ngủ thiếp đi, hai tay vẫn ôm con chó, tiếng ngáy của nó vọng lại trong tai cô.

Debbie đang trải những nụ hôn ướt át lên khắp mặt anh. “Không,” Alex lầm bầm thốt lên. “Không, tôi không muốn có con.” Anh cố đẩy mũi cô nàng ra xa, cho đến khi ở một nơi nào đó xa xôi trong cái tâm trí mơ màng, anh nhớ ra rằng mũi của Debbie đâu có dài và đầy lông lá như thế. Thế rồi anh mở choàng mắt ra và hét lên.

Có một con vật trên đi văng ngay cạnh anh. Alex ngồi dậy làm con vật lăn kèngh và ngã thịch xuống sàn.

“Cái quái gì chứ?” Alex bật đèn bàn lên, ánh sáng dịu dịu tràn ngập căn phòng soi tỏ thứ ngay dưới chân anh.

Đó là một con chó săn giống lùn đang chống cả bốn vó lên trời, trông như một con thú bị xe chèn chết trên đường với một vẻ vênh váo.

Alex cúi xuống. “Chào?”

Con chó từ từ lăn người lại, chớp chớp mắt nhìn anh với vẻ trách móc. Con chó này tỏ vẻ trách móc rất giỏi. Thực ra, nó có thể làm Hannibal Lecter[6] cảm thấy có tội.

“Tao xin lỗi,” Alex bảo nó. “Mày làm tao sợ quá.” Anh gãi gãi lên tai con chó, làm nó nhắm mắt lại và thốt lên những tiếng ư ử của loài chó. “Mày từ đâu đến thế, hả anh bạn? Đúng hơn là, sao mày vào được đây?”

Anh nhìn ra cửa: vẫn đóng chặt. Vậy rất có khả năng là cửa sổ. Anh nhìn con chó, sững sốt. “Mày chui vào từ cửa sổ á? Mày là gì chứ, Siêu Cầu à?”

Anh bước tới thò đầu ra ngoài cửa sổ. Cổng sau vẫn đóng chặt. “Hẳn là mày sống trong khu nhà này.”

Con chó xoay lưng lại và lạch bạch bước về phía cửa, nhưng trước đó Alex đã thoáng nhìn thấy cái vòng cổ bằng kim loại lóe lên.

“Chờ chút đã.” Alex đi theo nó ra cửa và cúi xuống đọc bảng tên. Trên đó viết: Fred Askew, 2455 River Dr., T. 3. “Mày ở ngay tầng trên, Fred, anh bạn già,” anh bảo với con chó và nhặt áo lên, “lên xem có ai ở nhà không nào.”

Chương 2

Nina duỗi người và nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi. Mười một giờ. Đã đến giờ thức dậy, đặt Fred ra ngoài và lên giường ngủ.

Fred đâu?

Fred không còn ở cạnh cô nữa. Cô lăn người khỏi đi văng và tìm dưới gầm bàn, nhưng nó không ở đó. Đột nhiên căn hộ dường như quá yên lặng, và cô đi khắp từ phòng ngủ, sang nhà bếp rồi đến phòng khách, miệng gọi tên Fred.

Nó bỏ đi rồi. Cô đã ngủ quên, thế là nó bỏ đi. Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ và lo lắng nhìn quanh sân tìm con chó.

Không thấy bóng dáng Fred.

Cô bò ra ngoài cửa sổ rồi chạy xuống hai đợt cầu thang thoát hiểm, điên cuồng tìm kiếm cơ thể nát vụn của Fred trên mặt sân bên dưới.

Không thấy bóng dáng Fred.

Cô rảo bước quanh sân sau trong bóng tối, từng phân một trên mặt đất, tìm phía sau và thậm chí cả trong thùng rác lớn, để phòng trường hợp Fred tự dựng nổi hứng lên và tìm được cách trèo vào trong đó.

Không thấy bóng dáng Fred.

Cổng sau vẫn còn khóa, và hàng rào thì cao đến nỗi chẳng có con chó nào có thể nhảy qua, chứ đừng nói là cậu chàng Fred thách thức định luật cân bằng kia.

Nina trèo ngược lên cầu thang thoát hiểm, cổ họng thít lại vì sợ hãi và mất mát, rồi cô trèo vào trong qua cửa sổ, không biết mình sẽ làm gì tiếp theo. Cô ngã xuống chiếc ghế bành to bụi và cố suy nghĩ.

Gọi cho trại súc vật. Gọi cảnh sát. “Tôi vừa mất chó. Nó lai một phần chó lùn, một phần chó săn thỏ, một phần đáng yêu.”

“Ôi Fred,” Nina nấc lên thành lời, và rồi giật mình khi nghe thấy ai đó gõ cửa.

Anh chàng bên ngoài cửa cao lớn, tóc vàng, bờ vai rộng và ưa nhìn theo kiểu trẻ con. Khi cô chớp mắt nhìn cậu ta và lên tiếng, “Có chuyện gì à?” cậu ta liền tựa người vào khung cửa, chân tay thả lỏng, vô tư và tự tin. Cậu chàng gật đầu với cô và hỏi, “Cô có phải là mẹ của Fred Askew không?” Rồi cô nhìn xuống và thấy Fred đang ngồi dưới chân cậu ta với vẻ chán chường, cái bảng căn cước bằng bạc nhỏ xíu của nó lập lòe dưới ánh sáng hắt tới từ hành lang.

“Fred!” Nina hét lên rồi khụy gối xuống ôm chầm lấy con chó. “Ôi Fred, tao tưởng đã mất mày luôn rồi chứ.”

Lưỡi Fred quét lên mặt cô và rồi nó vùng vẫy thoát khỏi cô. Nina thả nó ra và đứng dậy, chùi tay lên mặt để gạt đi phần lớn nước dãi của Fred. “Cảm ơn cậu.” Cô cười tươi rói với vị cứu tinh của Fred. “Cảm ơn cậu rất nhiều. Cậu đã tìm thấy nó ở đâu thế?”

“Lúc thức dậy tôi thấy nó đang ngồi trên đi văng nhà tôi.” Cậu ta chìa tay ra. “Tôi là Alex Moore. Tôi sống trong căn hộ ngay bên dưới.”

Nina lau tay vào váy rồi bắt tay anh chàng, hơi choáng váng. “Trên đi văng nhà cậu á? Nó ngồi trên đi văng nhà cậu á?”

“Tôi cũng ngạc nhiên lắm.” Alex cười toe với cô. “Tôi nghĩ nó đã vào từ lối thoát hiểm.”

Nụ cười toe toét của Alex đúng là thứ giết người, cởi mở và thân thiện như một tên quý nhỏ, và Nina cảm thấy nhịp tim của mình phập phồng đáp lại. Không, cô bảo với nhịp tim rồi quay sang cau mày với Fred. “Tao đã bảo mày rồi, phải là hai đợt cầu thang. Mày phải trèo lên tận tầng ba cơ mà, Fred. Mày không thể chọn bừa một cái cửa sổ nào đó rồi trèo vào.”

Fred thực hiện động tác giống như kiểu nhún vai của loài chó rồi bỏ đi.

Alex nhướn mày. “Cô dạy nó trèo cầu thang thoát hiểm à?”

Nina cắn môi. “Tôi cứ hy vọng sẽ không ai biết. Tôi xin lỗi. Tôi...”

“Không, tôi nghĩ chuyện đó tuyệt lắm. Kỳ quặc, nhưng tuyệt.” Anh chàng lại cười toe với cô, và Nina lại bị vẻ hấp dẫn đó tấn công. Không đẹp trai hay nổi bật như Guy. Chỉ là ưa nhìn theo kiểu thoải mái. Ưa nhìn theo kiểu ấm áp. Ưa nhìn theo kiểu kích thích.

Và cậu ta còn chưa thể nào đến ba mươi tuổi nữa kìa.

Đây là một dấu hiệu tồi tệ. Mặc dù có thể thông cảm được vì cô đã chạy tịnh cả năm rồi, nhưng đây vẫn cứ là một dấu hiệu tồi tệ. Cậu chàng này là một đứa trẻ. Nếu cứ theo đà này, cô sẽ mua một chiếc Porsche và san bằng các trường trung học trong vùng mất.

“Tôi không biết phải nói thế nào để tỏ lòng cảm kích, cậu Moore,” cô mở lời rồi ngừng lại khi thấy cậu ta lắc đầu.

“Alex thôi.” Tầm mắt cậu ta hướng sang Fred. “Nó đã trèo cầu thang thoát hiểm bao lâu rồi?”

“Mới bắt đầu từ chiều nay,” Nina nói. “Tôi rất tiếc.”

“Đừng.” Anh chàng quay lại nhìn cô, đôi mắt nâu ân cần và sống động với vẻ thông minh và hài hước, và cô nhấn chìm bất kỳ ý nghĩ kỳ lạ nào xuất hiện trong đầu. “Nếu Fred không trèo vào cửa sổ nhà tôi, tôi sẽ không được gặp cô,” anh chàng nói, “và tôi nghĩ quen biết hàng xóm là chuyện quan trọng. Dĩ nhiên, tôi vẫn chưa gặp cô một cách đường hoàng. Ta thử lại nhé.” Cậu ta chìa tay ra lần nữa. “Tôi là Alex Moore.”

“Ồ.” Nina nắm lấy tay cậu ta, chệnh choáng. “Tôi là Nina Askew.”

“Chào Nina Askew.” Bàn tay cậu ta rộng và ấm, ngón tay dài đáng yêu, và Nina rút tay lại ngay khi cô nhận ra mình đang nghĩ đến những ngón tay của cậu ta.

“Này!” Alex kêu lên, làm Nina nhăn mặt trước khi nhận ra rằng cậu ta đang nhìn ra sau cô. Cô quay lại, vừa đúng lúc thấy Fred quăng mình qua cửa sổ, liền kêu lên, “Không, Fred!” và Alex băng qua cô.

Cô theo cậu ta đến chỗ cửa sổ và cùng cậu ta nhìn Fred lạch bạch lao xuống hai đợt cầu thang để ra sân sau, ở đó, nó ngay lập tức tưới mát cho thùng rác lớn.

“Con chó thông minh.” Alex nhướn một bên mày nhìn Nina. “Cô dạy nó làm thế à?”

“Tôi dạy nó trèo cầu thang,” Nina nói. “Tự nó đã biết cách nhấc chân rồi.”

“Người phụ nữ thông minh,” Alex mỉm cười với đôi mắt của cô.

Ôi, trời ơi. “Cậu uống một ly cô-ca chứ?” Nina hỏi, rồi tự rửa mình vì đã hỏi thế. Điều cuối cùng cô cần là một kẻ khác giới quyến rũ đến không ngờ uống cô-ca trong gian bếp nhà cô.

“Tôi thích lắm,” Alex đáp lại.

Nếu Fred là một con chó xấu xí, thì nó lại có một bà mẹ dễ thương.

Khi Fred đã bò ngược vào từ cửa sổ, Alex liền theo Nina vào trong bếp, cố không tán thưởng cặp hông tròn trịa đang đong đưa trong chiếc váy nâu nhăn nhúm. Anh khá chắc là cô vừa thức dậy: mái tóc xoăn sẫm cắt ngắn rối bù, đôi mắt to đen còn khá ngái ngủ và gương mặt trái tim vẫn còn hằn lên các vết vì cái gối ở đâu đó. Gối làm anh nghĩ đến giường, điều đó chỉ dẫn đến một điều, và anh tự nhủ phải gạt bỏ ý nghĩ đó đi nếu không anh sẽ trở thành người như Max.

Dĩ nhiên, Max là một anh chàng khá hạnh phúc.

Alex ngồi xuống cạnh bàn, cố không nhìn chằm chằm những đường cong mềm mại ngay trước mặt. Mẹ Fred là một phụ nữ rất hấp dẫn. Anh mắc nợ Fred.

Cô lấy hai chiếc tách kẻ ca-rô xanh từ chạn bát và mở cửa tủ lạnh, vô thức giơ tay còn lại lên đẩy chiếc bình thủy tinh lớn trên nóc tủ lạnh lùi vào trong. Thế rồi cô múc đá vào tách và

thúc cánh cửa đóng lại, cùng lúc Alex ngưỡng mộ cả sự hiệu quả lẫn hai cánh tay của cô.

Đến khi cô lấy hai bình sô-đa ra khỏi tủ lạnh và đặt cả tách lẫn bình trước mặt anh trên chiếc bàn tròn bằng gỗ sồi, anh mới nhìn thấy rõ gương mặt cô, những đường nhỏ xíu quanh đôi mắt nâu sẫm, vẻ mềm mại trên khuôn mặt. Cô sần sần độ tuổi của Max, có thể hơn chút đỉnh. Gương mặt trông điềm tĩnh, không hẳn là thanh thản, nhưng không có vẻ dò tìm, lo âu như gương mặt của Debbie. Bản thân cô toát ra vẻ kỳ diệu, thoải mái và tự chủ, và anh muốn nói với cô điều đó, nhưng rồi dừng lại đúng lúc. Biết đâu cô lại cho rằng anh gạ gẫm gì cô.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể thế lắm, và đó sẽ là một ý tưởng tồi vì cô sống ngay phía trên anh, và nếu cô cho đó là xúc phạm thì mỗi lần gặp nhau sẽ lại một lần căng thẳng. Và nếu cô không cảm thấy việc anh gạ gẫm cô là chuyện xúc phạm, thì rồi sau này cô sẽ nghĩ thế khi anh giải thích rằng mình không muốn kết hôn. Anh đã có đủ rắc rối rồi; chẳng ích gì khi quấy tung cả nơi ẩn náu duy nhất thế này.

“Cảm ơn cô,” anh nói, và cô đáp lại, “Cảm ơn cậu đã đưa Fred về nhà.” Thế rồi cô mỉm cười với anh, và anh cảm thấy váng vất đến cả phút.

“Rất tiếc vì Fred đã trèo vào cửa sổ nhà cậu,” cô nói.

“Tôi thì không đâu,” Alex nói. “Thế này thì chúng ta mới nói chuyện được. Đây là khu nhà khá khảm, và giờ nó còn khá khảm hơn vì có cô ở đây.”

Cô đỏ mặt làm anh nghĩ, *Không quen được người khác khen ư?* rồi tự hỏi cô có người đàn ông nào trong đời không, và nếu có thì vì sao cô lại không quen được người khác khen ngợi?

“Tôi vẫn chưa gặp những người khác.” Cô rót cho mình một tách cô-ca trước khi ngồi xuống đối diện với anh. “Chà, dĩ nhiên tôi đã gặp ông chủ nhà ở tầng một. Và đôi khi tôi nghe tiếng ai đó đi ngang qua trên đường lên căn hộ tầng bốn, nhưng tôi không thích mở cửa và tự giới thiệu về mình. Như thế có vẻ huênh hoang quá.”

Alex bật cười. “Tầng bốn là Norma Lynn. Bà ấy thích huênh hoang lắm. Thực ra, tôi nghĩ bà ấy đã phát minh ra tính cách ấy. Bà ấy bảy lăm tuổi...”

Nina chớp mắt. “Và bà ấy ở tầng bốn ư? Thật kinh khủng quá!”

“Không đâu.” Alex ngồi ngay lại ngẩng nhìn cô tức giận. Một phụ nữ tốt bụng. “Norma đã tự chọn nhà cho mình khi nơi này lần đầu tiên được phân chia.”

Nina tỏ vẻ bối rối. Kể cả khi bối rối cô cũng ưa nhìn. “Bà ấy muốn ở tầng bốn ư?”

“Norma trông còn sung sức hơn cả tôi lẫn cô hợp lại,” Alex nói và nghĩ, *Chà, không sung sức hơn cô*, rồi gạt đi cái ý nghĩ hai người họ kết hợp lại với nhau. Anh phải dừng việc lang thang với Max thôi; anh đang biến thành một kẻ hư hỏng. “Bà ấy trèo cầu thang ít nhất hai lần trong một ngày để đến lớp yoga và lớp tự phòng vệ, đó là lý do vì sao, theo lời mà bà ấy sẽ bảo với cô, chân bà ấy cơ bắp như một cô gái mười sáu tuổi. Bà ấy còn có một chiếc xe đạp để tập thể dục cất ở sau cầu thang thoát hiểm, như thế là phạm pháp, nhưng bà ấy chẳng để tâm. Dù sao nếu thò đầu ra ngoài cửa sổ lúc rạng sáng mỗi ngày, cô sẽ có thể thấy Norma đang đi bán dạo. Norma sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta cho xem.”

“Tốt cho bà ấy,” Nina nói. “Có lẽ tôi nên đem cho bà ấy ít trà hay gì đó. Bà ấy có thấy cô độc không?”

“Norma ư? Bà ấy chơi bài brit vào các chiều thứ Ba và thứ Năm, dạy piano vào thứ Hai và thứ Tư và tổ chức một nhóm các độc giả vào tối thứ Sáu. Sở dĩ tôi biết là vì bà ấy mời tôi tham dự tất cả các hoạt động này.”

Nina mỉm cười, cảm thấy Norma thú vị, và Alex cười đáp lại, cảm thấy Nina thú vị. “Cậu có tham dự không?” Cô hỏi.

“Bà ấy đối xử với tôi như cỏ rác khi chơi bài và bảo tôi là đàn gảy tai trâu ở các buổi học piano,” Alex trả lời. “Tôi vẫn chưa đối mặt với hội độc giả. Tôi không hay đọc sách lắm.”

“Có lẽ tối nào đó tôi sẽ lên tầng trên,” Nina nói, và Alex lắc đầu, không muốn làm hỏng một kế hoạch tử tế như thế nhưng anh biết Norma sẽ không cảm kích điều đó.

“Đừng làm thế. Rich đến thăm vào các buổi tối. Mọi buổi tối.”

“Rich ư?”

“Anh chàng trẻ tuổi của bà ấy.” Alex lại thấy Nina đỏ mặt và nghĩ cô thật xinh xắn biết bao khi đỏ mặt. “Ông ấy sáu hai tuổi. Norma bảo hầu hết đàn ông đều không thể theo kịp bà ấy, nhưng Rich thì không có vấn đề gì. Dĩ nhiên, năm nào Rich cũng chạy marathon và nằm ở top năm mươi, thế nên ông ấy không hề ù lì. Cả hai người họ đều tuyệt cả, nhưng vào buổi tối tôi sẽ không ghé qua đó mà không được mời vì bất kỳ lý do gì. Họ thích được riêng tư.”

“Vậy thì chờ lúc nào đó tôi sẽ chỉ mở cửa nhà khi bà ấy đi ngang qua thôi,” Nina nói. “Bà ấy không ngại ngừng gì, đúng không?”

“Chuẩn.”

“Thế chó thì sao?” Nina lại có vẻ lo âu. “Liệu bà ấy có bực mình vì Fred không?”

“Chỉ khi nó tè lên xe đạp của bà ấy,” Alex nói. “Norma khá dễ gần.”

Nina nhìn xuống cái đồng xương và da trộn lẫn mà Fred vẫn tạo ra mỗi khi nằm bẹp xuống dẫu đó. “Đừng có tè lên xe của Norma đấy, Fred.”

Fred ngáy o o.

“Tôi nghĩ nó hiểu đấy,” Alex nói. “Con chó sáng dạ.”

“Và cũng đừng trèo vào cửa sổ nhà Alex,” Nina tiếp tục, nhưng Alex xen ngang, “Chà, đừng có nhiệt tình quá thế. Tôi luôn muốn có bầu bạn.”

Nina lại mỉm cười với anh, ấm áp, trong lành và dễ chịu, khiến anh chớp mắt, tự hỏi vì sao anh lại khó nhớ ra mình đang nói chuyện gì với cô như thế. Chẳng có lý do gì cô lại khiến anh hoang mang đến thế này. Anh chỉ vừa mới chấm dứt mối quan hệ với... với...

Ôi, quỷ tha ma bắt.

Nina hỏi, “Cậu không sao chứ?” và anh nghĩ, *Ra khỏi đây thôi, Alex, cô ấy đang làm mày mù*

mắm. Anh đã hẹn hò với cô nàng quái quỷ nào nhỉ? Cô ta có mái tóc vàng, anh nhớ thế. Đã đến lúc ra về rồi. Anh đứng dậy và nói, “Tôi ổn, nhưng tốt hơn hết nên đi thôi, cảm ơn cô vì tách coca.”

Cô đi theo anh ra cửa, cảm ơn anh lần nữa vì đã đưa Fred về, trong khi anh cố nhớ lại tên của người phụ nữ mà mình đã hẹn hò trong sáu tuần qua. Sao anh không nhớ ra nhỉ? Hẳn là do tuổi tác. Mai là anh tròn ba mươi, và bộ nhớ của anh đã hỏng hóc mất rồi. Cô-nàng-tên-là-gì-đó may mà thoát được; nếu không con cái của họ hẳn sẽ có điểm SAT[7] vô cùng tồi tệ, và cô ta là loại người sẽ chú trọng chuyện đó. Cô ta tên quái gì mới được nhỉ?

“Debbie,” anh thốt lên, và người phụ nữ trước mặt anh bác lại, “Không, là Nina.”

Anh chớp mắt nhìn xuống đôi mắt đen thăm thẳm của cô, chính là lý do mà ngay từ đầu anh dính vào cái mớ lộn xộn này. “Tôi biết cô là Nina, tôi chỉ đang cố nhớ lại tên của... ừ, con chó nhà tôi.”

“Cậu nuôi chó à?” Nina cười rạng rỡ. “Đó là lý do Fred đã chui qua cửa sổ nhà cậu. Để tìm bạn.”

“Không. Debbie là... đừng bận tâm.” Alex lắc đầu. “Dù sao đi nữa, Fred nghĩ đúng đấy. Tôi có thể cần bạn bè, cho bản thân tôi.”

Cô chìa tay ra. “Chà, giờ thì cậu đã có đến hai người bạn tăng trên rồi. Chúng tôi thật sự biết ơn vì đã được cậu giải cứu.”

Anh nắm lấy tay cô, cố phớt lờ cảm giác mềm mại và ấm áp trong khi bản thân cũng thấy biết ơn cô. *Thôi ngay đi*, anh tự nhủ và thả tay cô ra. “Tôi phải đi rồi. Gặp lại sau nhé, Fred,” anh gọi với qua vai, biến vào hành lang và chạy xuống cầu thang.

Trên đường đi xuống, anh gặp Rich, trông cực kỳ khỏe khoắn trong chiếc quần jeans và cái áo sọc xám đồng bộ với mái tóc hoa râm, đang trên đường lên chỗ Norma với một chiếc pizza trên tay.

“Chào Alex.” Rich nắm vào tay anh. “Không dành thời gian cho người phụ nữ của ta đấy chứ?”

“Rich, ông biết là Norma sẽ không nhìn cháu đến lần thứ hai mà. Cháu không thể theo kịp bước chân bà ấy.” Alex xoa xoa bắp tay nơi Rich đã đâm anh. Rich có cú đâm thật hiểm. “Cháu lên tầng ba, gặp người mới chuyển đến.”

“À.” Rich gật đầu. “Hôm trước ta có thấy cô ấy. Rất ưa nhìn.” Ông liếc mắt nhìn Alex. “Cô nàng lớn tuổi hơn cháu đấy.”

“Ông mà cũng nói vậy sao?” Alex hỏi.

“Không, không, tốt mà.” Rich ghé sát lại. “Phụ nữ lớn tuổi hơn biết nhiều thứ lắm.”

Không thích, nhưng Alex vẫn phải hỏi. “Những thứ thế nào?”

Rich nhướn mày. “Nhiều thứ. Cháu sẽ khám phá ra thôi.” Ông thở dài. “Dĩ nhiên, cô nàng đó chẳng phải Norma. Khi tạo ra Norma xong người ta đã đập vỡ khuôn rồi.”

“Cháu luôn hình dung là Norma đã đập vỡ khuôn vì bà ấy không muốn phải cạnh tranh,” Alex nói và Rich cười rú lên.

“Không muốn cạnh tranh à? Chờ đến lúc ta bảo với Norma. Bà ấy sẽ thích chuyện này cho xem.”

“Vâng, và nếu không thích, bà ấy sẽ xuống và dẫn cháu như tử ra,” Alex nói, và Rich lại rú lên cười rồi chạy nước kiệu lên các bậc thang cùng với bánh pizza của Norma.

“Phụ nữ lớn tuổi hơn, hử?” Alex nói với bóng lưng đang chạy đi của Rich, nhưng ông đã ở quá xa nên không còn nghe thấy được nữa.

“Hôm qua mình đọc một bài báo về vấn đề mãn kinh,” Nina nói với cô bạn Charity đang

ngồi trên tấm thảm trải sàn phương Đông trong phòng khách, trông duyên dáng và gợi cảm trong cái áo khoác lụa dài màu đen. Nina nhìn xuống bộ pyjama cotton sọc xanh của mình và thở dài. *Mày cũng như cái thứ mày mặc trên người thôi*, cô tự nhủ, rồi quay lại với buổi tiệc tùng mà cô và Charity đã bày biện trên sàn xung quanh họ: bánh quy cây không đường, khoai tây chiên không đường và một cái máy trộn chứa đầy món sữa lắc Amaretto sô-cô-la.

Và Fred.

Hóa ra Fred lại là một kẻ ăn chực tầm cỡ thế giới.

Charity đảo tròn mắt và bón cho Fred một cái bánh quy cây. Cậu chàng nhẹ nhàng ngoạm lấy, thả xuống đất, lấy mũi đẩy đẩy, xem xét thật kỹ, và rồi kết luận cái bánh này giống y hệt như ba cái mà nó đã ăn trước đó, thế là nó bắt đầu đánh chén. “Đừng vội làm gì cả, Fred,” Charity bảo nó rồi quay lại với Nina. “Sao cậu lại đọc về vấn đề mãn kinh chứ, vì Chúa?”

“Vì giờ mình đã bốn mươi rồi.” Nina nhai bánh quy lạo xạo. “Người ta bảo thời kỳ tiền mãn kinh bắt đầu vào độ tuổi bốn mươi.”

“Nina à, cậu mới bước sang tuổi bốn mươi được có bốn tám tiếng. Quá trình thất thoát nội tiết tố nữ sẽ chưa bắt đầu ít nhất là trong một tuần nữa.” Charity nhào người ngang qua thân hình trong bộ đồ xanh sọc của Nina để với lấy túi khoai tây chiên. “Không thể tin được cậu lại hành hạ bản thân theo kiểu này.”

“Có một danh sách các triệu chứng,” Nina tiếp tục. “Những dấu hiệu cảnh báo ấy. Kinh khủng lắm.”

“Cảm giác nóng bừng.” Charity gật đầu. “Mình cũng bị thế mỗi lần nghĩ đến Sean. Chỉ có điều mình nghĩ đó là cơn thịnh nộ chứ không phải chứng mãn kinh.”

“Một trong những triệu chứng đó là tóc tai bắt đầu mỏng đi,” Nina nói.

Miếng khoai tây đang trên đường lên miệng Charity khựng lại. “Mình không cần biết điều này.”

Nina gật đầu. “Tối qua lúc tắm rửa mình đã để ý, nhưng vấn đề là, trước đây mình chưa bao giờ chú tâm nhiều, thế nên mình chẳng biết được tóc mình có mỏng đi hay không.”

Charity trả miếng khoai tây lại vào túi. “Nina, cưng à, cậu đang mất bình tĩnh đấy.”

Nina hất cằm lên. “Mình chỉ muốn biết thôi. Mình muốn chuẩn bị tinh thần.”

Charity nhún vai và quay lại với mớ khoai tây chiên. “Vậy hỏi Guy đi.”

Nina ném cho cô bạn cái nhìn hoang mang. “Bảo chồng cũ kiểm tra tóc tai của mình để xem liệu nó có mỏng đi không trong thời gian một năm mà bọn mình tiến hành ly hôn á? Không, mình không nghĩ thế.”

Charity cười toe toét. “Chà, thuốc Rogaine[\[8\]](#) lúc nào cũng có sẵn.”

“Cảm ơn rất nhiều.” Nina xì xụp húp thêm sữa lắc. “Và rồi còn vấn đề mình bắt đầu có cảm xúc với đàn ông ít tuổi hơn nữa. Tối hôm nọ lúc đang xem phim *Friends*, mình đã bắt quả tang bản thân đang bắn khoản Matthew Perry sẽ thế nào trên giường.”

“Mình cũng bắn khoản chuyện đó,” Charity nói. “Cậu biết đấy, liệu cậu chàng đó có thôi mĩa mai đủ lâu để...”

“Charity, mình có thể sinh ra Matthew Perry đấy.”

Charity nhìn cô bạn với vẻ coi thường đầy kiên nhẫn. “Nina à, Matthew Perry không phải là một người thực sự. Cậu ta là diễn viên. Không tính đến cậu ta được. Giờ nếu cậu có những ý nghĩ nóng bỏng về MacCauley Culkin thì mình sẽ lo lắng đấy. Nhưng Matthew Perry thì không.”

“Cậu ta cũng phải tính đến chứ,” Nina bướng bỉnh bác lại.

“Quý tha ma bắt, mình tư tưởng đến James Dean và ông ta đã mất rồi,” Charity nói tiếp. “Điều đó không có nghĩa là mình sẽ cầm xẻng xông vào nghĩa trang. Mơ mộng không giống như thực tế. Cậu không phải cảm thấy có tội với chuyện đó.”

“Chuyện này xảy ra cả trong đời thực nữa,” Nina nói. “Hôm qua mình gặp hàng xóm tầng

dưới, và mình cứ nghĩ mãi về chuyện trông cậu ta thú vị thế nào, đôi tay cậu ta đẹp ra sao, và mình thề là cậu ta không thể hơn hai mươi tuổi được. Chuyện mình lượn lờ quanh các trường trung học chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi.”

Charity ngồi thẳng dậy hơn, chuyển động đó làm bộ đồ lụa đen lướt trên những đường cong trên cơ thể. Thật đáng tiếc khi chẳng có người đàn ông nào quanh đây ngắm nhìn Charity như thế này, Nina nghĩ. Toàn bộ tác động từ việc này chỉ dành cho cô và Fred thì thật là lãng phí.

Fred lúc này đang nghiên cứu túi khoai tây chiên.

“Tầng dưới á?” Charity hỏi lại, đồng thời đẩy mũi Fred ra khỏi túi khoai tây. “Cậu chẳng đề cập đến cậu chàng nào tầng dưới cả. Cậu ta là ai? Cậu ta làm gì? Cậu ta đã kết hôn chưa?”

Nina cố tỏ ra kiên quyết. “Mình đã bảo cậu rồi. Cậu ta chỉ là một đứa trẻ.”

“Mình thích bọn trẻ,” Charity nói. “Miễn sao chúng không phải con mình. Chuyện này có vẻ hay đấy. Kể mình nghe về cậu ta đi.”

Nina trừng mắt nhìn Charity và bộ đồ lụa đen của cô bạn, một sự kết hợp có thể quyến rũ mọi đàn ông ở bất kỳ độ tuổi nào.

“Cậu định nhảy bổ vào anh chàng hàng xóm còn non nớt của mình đấy à?”

“Không,” Charity kiên nhẫn trả lời. “Mình định dụ dỗ cậu nhảy bổ vào anh chàng hàng xóm còn non nớt ấy. Nếu cậu ta chưa kết hôn.”

“Vẫn chưa đâu,” Nina nói, hơi chùng xuống. “Ít ra chẳng có cái nhẫn nào cả, và cậu ta chẳng nhắc đến cô vợ nào hết.”

Charity khịt mũi.

Nina ném cho cô bạn một cái nhìn nghiêm khắc. “Và dù sao cậu sẽ chẳng dụ dỗ mình làm cái gì sất, thế nên thôi chuyện này đi.”

“Cậu ta có dễ thương không?” Charity hỏi. “Cậu ta kiếm sống bằng nghề gì?”

Hình ảnh Alex thơ thẩn quanh bàn ăn với bờ vai rộng và sự tự tin xuất hiện trong tâm trí Nina, nhưng cô gạt nó đi ngay. “Có, cậu ta dễ thương. Mình không biết cậu ta kiếm sống bằng gì. Chắc là nghề gì đó liên quan đến một cái mũ nho nhỏ và dầu chiên khoai tây. Trông cậu ta cũng không được tập trung lắm.”

“Như thế thật tuyệt.” Charity ngả người ra, quá hăng hái đến nỗi dứt cho Fred một miếng khoai tây chiên. Fred thận trọng ăn bởi vì đó không phải là bánh quy cây. “Chuyện này tuyệt quá. Biến cậu ta thành phi công trẻ của cậu đi. Nếu cậu ta thuộc dạng thu nhập thấp thì rất cuộc cậu sẽ chẳng phải làm vợ doanh nhân nữa, và vì còn trẻ, nên cậu ta sẽ vẫn còn hứng thú với chuyện chăn gối. Chuyện này thật hoàn hảo.”

Nina trừng mắt nhìn cô bạn bởi ý nghĩ đó thật quá cảm dỗ. “Chẳng hoàn hảo gì cả. Mình sẽ chẳng hẹn hò với một kẻ trẻ hơn mình đến mười lăm tuổi. Mà mình sẽ chẳng hẹn hò gì với ai nữa sất, mình thích tự do và không phải tham dự những bữa tiệc ngớ ngẩn hay ăn diện vì sự nghiệp của ai đó khác, nhưng nếu mình định bắt đầu hẹn hò trở lại, thì cũng không phải là cậu chàng này.” Cô lại nghĩ đến Alex, tay chân thả lỏng với những ngón tay dài, đứng ở ngưỡng cửa nhà cô và trẻ hơn cô rất, rất nhiều.

Nếu cô bắt đầu hẹn hò với cậu ta hay, lạ Chúa, ngủ với cậu ta - cô nuốt xuống trước ý nghĩ đó - người ta sẽ bảo rằng cô đang dậy thì lần hai. Người ta sẽ nhìn hai người trên phố và thắc mắc cậu ta thấy gì ở cô. Guy sẽ cười chế nhạo. Mẹ cô sẽ đảo tròn mắt. Bạn bè cậu ta sẽ giễu cợt về anh chàng Oedipus[9] Alex. Cô và Alex sẽ chẳng biết nói với nhau chuyện gì. Cô sẽ bị ám ảnh về vấn đề tóc tai mỏng đi, còn cậu ta sẽ chơi ghi ta trong tưởng tượng.

Điều tệ nhất là, nếu ngủ với cậu ta, cô sẽ phải cởi hết quần áo và mẹ cô nói đúng: cơ thể cô đã bốn mươi tuổi rồi. Toàn bộ ý tưởng này thật là bất khả thi.

Và dù sao thì cậu ta cũng chẳng có hứng thú với cô. Đúng là thứ cô cần, bắt đầu mơ tưởng về một người đàn ông vốn nghĩ về cô như hình tượng một người mẹ và là người mà chỉ riêng sự tồn tại của người đó thôi cũng đã khiến cô cảm thấy già hơn cái tuổi của mình rồi. Cuối cùng rồi cô sẽ phải chống mộng lên mà làm việc, theo đúng nghĩa đen, để trông có vẻ trẻ hơn thay vì tận hưởng sự tự do mà cô có lúc này. “Như thế quá bế tắc,” cô kết thúc. “Không phải Alex. Bất kỳ ai ngoài Alex.”

Charity cười toe. “Sao không chứ? Trước đây cậu ta chưa từng thấy tóc cậu. Cậu ta sẽ không nhận ra nó bị mỏng đi.”

Nina thở dài. “Cứ tưởng cậu là bạn tốt nhất của mình cơ đấy.”

“Đúng quá còn gì, đồ thờ ơ,” Charity nói và quay lại với mớ khoai tây chiên. “Đó là lý do vì sao mình tặng cậu lời khuyên hữu ích này. Làm tan nát trái tim cậu bé đó đi. Cậu ta cần điều đó làm kinh nghiệm trưởng thành, và nó sẽ làm cậu cảm thấy sung sướng hơn nhiều về vụ ly dị. Tin đi Charity đi. Một khi liên quan đến chuyện tình cảm, dì Charity đều biết cả. Hơn nữa, chuyện này sẽ làm Guy tức điên.”

Nina lắc đầu và thay đổi chủ đề trước khi Charity dụ dỗ được cô làm điều gì đó ngu ngốc.

“Quên Guy đi. Rắc rối thực sự của mình không phải là Guy hay cậu bé choai choai tăng dưới, mà là với Jessica kia.”

Charity nghiêng đầu tỏ vẻ cảm thông. “Cô bé tội nghiệp. Là chuyện về cuốn sách buồn tẻ mà cậu đã kể với mình ấy à?”

Nina gật đầu. “Hồi ký về thời cấp hai của một tay ngó ngẩn thuộc tầng lớp trên của xã hội. Mình cứ tưởng bọn nhà giàu thì phải hư hỏng lắm chứ, nhưng gã này thậm chí còn chưa từng một lần chơi trò bầy ga giường[10] nữa kìa. Đây là cuốn sách tẻ nhạt nhất mà mình từng phải vật lộn mãi mới đọc xong.”

Charity cầm món sữa lắc của mình lên rồi dùng ống hút khuấy đều. “Đối với mình, quan điểm về một cuốn hồi ký là phải có điều gì đó đáng để nhớ.”

“Nếu cậu giàu có thì không,” Nina nói.

Charity ngả người ra, trầm tư. “Nào, mình có thể viết một cuốn hồi ký bá cháy. Khi nghĩ đến những tổn thương mà mình đã phải trải qua...” Cô lắc đầu với vẻ kinh ngạc rồi xì xụp uống sữa lắc.

Nina khịt mũi. “Lẽ ra mình nên để cậu viết thay cho gã này. Ghép chút đời sống chần gối của cậu vào cái cuộc sống vô vị của anh ta.”

“Mình nên viết tự truyện,” Charity nói. “Đã đến lúc mình phải có sự nghiệp thay vì quá khứ rồi.”

Nina mỉm cười và đút cho Fred một miếng khoai tây chiên. Đó sẽ là một cuốn sách bá cháy: Cuộc đời của Charity giữa những tấm chăn, từng thảm họa nối tiếp nhau, được miêu tả theo cái cách Charity đã miêu tả cho cô nghe trong suốt những năm qua.

Nụ cười của Nina khựng lại. Đó sẽ là một cuốn sách tuyệt cú mèo. Cô nhìn Charity. “Cậu nói đúng.”

“Mình luôn đúng,” Charity nói. “Vậy sao mình lại không giàu có, không chồng và chẳng có những trận mây mưa tuyệt vời hàng đêm chứ?”

Nina nhòai người tới trước. “Cậu viết được không, Charity?”

Charity cúi kính nhìn bạn. “Dĩ nhiên mình viết được. Mình cũng đọc được nữa.”

“Không.” Nina túm lấy tay Charity để làm cô bạn tập trung. “Ý mình là, cậu có viết được không ấy? Văn xuôi ấy. Cậu có viết sách được không?”

Charity chớp mắt. “Sách á?”

“Hồi ký của cậu ấy.” Nina ghé sát hơn. “Mình biết mỗi khi xảy ra chuyện đổ vỡ thì hẳn phải kinh khủng lắm, lần nào cũng thế, nhưng mỗi lúc kể về chuyện đó cậu lại thực sự hài hước. Cậu có thể viết một cuốn sách hài hước, gợi cảm về cuộc sống tình ái trong quá khứ của cậu được không?”

Charity nghĩ ngợi một lát. “Mình không biết vì sao lại không. Mẹ mình bảo mình viết thư hay lắm.” Cô bắt gặp ánh mắt Nina, tròn xoe trong lúc tiếp nhận ý tưởng đó. “Ừ. Chắc chắn rồi. Thực ra, có thể mình sinh ra là để làm điều này. Cậu biết đấy, ba mươi tám năm đầu đời chỉ là để thu thập dữ liệu.” Cô đẩy món sữa lắc ra xa. “Mình có thể viết cuốn sách đó như kiểu sách tư vấn. Mỗi chương là một gã, với một bài học được rút ra cho mỗi lần. Nó sẽ giống như kiểu phép trị liệu tâm lý ấy. Mười hai chương. Như thế có đủ không?”

Nina gật đầu, sướng run vì thấy Charity có hứng thú. “Chắc rồi. Với một đoạn mở đầu và một đoạn kết luận, khoảng hai trăm đến hai trăm năm mươi trang. Cậu nghĩ cậu làm được chứ? Cậu có nghĩ là cậu thích viết sách không?”

Charity ngồi thẳng lên. “Mình tin chắc. Đây là một ý tưởng tuyệt vời. Cậu nghĩ Jessica sẽ cho xuất bản chứ?”

Chị ấy sẽ xuất bản nếu mình không nói với chị ấy cuốn sách đó là gì cho đến khi đã hoàn thành, Nina nghĩ. “Jessica rất khuyến khích văn học về bình đẳng giới,” cô bảo Charity. “Và đây sẽ là một cuốn hồi ký bình đẳng giới chứ, đúng không?”

“Quỷ thật, phải,” Charity nói. “Chuyện này tuyệt quá. Mình sẽ có tiền chứ?”

Nina nghĩ thật nhanh. “Mình cần một bản đề xuất, không cần phải quá chi tiết vì nó sẽ làm Jessica rối trí. Chỉ là một bản phác thảo ngắn và một chương mẫu, có thể là đoạn giới thiệu. Sau đó mình có thể lo vụ hợp đồng và kiếm cho cậu một khoản ứng trước. Sẽ không nhiều đâu. Nhiều nhất là một nghìn.”

“Đô la á?” Mắt Charity tròn xoe. “Thỏa thuận nhé.” Cô đứng dậy và túm lấy cái túi da màu đen trên bàn, làm Fred cúi kính vì nó đã gợi ý ăn thêm khoai tây chiên mãi.

Nina ngẩng lên nhìn cô bạn, hết hồn. “Cậu đi đâu đấy?”

“Mình về nhà để viết,” Charity nói như thể đó là điều hiển nhiên. “Nếu mình bắt đầu ngay lập tức thì đến thứ Hai có thể có bản đề xuất trên bàn cậu.”

Nina đứng dậy, vói tay về phía cô bạn, cố nghĩ ra gì đó để làm Charity bớt hào hứng quá mức. “Ừm, Charity này, viết lách không dễ dàng thế đâu. Sẽ mất thời gian đấy. Sẽ mất...”

“Vậy thì đến thứ Tư mình sẽ để nó trên bàn cậu. Cậu biết đấy, mình sẽ thích chuyện này cho xem.” Charity túm lấy áo khoác và đã ra đến cửa. “Đây là một ý tưởng tuyệt vời.” Cô lao ngược vào trong ôm chầm lấy Nina. “Cậu cừ nhất đấy!”

Thế rồi Charity biến mất ngoài cửa, và Nina còn lại một mình, suy ngẫm về nếp gấp mới

mà cô vừa mới xếp vào tương lai của mình.

Nếu Charity không viết được sách, Nina sẽ không thể bàn thảo hợp đồng, và cô sẽ mất người bạn thân nhất trong hai mươi năm qua. Nếu Charity có thể viết, nhưng cuối cùng lại không xuất bản được vì những tiêu chuẩn của Jessica, thì Nina sẽ mất việc. Nếu Charity viết đâu ra đấy, và nhờ một điều kỳ diệu nào đó Jessica lại xuất bản nó... thì đó sẽ là một dự án thành công, Nhà xuất bản Howard sẽ phát lên ầm ầm, Jessica sẽ yêu quý cô và rồi cô sẽ trở thành người thành đạt.

“Và lợn sẽ biết bay,” Nina lên tiếng rồi ngồi xuống trở lại để xử lý nốt chỗ sữa lắc của Charity. Fred lại cúi đầu vào túi khoai tây chiên, nên cô tách nó ra và rồi lơ đãng ăn một miếng, cố nghĩ đến những ý nghĩ vui vẻ. Cô không chắc mình đã khơi mào chuyện gì, nhưng cô khẳng định mình không muốn bám lấy chuyện đó hay bám lấy cậu chàng trẻ tuổi chết người sống ở tầng dưới, và giờ cô có cả buổi tối thứ Sáu cho riêng mình để mà bám lấy cả hai điều đó.

Fred cọ mũi lên chân cô.

“Xin chào,” cô bảo nó. “Tao đâu có bỏ quên mày. Muốn xem video không? Vì dù mày có tỏ ra đáng thương đến thế nào thì tao cũng sẽ không xuất bản hồi ký của mày. Cuộc đời mày không có đủ trò yêu đương tình ái, anh bạn ạ.” Cô nghĩ đến Alex và những ngón tay chết tiệt của cậu ta. “Nhân nói đến chuyện đó, cuộc đời tao cũng thế.” Thế rồi cô vui đi ý nghĩ đó. Cô sẽ không bắt đầu mơ tưởng đến Alex Moore.

Fred gác chân lên chân cô và rên ư ử với cô, thế nên cô cho nó phần sữa lắc còn lại của Charity. Một chút sô-cô-la và Amaretto không thể làm hại nó, và lúc rên rĩ trông nó thật đáng thương. Cô nhìn nó húp soàm soạp chỗ sữa, mũi ủi vào cốc đựng, sau đó cô đứng dậy ném nốt chỗ khoai tây chiên còn lại đi rồi quay lại bàn để bắt đầu xử lý bản thảo của cái tay ngớ ngẩn kia.

Tập bản thảo còn tệ hơn những gì cô nhớ, thế nên cô thấy thật biết ơn khi chuông cửa vang lên. Cô vợ lấy chiếc áo choàng sọc xanh và bỏ rơi cuốn bản thảo với vẻ chán ghét đầy khiếm nhã, để rồi cảm thấy tim đập thành thịch khi cô mở cửa ra và thấy Alex đang tựa người vào khung cửa nhà mình, lần này mặc một chiếc áo cắt may màu trắng và quần xanh hải quân, cà vạt nói lỏng và lệch sang một bên cổ.

“Chào,” Alex lên tiếng một cách chậm rãi và rõ ràng. “Nhớ tôi chứ?”

“Nhớ.” Nina lén nhìn anh chàng đối diện. Alex khẽ đu đưa người trên ngưỡng cửa, mắt sáng ngời nhưng hơi khép hờ. “Chúng ta đã uống gì à?”

Tiếng cười của Alex bật ra thành tiếng thở hắt. “Tôi không biết cô thế nào, nhưng tôi thì có. Hôm nay là sinh nhật tôi. Toàn bộ cái gia đình quái đản của tôi đã mua đồ uống cho tôi. Người này tiếp nối người kia. Trong cả ngày.” Anh cau mày nhìn cô, như thể cố nhìn cho rõ. “Cô có tí cà phê nào không? Tôi chỉ hỏi bởi lúc tôi ở đây tối qua, trông cô giống kiểu phụ nữ có dự trữ cà phê.”

Tuyệt. Thế mà cô đã có những ý nghĩ nóng bỏng về tay bất lương này suốt cả ngày cơ đấy. Chúa ơi, cô thật thảm hại. Chà, phải có ai đó làm cho cậu chàng này tỉnh táo trở lại. “Tôi có cà phê.” Nina buộc dây lưng chặt hơn quanh chiếc áo choàng rồi lùi lại để Alex bước vào.

Anh bước qua cô và dừng lại nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ trên bàn. “Cô đang làm việc. Tôi không muốn xen ngang.”

Ít ra anh chàng này cũng biết cư xử. “Không sao đâu.” Nina đóng cửa lại. “Đó là một cuốn sách kinh khủng. Buồn tẻ. Huênh hoang^[11].”

Alex cau mày. “Huênh hoang á? Đó là người Nga, đúng không?”

Ồ, tuyệt thật. “Không phải là dân đọc sách chứ gì, hiểu rồi.” Nina kéo một chiếc ghế tựa ra khỏi bàn và nắm lấy cánh tay anh để dẫn anh ngồi vào chỗ. “Cà phê sẽ đến ngay. Cậu ngồi đó cho đến khi cà phê pha xong nhé.”

“Chuyên ngành của tôi là khoa học chứ không phải văn chương.” Alex tháo cà vạt ra và quăng nó lên bàn. Thế rồi anh cầm lên một trang bản thảo và bắt đầu đọc trong khi Nina đặt bộ lọc vào trong máy pha và đổ cà phê vào.

Fred lạch bạch bước về phía anh, Nina quay lại xua nó đi, nhưng Alex nói, “Này, Fred,” rồi cúi xuống gãi lên tai nó, thế là Nina tha thứ cho anh tất cả mọi lỗi lầm.

Alex là một anh chàng tử tế. Ừ thì cậu ta không thông minh cho lắm. Quan trọng gì chứ.

Đâu phải cô chờ đợi mối quan hệ gì đó với cậu ta đâu; cô đã rút ra kết luận rằng chuyện đó là cộc cạch rồi. Thứ cô cần là một người bạn, một người hàng xóm. Mà Alex lại tử tế với cô và tốt bụng với con chó của cô. Cô còn muốn gì hơn ở một người hàng xóm chứ?

Fred trông như thể còn muốn nhiều hơn nữa. Nó dụi dụi vào tay Alex, tìm kiếm khoai tây chiên và rồi nằm bẹp xuống dưới gầm bàn vì thất vọng khi không thấy có miếng nào hiện ra. Alex quay lại đọc bản thảo. “Cái này dở tệ,” anh bảo với cô khi ngẩng lên. “Sao cái gã này lại viết về một ngôi trường cấp hai dân lập ngớ ngẩn ở Mỹ nếu hẳn ta là người Nga chứ?”

“Hẳn không phải người Nga,” Nina nói. “Cậu tự bịa ra chuyện đó đấy chứ. Cậu đã phải uống bao nhiêu bia rượu thế?”

“Chà.” Alex ngả người ra ghế, một tay để trên bàn như để giữ thăng bằng. “Tôi ăn sáng với chị gái tôi - cà phê Ai-len. Thế rồi tôi ăn trưa với mẹ tôi và thế luôn có nghĩa là sẽ căng thẳng, nên tôi làm hai ly scotch. Sau đó vợ cũ của bố tôi rủ tôi đi uống gì đó, mà tôi thì ghét phải từ chối bà ấy, thế là tôi uống brandy. Rồi bố tôi lôi tôi đi ăn tối.” Anh nhướn mắt nhìn Nina. “Bố tôi mà đã ăn thì đồ uống sẽ rót ra ào ào. Tôi khá chắc chắn là mình đã uống ba ly whiskey. Sau đó bố tôi bảo taxi thả tôi xuống cửa nhà tôi, và anh trai tôi lại đang chờ tôi với một lốc sáu lon bia.” Anh lắc đầu. “Anh ấy vừa mới về, tôi nằm xuống và toàn bộ căn phòng cứ sà xuống tấn công tôi, thế là tôi nghĩ đến cô. Cứ rót ít cà phê lên người tôi rồi tôi sẽ ra về.”

Nina lấy ra hai cái tách sọc ca-rô xanh từ trong chạn bát và đặt chúng lên bàn. “Cậu không thể uống nước khoáng với mấy người họ sao?”

“Không,” Alex lắc đầu và rồi hồi hận ngay, “ôi, đau quá. Tôi phải có thứ gì đó để lấn át đi cảm giác phải kìm nén.”

Nina ngồi xuống, tò mò. “Cảm giác kìm nén à?”

Alex gật đầu, lần này cẩn thận hơn. “Bọn họ có những bài thơ khác nhau, nhưng khi đã đến đoạn điệp khúc thì tất cả đều nói cùng một chuyện. ‘Đã đến lúc quyết định lựa chọn nghề nghiệp rồi, Alex à’.” Anh gục đầu xuống và tỏ vẻ ương bướng trong chốc lát. “Tôi không muốn quyết định chọn nghề nghiệp. Tôi nghĩ họ đang thúc ép tôi.”

“Có lẽ họ có lý đấy. Tôi biết những người trẻ tuổi, hai lăm hay hai sáu tuổi, nhưng...”

“Tôi tròn ba mươi rồi,” Alex nói. “Vào ngày hôm nay. Chúc mừng sinh nhật tôi đi nào. Chỗ cà phê kia xong chưa?”

Ba mươi ư? Lạy Chúa lòng lành, thế mà cậu chàng còn chưa biết mình muốn làm gì với đời mình ư? Giờ cậu ta đang làm gì? Kiểm tra thẻ căn cước à? Hay hát trong một ban nhạc rock? Hay đảm bảo là khoai tây chiên còn nóng?

“Cà phê?” Alex lặp lại và Nina quay sang kiểm tra.

“Nó vẫn đang chảy. Cậu ba mươi rồi sao?”

Anh ném ánh mắt như cú vọ nhìn cô. “Cô tưởng tôi trẻ hơn, hử? Ai cũng thế. Chả trách chẳng có ai suy nghĩ nghiêm túc về tôi. Trong khi tôi đã bắt đầu hói và các chuyện khác nữa.”

Nina nheo mắt nhìn anh. “Làm gì có đâu.”

“Có đấy.” Anh kéo ngược mớ tóc trên trán ra sau. “Thấy chưa? Nó đang bò ngược lên đỉnh đấy.”

Nina ghé sát hơn. “Chà, có một chút. Nhưng nếu cậu muốn mọi người suy nghĩ nghiêm túc về mình, thì lựa chọn lấy một nghề gì đó sẽ tốt hơn là khoe khoang mái tóc bắt đầu mới hói có một tí ti như thế.”

Alex rên lên. “Không phải cả cô nữa chứ. Nghe này, tôi hạnh phúc với công việc mà mình đang làm. Tất cả những gì tôi cần là một tách cà phê và rồi tôi sẽ thắng thiên.”

“Đến ngay đây.” Nina đứng dậy lôi chiếc bình ra khỏi vòi chảy, cảm thấy thất vọng và ngu ngốc. Cô đã bị cậu chàng này thu hút và chuyện đó thật nực cười vì cậu ta trẻ hơn cô đến mười lăm tuổi. Thế rồi hóa ra khoảng cách chỉ có mười tuổi, như thế đỡ lỗ hơn, dù vẫn cứ cộc cạch, nhưng giờ cậu ta còn lười biếng và rõ ràng là chẳng giỏi giang gì cho lắm. Huênh hoang là tiểu thuyết gia người Nga ư? Được rồi, cậu ta đang say, nhưng dù thế thì chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì. Cô quay lại bàn và rút cà phê ra tách, thấy Alex với tay lấy tách của mình liền lên tiếng,

“Cẩn thận. Nóng đấy.”

“Cảm ơn, thưa mẹ,” anh nói, và cô nhăn mặt. “Tôi đùa thôi,” anh vội thêm vào. “Câu đùa ngớ ngẩn ấy mà.”

“Có thể là không.” Nina đặt chiếc bình trở lại chỗ cũ và ngồi thụp xuống ghế. “Trên thực tế tôi đã đủ già để có thể làm mẹ của cậu.”

“Quên chuyện đó đi, trừ khi hồi mẫu giáo cô có nhiều trò vui vẻ hơn tôi,” anh nói, và Nina tiếp lời, “Tôi đã bốn mươi. Thực ra là từ hai ngày trước.”

Alex khôn khéo gật đầu. “Là do những năm kết thúc bằng số không đã tàn sát cô. Hai chín tuổi chẳng giống chút nào so với bây giờ.”

“Ba chín cũng tồi tệ,” Nina nói. “Tôi đã ly hôn vào năm đó.”

Alex nhăn mặt. “Tôi rất tiếc.”

Nina gật đầu. “Và James Garner. Trong phim đấy James Garner thật tuyệt.” Thế rồi cô cau mày nhìn anh. “Giờ quay lại với vấn đề của cậu. Từ sự khôn ngoan có được trong những năm qua, tôi có thể nói với cậu rằng chờ quá lâu mới bắt đầu sự nghiệp là một sai lầm.”

Alex nhăm nháp cà phê. “Bây giờ cô mới bắt đầu à?”

“Quay lại với công việc mà tôi đã từ bỏ từ mười sáu năm trước,” Nina nói. “Sau khi ly dị, tôi đã rất may mắn khi tìm được một công việc trong ngành xuất bản, nhưng nếu tôi vẫn duy trì công việc đó từ trước, thì giờ người ta sẽ phải làm việc cho tôi thay vì tôi đi làm việc cho người khác. Tôi đã mất sáu tháng mới từ một thư ký trở thành phó biên tập. Một trong những biên tập viên cấp trên của tôi bằng tuổi cậu. Chuyện đó thật khắc nghiệt.”

Alex nhún vai và lại nháp cà phê. “Sao cô phải để tâm chứ? Tuổi tác đâu có quan trọng.”

“Hãy nói với tôi điều đó khi cậu đã bốn mươi.” Nina đặt tách cà phê của mình xuống. “Thôi nào, nói về tương lai của cậu nào. Cậu bảo hồi còn đi học cậu thích ngành khoa học.”

“Tôi bảo tôi học ngành khoa học. Tôi có bảo thích đâu.” Anh hớp một ngụm nữa. “Cà phê này tuyệt quá. Loại gì thế nhỉ?”

“Đừng cố thay đổi chủ đề. Cậu thích gì?”

“Con người. Sự sôi nổi. Huyền não. Màu sắc.”

“Có lẽ chúng ta có thể đưa cậu vào rạp xiếc,” Nina mỉa mai. “Tập trung vào nào. Tôi đang cố điều chỉnh cuộc sống của cậu đấy.”

“Cô và toàn bộ gia đình tôi. Sao các người không để cuộc sống của tôi được yên ổn chứ? Tôi thích cuộc sống của mình.” Alex uống cạn tách cà phê rồi nhìn chăm chăm vào nó. “Cô biết đấy, thế này lẽ ra không hợp lý, nhưng đúng là tôi thấy khá hơn. Hẳn là do cà phê.”

“Thế giờ cậu sống bằng nghề gì?” Nina hỏi, hy vọng tìm được hướng đi nào đó có thể lái anh chàng này sang.

“Tôi là bác sĩ.” Alex đẩy cái tách trống không của mình về phía cô. “Làm ơn cho tôi thêm một tách nữa.”

Nina chớp mắt nhìn anh. “Cậu là gì cơ?”

“Bác sĩ. Khởi bản tâm, tôi sẽ tự lấy.” Alex đứng dậy bước qua người Fred để lấy bình cà phê rót vào tách trước khi dứ dứ nó về phía cô. “Cô muốn uống thêm không?”

“Không.” Cô không muốn uống thêm cà phê, cô muốn giết chết cậu ta. Cậu ta biết cô đang nghĩ gì và chỉ trêu đùa hùa theo để tiêu khiển. Huênh hoang là nhà văn Nga ư? Đúng là đồ trẻ con. Chà, cậu ta còn trẻ thật, nhưng làm quái gì trẻ đến mức thế. “Buồn cười thật. Tôi muốn biết vì lý do quái quỷ gì mà gia đình cậu lại không vừa lòng với một bác sĩ ba mươi tuổi?”

“Vì tôi làm việc ở phòng cấp cứu.” Alex lại ngồi xuống. “Tôi thích khoa cấp cứu. Khả năng tập trung của tôi rất kém, và lại luôn có gì đó xảy ra ở nơi này làm tôi thấy hứng thú. Hơn nữa, tôi được cứu người, điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu.”

Nina gật đầu và nghĩ đến chuyện siết cổ cậu ta. “Và gia đình cậu muốn cậu trở thành gì? Luật sư à?”

“Lạy Chúa, không.” Alex có vẻ hoảng vía. “Đó là ông bác Robert của tôi. Chúng tôi không nhắc đến tên ông ấy.” Anh trở nên trầm tư một lát. “Mặc dù đúng là chúng tôi vẫn cậy nhờ ông ấy mỗi lần gặp phải ca kiện tụng vì kê đơn nhầm.”

Anh đang cố tình tỏ ra chậm hiểu, và đó là quyền của anh, vì cô đang chĩa mũi vào những chuyện chẳng liên quan đến mình. Cô chỉ nên thôi đi. “Tôi không hiểu,” cô bảo anh. “Giải thích cho tôi hiểu nếu không cậu sẽ không được uống thêm cà phê nữa.”

“Mẹ tôi muốn tôi trở thành một bác sĩ giải phẫu thần kinh,” Alex nói.

“Vì sao?”

“Vì bà là bác sĩ giải phẫu thần kinh và tôi là đứa con duy nhất của bà.” Alex nhấp cà phê. “Thứ này tuyệt quá. Tôi lại thấy mình là con người rồi.”

Nina quắc mắt nhìn anh. “Tôi tưởng cậu bảo cậu có một ông anh và một bà chị.”

“Đúng thế. Chị tôi là bác sĩ chuyên khoa ung thư còn anh tôi là bác sĩ phụ khoa.” Alex dừng lại. “Ồ, ý cô muốn hỏi sao mà tôi lại là con một chứ gì? Hai người họ là anh chị cùng cha khác mẹ với tôi thôi. Bố tôi kết hôn ba lần. Tất cả chúng tôi đều là con một. Đó là sợi dây liên kết thực sự đấy.”

Nina gác cằm lên tay, sững sờ. “Thế còn bố cậu muốn cậu trở thành gì?”

“Bác sĩ chuyên khoa tim, vì Stella và Max đã làm ông thất vọng.” Alex uống cạn tách cà phê. “Tôi thấy khá hơn nhiều rồi. Cô có gì ăn không?”

Nina đứng dậy lấy một gói Oreo từ trong chạn bát. Fred ngẩng phắt lên và mon men đến gần tay Alex hơn. “Sao họ lại làm ông ấy thất vọng?”

“Mẹ Stella qua đời vì bệnh ung thư, thế là chị ấy gắn bó luôn với cái khoa ấy. Ngược lại,

Max lại chọn nghề vì lý do thẩm mỹ.”

“Phụ khoa là có thẩm mỹ à?”

Alex xé gói bọc và lấy ra một cái bánh quy. Fred khẽ rên lên và tì vào chân anh, thế là Alex đưa cái bánh đấy cho nó và lấy một cái khác cho mình. Fred khạc cái bánh ra, nhìn lom lom, liếm thử, lấy mũi đẩy đẩy, đoạn lại liếm cái nữa và rồi dùng răng cắn cái bánh lên lút cút chạy tọt vào phòng khách.

Alex nhìn theo con chó rồi quay lại với Nina. “Con chó sành ăn đấy. Tôi nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ, phải rồi, phụ khoa mang tính thẩm mỹ. Chà, như Max đã chỉ ra với tôi một giờ trước, tại sao lại phải mất cả đời nhìn vào khoang ngực của các cụ già tám mươi khi ta có thể nhìn...”

Nina nhắm mắt lại và ngả người tựa vào chạn bát. “Tôi không muốn nghe chuyện này...”

“... vào mắt của những người phụ nữ lắng nghe từng lời mà ta nói?”

Nina bật cười và rồi cố trừng mắt nhìn anh. “Cậu cố tình gài bẫy tôi.”

Alex cười toe gật đầu với cô. “Cũng giống như Max cố tình gài bẫy tôi. Tôi cũng đã bật cười. Cô sẽ thích Max cho xem. Anh ấy lớn tuổi rồi, gần ba sáu.”

“So với cậu thôi,” Nina lịch sự đáp lại.

“Và Stell thì lớn hơn cô chút đỉnh. Bốn hai, tôi nghĩ thế. Cô cũng sẽ thích Stell cho xem.” Alex nhìn vào mắt cô, và cô cảm thấy tim mình đập thình thình một cách vô lý trong chốc lát. *Thôi đi*, cô bảo với trái tim của mình.

“Lần tới mà họ còn làm thế này,” anh bảo cô, “cô sẽ phải đi cùng để bảo vệ tôi.”

Tôi sẽ chẳng đi đâu với cậu cả, con trai, thầm bảo anh thế nhưng cô muốn biết nhiều hơn, vì thế cô nói, “Và rồi còn vợ cũ của bố cậu. Là mẹ Max, đúng không? Bà ấy muốn cậu trở thành gì? Bác sĩ đa khoa à?”

“Không, đó phải là ông anh họ Tom của tôi.” Alex nhai nốt phần còn lại của cái bánh Oreo. “Họ sẽ tước quyền thừa kế của tôi nếu tôi làm thế. Tôi phải làm gì đó về nội khoa chứ không phải ngoại khoa. Mẹ của Max là bác sĩ giải phẫu ngực, nhưng bà ấy không quan trọng chuyện tôi làm gì, miễn sao tôi chọn một chuyên khoa.”

“Thế có gì không ổn với khoa cấp cứu?”

“Không địa vị, không danh tiếng, không hào quang.” Alex nhón lấy cái bánh Oreo thứ ba. “Cô có chút sữa nào không?”

“Sữa tách kem,” nói rồi Nina bước về phía tủ lạnh, vừa mở cửa vừa đẩy cái bình Crock-Pot trên nóc tủ, vốn đã bị xô ra ngoài, vào trong.

“Sao cô lại làm thế?” Alex hỏi.

Nina đóng sập cửa tủ lạnh và quay lại. “Đẩy cái bình Crock-Pot ấy à? Tôi có mỗi cái nóc tủ lạnh để đặt nó, nhưng khi hoạt động thì động cơ của bình làm nó rung lên và di chuyển về phía trước.” Cô nheo mắt nhìn cái bình. “Tôi nên tìm chỗ nào đó hợp lý hơn, nhưng chạn bát đầy mất rồi.”

“Nó sẽ rơi trúng cô cho xem,” Alex nói. “Chuyển nó sang chỗ khác đi.”

Nina quắc mắt nhìn anh. Đúng là thứ cô cần: một tay bác sĩ mặt còn búng ra sữa ra lệnh cho cô. “Không sao. Cậu có muốn uống sữa không thì bảo.”

Lúc này Fred đã quay lại và ngồi thụp xuống cạnh chân Alex, mông nó nện xuống đất như một cái bệ thịt. Nó quệt mũi lên quần Alex.

Alex chẳng có vẻ gì là phiền lòng.

“Đừng xin xỏ, Fred,” Nina nói. “Alex sẽ nghĩ mày không được dạy dỗ cho xem.”

Alex dứt cho nó một cái bánh quy nữa, và Fred lại trải qua cái thủ tục nhả xuống, liếm láp, ửi mũi một lần nữa trước khi nhặt lên rồi lót tót quay lại với cái đi văng. Alex quay sang Nina.

“Sữa tách kem. Cô ăn uống lành mạnh quá.” Anh đứng dậy rửa chiếc tách cà phê trước khi đưa nó cho cô. “Cảm ơn cô rất nhiều, tôi sẽ uống một ít.”

Nina rót sữa ra cho anh. “Thế cậu định sẽ làm gì?”

Alex buông người xuống ghế. “Tôi sẽ vẫn ở lại phòng cấp cứu và chỉ đợi bọn họ bỏ cuộc. Họ là những người bận rộn. Dần dần rồi họ sẽ quay lại với cuộc sống của mình. Ngoại trừ Max, nhưng anh ấy chẳng quan tâm đến chuyện tôi làm gì. Anh ấy chỉ cố đảm bảo tôi không theo đuổi thứ gì đó quá áp lực đến nỗi rồi tôi sẽ trở thành bố tôi.”

Nina đặt sữa lên bàn. “Và điều đó sẽ tồi tệ?”

“Điều đó sẽ trở thành kinh khủng. Bố tôi là một bác sĩ cực giỏi, nhưng về mặt con người ông lại rất xoàng. Cách duy nhất tôi có thể thảo luận thực sự với ông là khi tim tôi xuất hiện tiếng thổi[\[12\]](#),” Alex nhai lạo xạo một cái bánh khác. “Cô có biết ai nuôi dạy tôi không? Là mẹ của Max, Melanie. Mẹ tôi bỏ đi làm cho tòa công sứ ở Denver, và bố tôi lại quá bận, thế nên Melanie đã tiếp nhận tôi vào làm thành viên trong gia đình cùng với Max và Stella. Mà cả Stella cũng chẳng phải con của bà ấy.”

Nina hình dung ra một bà mẹ là bác sĩ giải phẫu ngực, với ba đứa trẻ đáng yêu vây xung quanh. Đó là một hình ảnh kỳ cục. “Bà hẳn phải là người phụ nữ tuyệt vời.”

“Không hẳn. Chỉ là có khả năng đảm đương tốt thôi.” Điều đó nghe có vẻ kinh khủng. Khổ thân Alex.

Alex hơi thẳng người lên, và Nina nhận ra vẻ mặt đau khổ của mình hẳn phải rõ ràng lắm. “Này, đừng hiểu lầm,” anh bảo cô. “Khi cô còn là trẻ con, điều đó khá ổn, đặc biệt khi bố mẹ ruột của cô không ở gần cô nhiều.” Anh lắc đầu nhớ lại. “Một ngày nọ tất cả chúng tôi ở bên nhau, hẳn là một ngày lễ, và tôi bất đồng ý kiến với điều gì đó mà Melanie nói, thế là bố tôi bảo, ‘Hãy làm theo những gì mà mẹ con bảo.’ Melanie chỉ nhìn ông ấy rồi bảo, ‘Em không phải mẹ nó.’ Bố tôi hỏi lại, ‘Cái gì?’ Và Melanie nói, ‘Nó là con trai của Mice.’ Bố tôi thậm chí còn chẳng nhớ chuyện đó.” Alex lại ngả người ra ghế. “Cảm ơn Chúa vì đã có Melanie. Không thì tôi chẳng thể sống sót mà còn tỉnh táo cho đến lúc trưởng thành.” Anh khựng lại với chiếc bánh Oreo đang ăn dở, vẻ mặt thận trọng và đặt tay lên bụng.

“Chuyện tỉnh táo vẫn còn chưa chắc chắn đâu,” Nina nói. “Việc tất cả mớ bánh Oreo đó

nằm trên đồng sữa, scotch, whiskey, brandy và bia nữa không thể là ý hay đâu. Thế mà cậu bảo mình là bác sĩ cơ đấy.”

Alex nghĩ về chuyện đó một lát rồi ăn nốt miếng bánh. “Tôi nghĩ chính sữa mới là ý tưởng tồi tệ. Nhưng người ta cần sữa đi kèm với Oreo.” Anh cố tỏ ra nghiêm khắc. “Chắc là vì đây là sữa tách kem. Sữa nguyên chất hẳn sẽ phủ hết dạ dày tôi.”

Nina cũng cố tỏ ra nghiêm nghị đáp trả. “Cậu bảo cậu bao nhiêu tuổi ấy nhỉ? Mười à?”

“Buồn cười thật.” Anh vớ lấy một cái bánh Oreo nữa nhưng cô đã dờn túi bánh đi. “Này!”

“Cậu ăn đủ rồi. Cậu sẽ ốm cho xem.”

Anh cau mày nhìn cô. “Cô rồi sẽ trở thành một bà mẹ độc ác.”

“Quên đi,” Nina nói. “Không con cái.”

Alex ngồi ngay lại. “Tôi có ảnh hưởng gì đến quyết định đó không thế?”

“Không,” Nina đáp lại. “Tôi chưa bao giờ muốn có con. Chỉ là tôi không phải mẫu người làm mẹ.”

“Giờ chuyện đó thật thú vị đây.”

Alex nhào người về trước và giật lấy một cái bánh trong khi cô không đề phòng. “Tôi cũng chưa bao giờ muốn có con. Cả Stella cũng thế. Max thì bảo anh ấy đã đỡ đủ lũ trẻ con rồi. Tôi luôn nghĩ rằng đó là do thời thơ ấu tồi tệ khi cả ba chị em tôi cùng mất đi bố mẹ. Lý do của cô là gì?”

“Tôi là chị cả của sáu đứa nhóc,” Nina nói. “Tôi đã nuôi dạy năm đứa em. Với tôi thế là xong rồi.”

Alex nhướn mày lên. “Cô không có mẹ à?”

“Tôi có một bà mẹ,” Nina nói, dù không muốn thảo luận về chuyện này. “Bà ấy không có hứng thú với trẻ con. Bà chỉ sinh chúng tôi ra, và rồi từ đó chúng tôi tự lo lấy.”

Alex gật đầu cảm thông. “Người phụ nữ của sự nghiệp.”

“Không.” Nina lấy từ trong túi ra một cái bánh Oreo, chiếc túi kêu lạo xạo làm Fred nghe được liền đến ngồi cạnh cô. Cô chớp mắt nhìn nó, ngạc nhiên bởi sự nhiệt tình, và đút cho nó một cái, rồi nhìn nó lót tót quay lại đi vắng trước khi quay sang Alex. “Không phải người phụ nữ của sự nghiệp. Mà là người phụ nữ của xã hội. Chúng tôi có tiền, chỉ là không có bố mẹ.”

“Thế là cô đi học đại học và trở thành một biên tập viên?” Alex lắc đầu. “Thế chẳng hợp lý. Lẽ ra cô phải trở thành người như mẹ cô hoặc đối lập lại mới đúng.”

“Tôi tưởng thế nghĩa là kết hôn với bố cậu hay người đối lập với ông ấy chứ.”

“Thì cũng giống nhau thôi. Vậy là cô trở thành người đối lập với mẹ mình?”

“Không.” Nina đặt chiếc bánh của mình xuống khi bất ngờ nhận ra. “Không, tôi trở thành người như mẹ tôi. Tôi kết hôn với một luật sư, làm công tác xã hội và trở thành vợ của một hãng luật. Lạy Chúa tôi, đúng là tôi đã trở thành người như mẹ tôi.” Cô chớp mắt nhìn Alex. “Chẳng trách gì chuyện ly hôn lại có cảm giác tuyệt vời đến thế. Cuộc sống đó là của bà ấy. Giờ tôi đang sống cuộc đời của tôi.” Cô ngả người ra ghế. “Cậu bé, điều đó lý giải rất nhiều điều.” Cô cầm miếng bánh lên và cắn một miếng, cảm thấy mình bây giờ còn tự do hơn bất kỳ lúc nào trước đây.

“Những điều kiểu gì?” Alex hỏi.

Nina dùng nhai bánh. “Sao cậu lại muốn biết?”

“Chà, tôi vừa mới tiết lộ bí mật gia đình mình cho cô biết,” Alex lý luận. “Đã đến lúc có qua có lại rồi.”

“Tôi chẳng nghe thấy bí mật nào cả.”

“Được rồi.” Alex gật đầu với cô, hình ảnh của lẽ phải. “Bố tôi là kẻ nghiện rượu, ông không

uống trước khi khám bệnh nhưng dù sao thì chúng tôi cũng phải để mắt đến ông. Mẹ của Max bắt đầu nghiện thuốc kích thích hai năm trước và giờ trở nên quá thừa cân. Chúng tôi lo cho trái tim của bà ấy. Mẹ tôi thì bị trầm cảm, và hàng ngày tôi tạ ơn Chúa vì chất lithium[13]. Chị gái tôi đã kết hôn ba lần, tất cả đều là bác sĩ khoa tim, nhưng lại không chịu nhìn nhận bất kỳ điều gì quan trọng trong thực tế. Giờ chị ấy đang đính hôn, ở tuổi bốn hai, với gã bác sĩ khoa tim thứ tư của chị ấy. Anh trai tôi thì độc thân kinh niên bởi anh ấy sống vì sự kích động khi được chơi trò đuổi bắt và cảm thấy cuộc sống ổn định thật nhàm chán, mà tôi vẫn bảo anh ấy đó chỉ là phản ứng thái quá đối với thời thơ ấu căng thẳng của chúng tôi.” Alex nhún vai. “Ngoài ra, chúng tôi chẳng có bí mật gì. Chúng tôi chỉ là một gia đình của các bác sĩ đầy hoài bão bị chứng ám ảnh cưỡng chế dạng tiêu chuẩn mà thôi.”

Nina nghiêng đầu nhìn anh. “Còn bí mật của cậu là gì?”

Alex tựa mình trên ghế. “Tôi chẳng có bí mật nào. Cuộc đời tôi là một cuốn sách mở.”

“Vớ vẩn.” Nina đứng dậy tráng chiếc tách. “Cậu lại có tâm lý tự bảo vệ mình nên không chịu nói về bản thân mình. Cậu kể tất cả về gia đình cậu nhưng lại không chịu nói mình muốn gì.” Cô quay lại với anh. “Thế cậu muốn gì nào, Alex Moore? Nếu cậu có thể có bất kỳ điều mình muốn, ngay lúc này, thì cậu sẽ muốn gì?”

Anh ngồi bất động trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào mắt cô, và cô ngừng thở trong chốc lát, đảm bảo mình đã thấy sự đam mê trong mắt anh, rằng anh muốn cô, nhưng điều đó thật kỳ cục nên cô lắc đầu để xua ý nghĩ đó đi. Thế rồi Alex thả lỏng người. “Tôi muốn Oreo,” anh nói cực kỳ nghiêm túc. “Và tôi muốn mình có thể quay lại đây nói chuyện khi không còn say nữa.”

“Chắc rồi,” Nina nói và đẩy túi bánh về phía anh. “Tự phục vụ đi. Bất kỳ lúc nào.” Ánh mắt họ lại giao nhau, và cô đỏ mặt thêm vào, “Là mấy cái bánh Oreo ấy.”

“Phải,” Alex nói. “Đó là điều mà tôi nghĩ là cô định nói.”

Chương 3

“Thế chuyện gì đã xảy ra?” Charity hỏi vào ngày hôm sau khi Nina trút bầu tâm sự qua điện thoại.

“Sau đó Fred nôn ra sạch sành sanh, và nói chung tâm trạng lúc đó biến mất.” Nina gãi gãi sau tai Fred khi nó duỗi người nằm cạnh cô trên đi văng, rắc lông lên khắp bộ đồ thể thao của cô khi nó chen vào chiếm chỗ. “Hôm nay mình mượn của thư viện một cuốn sách về cách chăm sóc chó, trong đó nói đừng bao giờ cho chó ăn đồ ăn của người. Bọn mình đã có thể giết chết cậu bé tội nghiệp này khi cho nó ăn cả đồng Oreo như thế. Từ giờ trở đi, Fred chỉ ăn thức ăn của chó thôi.”

Fred ngẩng đầu lên ném cho cô ánh mắt hậm hực, và cô lại gãi sau tai nó cho đến khi nó thả lỏng người ra.

Charity, như thường lệ, vẫn kiên định vào một vấn đề trong đầu. “Alex vẫn được ăn Oreo chứ?”

“Không.” Nina lại nhận thấy cái cảm giác nhột nhột ấm áp quen thuộc mỗi khi nghĩ đến Alex. Đó là cảm giác mà cô sẽ phải rũ bỏ. “Alex chẳng ăn gì cả. Mình sẽ tránh xa anh chàng đó.”

“Ồ, thôi nào, sống một chút đi nào,” Charity nói. “Mình thừa nhận cái vụ bác sĩ đúng là đáng ngán, nhưng cậu chàng vẫn cứ trẻ hơn cậu đến chục tuổi. Như thế là đủ điều kiện làm phi công trẻ rồi. Tiến tới đi.”

“Cậu nói với mình chuyện này dựa trên kinh nghiệm bản thân đấy à?” Nina hỏi.

“Không, nếu dựa trên kinh nghiệm bản thân thì mình sẽ bảo cậu bỏ chạy trốn chết rồi. Kenneth cũng là bác sĩ, nhớ không?”

“Ngờ ngợ thôi,” Nina nói. “Cậu kết hôn đâu có lâu lắm.”

“Một năm,” Charity nói. “Đủ lâu để biết kết hôn với bác sĩ là một ý tưởng tồi. Đừng có nghiêm túc với cậu ta. Chỉ chơi bời với cậu ta vì quyển hồi ký của cậu thôi.”

Ý tưởng đó thật hấp dẫn, nhưng Nina gạt nó sang bên. “Nhân nói về hồi ký, sách của cậu thế nào rồi?”

“Tuyệt lắm,” Charity nói. “Mình đã viết cả đêm. Thú vị lắm. Mình thích vụ này!”

“Hay quá!” Nina cố reo lên với vẻ nhiệt tình trong lúc câu nguyện cuốn sách của Charity có thể xuất bản được. “Kể mình nghe về nó đi.”

“Chà, đầu tiên, mình nghĩ nên báo với cậu rằng mình sẽ dùng ngôi thứ ba thay vì ngôi thứ nhất. Mình không thể viết bằng ngôi thứ nhất. Xấu hổ lắm.”

“Cậu sử dụng ngôi thứ ba à,” Nina nói. “Chắc rồi. Không sao cả.”

“Và thay vì tên thật, mình sẽ dùng tên đệm của mình,” Charity tiếp tục. “Charity[14] nghe có vẻ... không nghiêm túc lắm, cậu biết đấy.”

“Tên đệm của cậu là gì?”

“Jane,” Charity nói. “Cái tên đó nghiêm túc, cậu có nghĩ thế không?”

“Ừ,” Nina nói, bắt đầu thấy lo lắng rằng Charity sẽ lên kế hoạch cả đời mà chẳng bao giờ viết gì cả. “Cậu đã viết đoạn nào chưa đấy?”

“Dĩ nhiên là đã viết một phần rồi.” Charity nghe có vẻ tức giận. “Mình đã xong chương đầu tiên. Là về Howard.” Giọng cô trở nên tự lự. “Cậu biết đấy, mình đã quên rất nhiều trước khi ngồi xuống viết ra. Cái này giống như phương pháp trị liệu tâm lý ấy, chỉ là rẻ hơn nhiều.”

“Howard.” Nina cau mày, cố nhớ lại. “Có phải anh ta là gã cầu thủ khúc côn cầu cứ muốn cậu phải đeo mặt nạ và đệm vai không?”

“Ôi, tha cho mình đi.” Vẻ khinh bỉ trong giọng Charity lộ ra rõ ràng qua điện thoại. “Đó là Helmut. Mình chắc chỉ viết được một đoạn về anh ta thôi. Anh ta đâu thú vị đến thế.”

“Mình thấy anh ta thú vị đấy chứ,” Nina nói, nhưng Charity đã át câu nói của cô đi.

“Howard là bạn hẹn của mình ở Lễ hội Xuân Riverbend.”

Nina ngồi dậy, hất tung cậu chàng Fred cái kính. “Hồi cấp ba á? Cậu quay về xa đến thế à?”

“Mình đang nghĩ đến việc lùi ngược về quá khứ. Những chuyện càng xưa cũ thì khi viết ra sẽ càng bớt đau đớn hơn.”

“Được rồi, được rồi.” Nina nhượng bộ trước Charity. “Lễ hội Xuân cũng được.”

“Chương này có tên là ‘Chia tay cuộc đời trong trắng’,” Charity nói.

Nina nghĩ đến Jessica. “Tựa hay lắm,” cô nói dối. “Tiếp theo là gì?”

“Mitchell. Tay Hướng đạo sinh cấp Đại bàng[15] mà mình dính vào hồi năm cuối cấp ấy. Bọn mình đã tốn rất nhiều thời gian làm cái huy hiệu người rừng của anh ta.”

“Nghe có hơi hướm... thiên nhiên nhỉ.”

“Mình sẽ đặt tên chương đó là ‘Mò mẫm trong rừng’.”

Nina nhăn mặt. “Hấp dẫn đấy.”

“Và rồi mình sẽ viết về cái gã năm cuối trực thuộc hội sinh viên mà mình đã hẹn hò khi mới vào đại học,” Charity nói. “Roger. Lúc đó cậu biết mình rồi. Nhớ tên khốn Roger đó không?”

“Mang máng thôi,” Nina nói.

“Mình sẽ đặt tên chương đó là ‘Kẻ đáng khinh’,” Charity nói. “Cậu biết đấy, mình thực sự

mê chuyện này.”

Nina nghĩ đến Jessica và những gì Jessica sẽ nghĩ về hồi ký của Charity. “Tiến tới đi,” cô bảo Charity. “Nhưng mình muốn xem chương đầu ngay sau khi cậu viết xong. Đừng đến văn phòng và đưa thẳng nó cho Jessica trước khi mình được đọc đấy.”

“Không thành vấn đề,” Charity nói. “Giờ đã là chiều thứ Bảy rồi, và cậu xứng đáng được nghỉ ngơi. Xuống tầng dưới và quyến rũ cậu bé dễ thương đó đi. Chuyện đó sẽ làm kỳ nghỉ cuối tuần của cậu tươi sáng hơn đấy.”

“Mình sẽ không đến gần cậu bé dễ thương đó,” Nina nói. “Mình không quan tâm cậu nói gì. Mình sẽ ở lì trong nhà và xem phim với chú chó của mình.”

Vào thứ Hai, Nina về nhà và thấy chú chó của cô đang trừng mắt nhìn cô.

Cô đặt cặp tạp xuống đi văng và quỳ xuống cạnh nó. “Tao biết, tao biết, cả ngày tao không ở nhà. Nhưng Fred à, cuộc sống đâu phải chỉ có mỗi kỳ nghỉ cuối tuần. Tao phải làm việc cả ngày. Đó là cách tao kiếm được tiền để mày được ăn bánh quy dành cho chó.” Cô gãi sau tai con chó và lăn ngửa nó ra để xoa xoa lên bụng nó cho đến lúc Fred thôi không tỏ ra hờn giận nữa mà quay lại với vẻ ủ ê. “Mày biết mày cần gì không, hả Fred?” Cô vui vẻ nói, và Fred vểnh tai lên, chắc là hy vọng nghe thấy từ Oreo.

“Mày cần ra ngoài,” Nina nói rồi đứng dậy. “Để tao thay đồ đã, sau đó chúng ta sẽ đi dạo. Đi dạo đấy!”

Bởi từ “đi dạo” không cách gì nghe giống “Oreo” được, nên Fred vẫn tiếp tục ủ ê.

“Mày sẽ thích cho xem, Fred,” Nina nói, nhưng mười lăm phút sau đó, khi cô đã thay sang chiếc quần jeans kèm áo phông cũ màu hồng và móc cái dây buộc mới vào vòng cổ mới của Fred, rõ ràng là cậu chàng sẽ chẳng thích thú gì cả.

Nina mở cửa và kéo Fred tới trước, nhưng nó ghì lại. “Đi nào, Fred.” Nina kéo mạnh hơn làm Fred lảo đảo bước tới trước vài bước đến gần cửa, nhưng nó vẫn nín lại về phía sau.

“Mày sẽ thích chuyện này cho xem. Tin tao đi.” Cô kéo mạnh hơn, và chân Fred xoạc ra khi thân hình nó đâm sầm vào ngưỡng cửa và hướng ra hành lang.

“Có rắc rối à?” ai đó lên tiếng ở sau lưng. Nina quay lại và thấy một người phụ nữ vóc dáng cao ráo với mái tóc bạc vận một bộ đồ chạy bộ bằng cashmere màu xanh ô liu. Người phụ nữ đó vừa có dáng người cân đối và đôi mắt sáng ngời, vừa có vẻ đầy uy quyền. Nina đột nhiên nhận thức được chiếc quần jeans của mình thùng thình thế nào và áo phông thì bạc thối ra sao.

Và Fred cũng chẳng giúp gì hơn. Nina nhìn con chó, lúc này vẫn đang nằm soài bụng ra đấy. “Cháu chỉ đang định đưa con chó của cháu đi dạo,” cô bảo với người phụ nữ nọ. “Cháu hy vọng nó sẽ hiểu ra điều đó trước khi bọn cháu ra đến cầu thang.”

Người phụ nữ nọ bật cười, đoạn chìa tay ra, và Nina không còn cảm thấy đáng sợ nữa. “Ta là Norma ở tầng trên.”

Nina bắt tay bà. “Cháu là Nina Askew. Và đây...” cô thả tay xuống và nhìn Fred với vẻ ghét bỏ, “... đây là Fred.”

“Chào Fred,” Norma nói, và Fred chống bốn chân dậy rồi bước tới bốn bước cần thiết để ngửi đôi giày Nikes của Norma.

“Cháu đã bỏ rơi nó,” Nina nói với Norma. “Đây là cuộc dạo bộ chuộc lỗi.”

“Bỏ bê giống đực là không hay đâu,” Norma đồng ý. “Trong chuyện này bọn họ chỉ là những đứa trẻ, và bọn họ hèn dối. Đó là lý do vì sao ta chẳng bao giờ sống với bất kỳ gã đàn ông nào. Không xúc phạm đâu nhé, Fred.”

“Cháu không thể đồng ý với bà hơn nữa,” Nina nói. “Ngoại trừ Fred. Tất cả những gì nó cần chỉ là được gãi tai và vài cái bánh Oreo, thế là nó hạnh phúc rồi.” Cô nhìn xuống cậu chàng Fred vẫn ủ-ê-như-thường-lệ. “Chà, nó thỏa mãn đấy.”

“Cháu có thể làm rất nhiều gã đàn ông thỏa mãn bằng cách đó,” Norma nói. “Mặc dù có thể cháu sẽ phải cần nhiều hơn thế mới làm Alex phấn khởi được. Một anh chàng rất trẻ trung

cường tráng, Alex ấy.”

Nina đỏ mặt và rồi tự mắng mình vì đã đỏ mặt. “Alex và cháu chỉ là bạn bè thôi.”

Norma lắc đầu. “Tệ quá. Hôm qua, lúc kể ta nghe về cháu, cậu ta dường như rất quan tâm đến cháu đấy.” Bà nhìn Nina bằng ánh mắt sắc lẹm. “Một anh chàng trẻ tuổi xuất sắc, Alex ấy. Không khoác lác và rất có khiếu hài hước. Nhiều người tệ hơn thế nhiều.”

“Cậu ấy trẻ hơn cháu đến mười tuổi,” Nina thốt lên trước khi kịp nhớ ra Norma hơn Rich của bà đến tận mười ba tuổi.

“Phải,” Norma nói. “Thế không hay sao? Cậu ta sẽ không đi trước và bỏ lại cháu làm góa phụ hoặc là hết hơi hết sức trên giường trong lúc cháu bắt đầu vào nhịp.” Bà mỉm cười với Nina, bình thản và đáng yêu. “Đừng để những suy nghĩ giáo điều ngu xuẩn về điều gì là đúng đắn ngăn cháu đến với một người đàn ông tử tế. Quanh ta có quá ít những người đàn ông kiểu ấy để ta có thể bỏ qua chỉ bởi vì vấn đề tuổi tác.” Bà vỗ lên tay Nina. “Nhưng dĩ nhiên, đó là sự lựa chọn của cháu. Ta rất vui vì cuộc gặp gỡ này. Hôm nào đó cháu có thể ra ngoài chạy với ta. Nhớ đem theo Fred.”

Nghe thấy tên mình, Fred lại đứng dậy và khẽ rên ư ử.

“Đấy, thấy chưa?” Norma mỉm cười nhìn xuống Fred. “Nó muốn chạy đấy.”

“Cháu chưa bao giờ nhìn thấy Fred chạy,” Nina nói.

“Vây đây sẽ là một điều mới nữa đối với cháu.” Norma quay sang phía cầu thang. “Mở rộng tầm nhìn ra nào. Chúng chỉ là những thứ mà cháu sẽ có được, thế nên hãy tiếp thu hết mức có thể.” Và rồi, trong khi Nina đứng nhìn, Norma chạy lên cầu thang, bắt đầu bà đuổi căng chiếc quần cashmere. Đó là cặp đùi cực kỳ ngon lành.

“Có lẽ nếu tao có cặp đùi như thế,” Nina bảo Fred. “Và có lẽ nếu cậu ta già hơn mười tuổi, biết đâu khi đó tao sẽ nhảy bổ vào Alex. Nhưng với thân hình này ư, không có chuyện đó đâu.”

Fred lại ngồi xuống.

“Thôi nào, Fred,” nói rồi Nina kéo con chó về phía cầu thang. “Cả hai ta sẽ chạy qua vài tòa nhà. Sau đó chúng ta sẽ ăn một cái Oreo. Một cái Oreo thôi đấy.”

Trước âm thanh đầy ma thuật đó, Fred nhồm dậy và bò xuống các bậc thang với ảo tưởng rằng mình đang chạy đến với đồng bánh quy. Nina chẳng để tâm; chí ít thì họ cũng đang hướng đến một trải nghiệm mới mẻ.

Sau khi gặp Norma, cô khá chắc chắn rằng mình rồi sẽ cảm thấy có tội nếu kể từ bây giờ cô không thường xuyên nắm bắt các trải nghiệm mới.

Tối muộn hôm ấy, Alex phải kinh qua một trải nghiệm đã cũ.

“Đã đến lúc đưa ra quyết định rồi, con trai,” bố anh quát tháo trên điện thoại, và Alex cố lắng nghe trong lúc xỏ tất vào bằng một tay và nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút nữa là đến giờ anh phải đón Tricia đi ăn tối, thế mà anh vẫn chưa đeo cà vạt vào, chứ đừng nói đến chuyện mặc áo khoác hay đi giày. Anh ghét cà vạt và áo khoác. Anh cũng chẳng mê mẩn gì giày dép cho lắm.

“Alex?”

“Con đang nghe đây,” Alex nói, “nhưng giờ hơi muộn quá rồi.” Anh đứng dậy và lục tung ngăn kéo tìm cà vạt. “Tất cả những chỗ trống đều đã lấp đầy. Con không thể...”

“Đó chính là lý do bố gọi cho con,” bố anh cắt ngang. “Chỗ bố đang có một chỗ trống ở phân khoa tim. Gã Lutin trẻ tuổi đã bỏ ngang chương trình. Đến Tahiti để vẽ tranh. Tahiti đấy! Đồ ngu xuẩn kiểu gì mà lại từ bỏ một sự nghiệp quan trọng để đến Tahiti vẽ tranh chứ?”

“Gauguin”[\[16\]](#). Alex nhìn trân trân vào ngăn kéo trên cùng, thấy ghen tị với Lutin vì cậu ta sẽ không bao giờ phải thảo luận về vấn đề tim phổi với bố anh lần nữa.

“Gì cơ?” Bố anh hỏi, và Alex đáp lại, “Không có gì.”

“Chỗ đó là của con đấy, con trai,” bố anh nói tiếp. “Tất cả những gì con phải làm là nhận lấy vị trí đó.”

Ồ, quỷ tha ma bắt. “Bố à, trao cho con trai của bố vị trí khuyết duy nhất trong phân khoa đầu phải là ý kiến hay. Người ta sẽ nhận ra là bố chơi thiên vị.”

“Vớ vẩn. Cả cái bệnh viện chết tiệt này đều biết về công việc của con trong phòng cấp cứu. Con có thể đi bất kỳ nơi đâu. Họ biết điều đó.”

Con chẳng muốn đi đâu cả, Alex nghĩ. Con thích phòng cấp cứu, nhưng bố anh vẫn tiếp tục ầm ĩ.

“Đã đến lúc xây dựng cuộc sống rồi, Alex. Kết hôn. Ổn định. Và một người vợ sẽ không chấp nhận coi công việc ở phòng cấp cứu là nghề nghiệp đâu.”

Làm như bố biết không bằng, Alex nghĩ, và kìm nén thôi thúc muốn chỉ ra rằng làm một bác sĩ chuyên khoa tim cũng chẳng giúp gì nhiều cho ông trong ba lần nỗ lực muốn ổn định hôn nhân. “Con sẽ nghĩ về chuyện đó, bố à,” anh nói. “Nhưng giờ con phải đi rồi. Con có hẹn.”

“Debbie à? Con bé ổn đấy. Nó sẽ là cô vợ tốt của con đấy, Alex. Và là người mẹ tốt cho các con của con. Lần này đừng có phá hỏng đấy.”

Alex cầm lên một cái cà vạt và buông người xuống giường. “Con đã phá hỏng rồi,” anh vừa nói vừa luồn cà vạt quanh cổ bằng một tay. “Debbie và con đã kết luận là bọn con sẽ vui vẻ hơn nếu không còn hẹn hò với nhau nữa. Con sẽ đưa Tricia Webster đi ăn tối.”

Như thường lệ, bố anh lấy lại bình tĩnh rất nhanh. “Cô bé tóc vàng phòng kinh doanh ấy hả? Có vẻ rất trách nhiệm đấy. Và ngọt ngào nữa. Sẽ làm vợ tốt đấy. Và là người mẹ tốt cho các con của con.”

Alex lắc đầu. Bố anh sẽ không ngừng nghĩ cho đến khi anh trở thành một bác sĩ chuyên khoa tim, kết hôn và có một đám nhóc, ở điểm này, anh có thể giới thiệu Fred với bố anh và

ông sẽ nói, “Có vẻ rất trung thành đấy. Sẽ làm vợ tốt. Con có thể nhận nuôi.”

Ý nghĩ về Fred lại dẫn đến ý nghĩ về Nina. Nào, cô sẽ là người vợ tốt. Cô xinh đẹp, ấm áp, tử tế. Cô còn trữ sẵn Oreo cùng với sữa và cô có một chú chó tuyệt vời.

Và một thân hình tuyệt hảo. Ý nghĩ đó nảy ra trong tâm trí anh một cách bất ngờ, và Alex thôi không vật lộn với cái cà vạt nữa mà nhắm mắt lại nghĩ đến cô, tròn trịa và ấm áp trong gian bếp nhà cô, bật cười với anh bằng khuôn miệng hồng hồng mềm mại; ký ức đó làm tâm trí anh mờ mịt, hơi thở của anh trở nên gấp gáp hơn. Anh muốn dẫn Nina đi ăn tối, chứ không phải Tricia, nhưng anh biết tốt hơn hết không nên mở lời. Cô đã quen thuộc với những người đàn ông lớn tuổi hơn, những kẻ thành đạt như gã chồng cũ của cô, tay luật sư giàu có. Cô quen với những khoản tiền khổng lồ và trứng cá muối, còn anh chỉ có những khoản nợ ở trường y và Oreo mà thôi.

Dĩ nhiên, nếu trở thành một bác sĩ khoa tim, anh sẽ có cả khối tiền và trứng cá muối.

Giọng bố anh phá tan ý nghĩ đó. “Alex, con có nghe bố nói không thế?”

“Có ạ,” Alex nói. “Dù bố có tin hay không thì con vẫn đang nghe.” Anh hẳn đã mất trí rồi. Anh cần một lý do hay hóm hơn là chuyện tìm kiếm bạn hẹn để trở thành một bác sĩ chuyên khoa tim. Thế rồi những ý nghĩ về Nina lại phủ mờ tâm trí anh lần nữa. Nina đang ngồi đối diện anh qua chiếc bàn gỗ sồi to bự, cầm gác lên tay, lắc đầu nhìn anh, tranh luận với anh, ngả người ra và mỉm cười lười biếng với anh. Anh nhớ cái cổ của cô thanh tú thể nào trong cái áo pyjama rộng rãi đó, và anh đã muốn lướt ngón tay theo đường nét cong cong đó xuống rồi mở cúc áo ra, từng cái từng cái một...

Còn có những lý do tồi tệ hơn để trở thành một bác sĩ khoa tim. “Alex?”

“Vâng, thưa bố. Để con nghĩ thêm về chuyện này đã.”

“Chà, đừng lâu quá đấy. Bố không thể níu giữ vụ bổ nhiệm này mãi được.”

“Phải,” Alex nói, chết lặng trước hình ảnh mình giữ chặt một Nina hoàn toàn khóa thân. “Con thực sự sẽ nghĩ đến chuyện đó.”

Điện thoại nhà Nina đổ chuông lúc mười giờ tối hôm ấy khi cô đang còn vật lộn với những chương cuối cùng trong cuốn hồi ký của kẻ ngớ ngẩn thuộc tầng lớp trên.

“Ừ, Nina à?” Giọng Alex nghe có vẻ cáu bẳn. “Cô có thể xuống đây được không? Tôi cần được giúp đỡ.”

“Giúp đỡ ư?” Nina nuốt xuống. Giọng Alex lúc đầu làm cô trở nên căng thẳng và rồi chuyển thành ấm áp, như thể chẳng tốt chút nào. Cô không nên gặp cậu ta. Cô nghĩ đến chuyện bảo với cậu ta rằng mình bận lắm, nhưng giọng Alex tỏ ra hoảng sợ, và nếu có thể giúp đỡ, cô nên thuận hòa với xóm giềng...

Năm phút sau, Nina đã ngồi trên đi văng trong căn hộ của Alex và vỗ về cô bạn hện đang than khóc của anh, một cô nàng tóc vàng nhỏ nhắn với khả năng nức nở thật khủng khiếp, một cô nàng khiến Nina cảm thấy mình béo ị và luộm thuộm trong chiếc quần jeans và áo phông màu hồng.

“Làm quen với Tricia đi,” Alex nói, và Tricia lại rên rỉ to hơn, nhỏ nước mắt xuống chiếc váy in hoa mỏng, vừa người dù cho Alex có cung cấp khăn giấy Kleenex nhanh đến mức nào đi chăng nữa.

“Cậu đã làm gì cô ấy thế?” Nina hỏi anh, cố không nhận thấy trông anh bảnh thế nào trong chiếc quần âu và áo sơ mi cắt may, ngay cả với ống tay áo đã được cuộn lên và cà vạt nói lỏng. Thật tình, anh ăn diện vào trông rất ổn.

Alex lừ mắt nhìn cô. “Tôi chẳng làm gì cô ấy cả. Tôi đưa cô ấy đi ăn tối. Tôi cho cô ấy xem một cuốn video.” Nina nheo mắt lại và anh thêm vào, “Frankenstein trẻ tuổi. Đầu óc đừng có mà nghĩ đen tối. Thế rồi tôi hôn cô ấy. Chỉ thế thôi. Tôi thề có Chúa.” Anh bắt chéo tay trước người, nhìn cô và Tricia với vẻ bực mình, và rồi cẳng tay anh gấp lại, làm Nina đứt dòng suy nghĩ. Anh có hai cánh tay thật tuyệt, ở anh thứ gì cũng tuyệt cả.

Và tất cả những thứ đó đều quá trẻ trung so với cô.

“Anh ấy sẽ chẳng bao giờ kết hôn với em,” Tricia than van.

“Kết hôn với cô ư?” Nina chớp mắt nhìn Alex. “Hai người hẹn hò bao lâu rồi?”

Alex nhìn đồng hồ. “Giờ là kỷ niệm tròn ba giờ đồng hồ.”

“Đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người à?” Nina thôi không vỗ về Tricia nữa. “Tôi đang bỏ lỡ điều gì ở đây thì phải.”

Tricia ngẩng lên nhìn Nina, mặt mũi cô nàng là một chiếc mặt nạ đầm nước tràn ngập vẻ đau khổ bên dưới những lọn tóc xoăn vàng rối bù. “Tất cả là lỗi của em. Em đã bảo anh ấy là em muốn ngủ với anh ấy. Và giờ anh ấy sẽ chẳng bao giờ cưới em nữa.”

Nina nhướn một bên mày nhìn Tricia, cổ phớt lờ cảm giác mất cảm tình đang bộc phát. “Chà, tôi lại nghĩ rằng đó sẽ là câu tán tỉnh hay ho để nói với cậu ta.”

Tricia lắc đầu, sụt sịt. “Anh ấy bảo không. Anh ấy bảo không!”

Cảm thấy phẫn khởi một cách vô lý, Nina nhìn anh chàng Alex lúc này trông như thể đang ước sao mình đã chết rồi. “Lúc ăn tối Tricia đã thích mê món rượu vang,” anh nói với một nỗ lực thăm hại để tỏ ra tế nhị.

“Và giờ anh ấy còn nghĩ em say rượu nữa,” Tricia rên rỉ.

“Chà,” Nina nói, tay vỗ nhanh hơn trong khi đầu cố nghĩ ra cách khuyên giải để Tricia không khóc nữa.

“Còn em lại thực sự muốn kết hôn với một bác sĩ,” Tricia lặng lẽ kết luận.

Tay Nina lại ngừng vỗ, mắt trừng lên nhìn cô nàng. Làm sao có người lại nhìn Alex và chỉ thấy cái bằng trường y của cậu ta chứ? Thậm chí ngoài cái thực tế rằng cậu ta thật điển trai ra,

thì Alex cũng thật ngọt ngào và hài hước và... *Im đi nào*, cô tự nhủ. Đừng có làm thế này với bản thân mình. Cô đứng dậy. “Chà, tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta kết thúc buổi tối của mình rồi. Giờ Alex sẽ đưa cô về nhà. Đi lấy xe đi, Alex.”

“Tất cả chúng ta sẽ cùng đi,” Alex nói. “Fred cần không khí trong lành.”

“Fred là ai?” Tricia hỏi. “Anh ta cũng là bác sĩ chứ?”

Nửa giờ sau, sau khi đã thả Tricia ở cửa nhà cô ta, Nina vẫn còn tức xì khói. “Tôi không thể tin được là cô ta đi chơi với cậu vì cô ta muốn kết hôn với bác sĩ.”

Alex cười toe với cô, thả lỏng người sau vô lăng khi mà bây giờ Tricia chỉ còn là một ký ức ước sững. “Chà, đối mặt đi - những phụ nữ tôi hẹn hò sẽ chẳng đi chơi với tôi vì những nơi kỳ lạ mà tôi có thể đưa họ tới. Tôi là một bác sĩ cấp cứu với các khoản vay phải trả trong khoảng mười năm. Tôi nghèo kiệt xác. Thế nên họ lên kế hoạch cho tương lai.”

Nina cau mày nhìn anh, cố không tán thưởng cái kiểu vô ưu mà những ngón tay của Alex đang gõ lên vô lăng lẫn cái dáng vẻ uể oải của anh trên ghế ngồi. Tự tin một cách lơ đãng, đó là Alex. Trong cơ thể anh chẳng có lấy một chút tập trung nào. Đừng nghĩ đến cơ thể cậu ta. Cô cố nhớ lại xem mình đã nói đến đâu rồi.

“Phụ nữ nên đi chơi với cậu vì cậu là người tuyệt vời.”

“Cảm ơn cô,” Alex nói. “Tôi sẽ bảo họ là cô nói thế.”

Trên ghế sau, đầu vắt vẹo ra ngoài cửa xe, Fred thở khịt khịt ra đằng mũi.

“Ai hỏi mày chứ?” Alex bảo với nó.

“Không thể tin là cô ta lại hám lợi đến thế,” Nina lại nổi đóa lên, thầm cảm kích khi có cơ để mà đánh trống lảng.

“Ôi, thôi nào,” Alex nói. “Vì sao cô lại kết hôn với cái gã Guy cứng nhắc đó chứ? Vì anh ta là một luật sư giàu có, đúng không?”

“Không, vì anh ta là người đàn ông đầu tiên của tôi,” Nina nói. “Tôi được nuôi dạy rất nghiêm khắc.”

Alex im thít mất một lát. “Thế, cô đã ngủ cùng bao nhiêu gã rồi?”

“Một. Guy.” Nina khẽ bật cười, thấy xấu hổ vì mình không có một quá khứ thú vị.

“Được rồi, đồ mồm mép[17], cô đã ngủ với bao nhiêu đàn ông rồi?”

“Tôi bảo cậu rồi còn gì,” Nina trả lời. “Một. Là Guy. Tôi gặp anh ấy ở trường đại học và ngủ với anh ấy, và theo quan niệm của tôi, thế là xong.”

Trong ánh sáng mờ mờ chiếu vào ghế trước, Alex quay sang trở mắt nhìn cô. “Cô đang đùa à?”

“Không.” Nina cau mày nhìn anh với vẻ ngờ vực. Chắc anh chàng này nghĩ cô chậm hiểu và luộm thuộm. Chà, quỷ tha ma bắt cậu ta đi. Thì cô không có quá khứ huy hoàng đấy. Như thế không có nghĩa là cô sẽ chẳng có được tương lai hoành tráng. Đừng có giáo điều, Norma đã nói thế. Và Norma nói đúng. Cô không cần phải cự tuyệt hết đám đàn ông; cô chỉ phải từ bỏ việc kết hôn với đàn ông mà thôi. “Trước đây tôi lạc hậu, nhưng giờ không còn thế nữa,” cô nói với anh và hếch cằm lên. “Tôi sẽ yêu đương gì đó.” Đây là một ý nghĩ mới toanh, nhưng với Alex bên cạnh cô, nó nghe có vẻ khá hay ho.

Alex chẳng có vẻ gì là ấn tượng.

Và cũng chẳng vui vẻ gì.

“Với ai?”

“Tôi không biết.” Nina ngả đầu ra sau khi luồng không khí buổi đêm mát lạnh ủa vào qua cửa kính. Cô khẽ nhắm hờ mắt, cố tỏ ra người lớn và hư hỏng. “Tôi vẫn đang xem xét.”

Alex cười toe với cô. “Chà, cho tôi vào danh sách sơ tuyển nhé.”

Xin chào. Nina nuốt xuống. Cậu ta đang đùa. Nếu cô coi đó là nghiêm túc và gạ gẫm cậu ta,

cậu ta sẽ xấu hổ. Cứ nhìn cậu ta với Tricia mà xem. “Buồn cười thật,” cô nói rồi đổi chủ đề. “Tôi không tin được Tricia lại ngớ ngẩn đến mức nghĩ rằng chuyện đề nghị ngủ với cậu lại làm cậu mất hứng.”

“Không, về chuyện đó thì cô ấy đúng.” Alex lái xe vào con ngõ phía sau tòa nhà và lùi vào chỗ đỗ xe của mình.

“Cái gì?” Nina trở mắt nhìn anh, sững sốt.

“Tôi sẽ chẳng muốn người ta ngủ với tôi ngay từ lần hẹn đầu tiên.” Alex tắt máy. “Tôi có vài tiêu chuẩn.”

“Ồ.” Nina cố phân loại thông tin đó. Thật là tốt khi cô đã quyết định không gạ gẫm gì anh chàng này. Alex sẽ không chỉ nghĩ rằng cô quá già, mà còn cho rằng cô quá dễ dãi. Cô bình tĩnh lại. “Chà, như thế cũng tốt. Tôi đoán chuyện cậu cự tuyệt cô ta thể hiện tư cách đạo đức của cậu.”

“Tôi cự tuyệt cô ấy vì cô ấy say,” Alex sửa lại. “Nếu cô ấy tỉnh táo, hẳn là tôi sẽ ngủ với cô ấy.”

“Nhưng cậu vừa bảo...”

“Tôi sẽ chẳng rủ cô ấy đi chơi thêm lần nào nữa, nhưng tôi sẽ ngủ với cô ấy.” Nina trừng mắt nhìn anh và anh nhún vai. “Này, tôi chẳng dụ dỗ gì cô ấy. Thực ra, tôi đã cố làm cô ấy tỉnh lại. Vẫn còn mấy tách cà phê trên bàn nhà tôi chứng minh cho điều đó. Nhưng nếu đầu óc còn minh mẫn mà cô ấy vẫn đề nghị, thì tôi sẽ nhận lời cô ấy thôi, nếu không thì tôi mới là người có đầu óc chẳng minh mẫn chút nào.”

“Cậu có bao giờ nghĩ đến chuyện thể hiện chút kiểm chế cho ra vẻ đạo đức không?” Cô lạnh lùng hỏi anh.

“Không,” Alex trả lời. “Tôi là đàn ông mà.”

Điều này thì chuẩn. Đó là vấn đề. Cô đang ngồi kể anh trong một chiếc xe hơi tối mù, và

anh là người đàn ông nam tính nhất cô từng ở cạnh trong một thời gian rất dài. Thực ra là trong suốt cuộc đời rồi. Và cô nên tỏ ra giận dữ với anh vì anh đã nói sẽ ngủ với Tricia nếu như cô ta còn tỉnh táo, nhưng thật khó cùng lúc vừa giận dữ lại vừa nổi hứng, và thực tế là, cứ mỗi khi anh đến gần, cô lại nhận thấy cái cảm giác âm ỉ dễ chịu mà đến tận lúc anh đã ra về lâu rồi nó mới nhạt dần đi.

Chuyện này thật tệ.

Ra khỏi nơi này thôi, Nina tự nhủ và mở cửa xe. “Tôi sẽ để cô nàng tiếp theo khóc rũ trên vai cậu.” Cô ra khỏi xe và mở cửa sau cho Fred. “Tránh xa con người này ra, Fred. Cậu ta có ảnh hưởng xấu đến mày.”

Fred ngồi lại ngay ngắn và nhảy xuống đất, loạng choạng mất một lúc.

“Này, chờ chút đã,” Alex gọi Nina, nhưng cô đã dắt Fred đi qua cánh cổng vào trong sân sau và chẳng đời nào dừng lại để tiếp tục mẩu đối thoại này.

Điều cuối cùng cô cần lúc này là nói chuyện chần gối với Alex Moore.

Ngày hôm sau, khi gặp nhau trong quán ăn tự phục vụ ở bệnh viện, Alex hỏi Max.

“Anh làm gì khi người phụ nữ anh muốn lại chẳng tỏ chút thích thú nào với anh?”

Max nhìn cậu em qua món trứng và khoai tây chiên băm với vẻ xem thường. “Chuyện đó không bao giờ xảy ra.”

Alex đẩy đĩa đồ ăn của mình ra xa. “Em không nghĩ mình... đủ sành sỏi đối với người phụ nữ này. Em nghĩ cô ấy quen với những gã giàu có, nhiều tuổi hơn. Em nghĩ cô ấy cho rằng em là một thằng nhóc.”

Max cắm nĩa vào chỗ thức ăn. “Em lại đội cái mũ không vành gắn cánh quạt[18] đấy nữa à?”

Alex cau có nhìn ông anh. “Em đang nghiêm túc đấy, Max.”

Max nhướn một bên mày, thoáng mất tập trung vào đám thức ăn. “Em á? Nghiêm túc về phụ nữ á?”

Alex ngẫm nghĩ. “Em không biết. Chắc là không. Nhưng em tuyệt đối nghiêm túc trong chuyện đưa cô ấy lên giường.”

Max gật đầu và quay lại với món trứng. “Nghe thế hợp lý hơn.”

Alex lắc đầu. “Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra.”

Max lắc đầu và lên tiếng giữa những lần nhai món trứng và khoai tây. “Em không chắc chắn được về chuyện đó. Cứ ở bên cô ấy thêm nữa. Khiến cô nàng mê mẩn. Tỏ ra ngọt ngào và tinh tế.”

“Ồ, phải rồi,” Alex ngả người ra sau. “Ngọt ngào và tinh tế. Đúng là em đấy.”

Max nhún vai. “Chà, chính em bảo rằng cô nàng đó nghĩ em là một cậu bé hướng đạo sinh.”

Alex nhìn trân trân qua nhà hàng đông đúc, nghĩ về Nina và dáng vẻ của cô trên ghế trước tối mờ trong xe mình, về mùi nước hoa đầy gợi mời phảng phất bay đến chỗ anh trong bóng tối, về làn da phát sáng lấp lánh của Nina khi họ đi ngang qua một cột đèn đường. Cô thật ấm áp và gần gũi biết bao...

“Vấn đề về Nina,” anh bảo Max khi đã quay trở lại thực tại, “là khi ở bên cô ấy, em quên sạch mọi thứ trừ cô ấy, vì thế em không thể giả vờ làm ai khác. Con người duy nhất mà em có thể thể hiện khi ở cạnh Nina chính là em.”

Max sững lại, chiếc nĩa lơ lửng bên trên đĩa thức ăn. “Đừng nói như thế. Nghe nghiêm túc

lắm.”

“Không phải nghiêm túc,” Alex nói. “Cô ấy chỉ là hàng xóm của em. Chẳng có chuyện gì to tát đâu.”

“Phải rồi,” Max rửa chiếc nĩa về phía cậu em trai. “Cẩn thận đấy, cậu bé. Tránh xa cô ta ra.”

“Phải,” Alex nói, tự hỏi liệu Nina có thích xem video không và anh có thể lấy lý do gì để tự mời mình lên tầng trên dùng chung đầu máy video với cô.

Trong hai tuần tiếp theo, Nina biên tập xong cuốn hồi ký của tay ngó ngẩn kia và hai cuốn sách phê bình văn học, ký được một hợp đồng cho Charity về một cuốn sách được mô tả như là “một cuốn hồi ký về bình đẳng giới” và trải qua sáu đêm thoải mái dễ chịu đến không ngờ khi cùng Alex xem lại những bộ phim cũ trên ti-vi nhà cô.

“Cô lĩnh hội tốt hơn tôi,” Alex đã bảo cô thế vào đêm đầu tiên. Anh đã gõ cửa nhà cô và đưa cho cô một bình sữa tách đường cùng với một gói Oreo thật lớn. “Cô không phiền chứ, đúng không?”

Và cô bảo không vì cô chẳng thấy phiền chút nào. Thực ra, nói thẳng ra là cô thấy vui sướng dù đã tự cảnh báo mình là không nên. Có điều gì đó thật ấm áp và đúng đắn với hình ảnh Alex ngồi trên sàn nhà cô, lưng tựa vào đi văng của cô, Fred vắt vẻo trong lòng anh và nghĩ về đám bánh Oreo đến phát cuồng, trong khi người ta hò hét, cười vang và khóc lóc trên màn hình ti-vi ngay trước mặt họ. Cô chọn cách cuộn mình trên đi văng phía sau hai bọn họ, xem phim qua vai Alex, lơ đãng với tay lấy Oreo hay bánh quy cây đặt trong lòng anh trong khi khám phá lại lần nữa những bộ phim cũ mà cô yêu thích như *Thiên tài chân chính*, *Avanti* hay *Người Mỹ mơ mộng*.

Và thi thoảng khi bộ phim kết thúc, hai người họ chỉ nói chuyện, đầu tiên về bộ phim và

sau đó là về các thứ khác.

Alex kể về phòng cấp cứu và gia đình, anh yêu công việc của mình nhiều thế nào và những khoảng thời gian vui vẻ của anh cùng với ông anh trai, Max, còn Nina kể anh nghe về những rắc rối trong công việc, Jessica và những hồi ức của tay ngó ngán nọ, về Charity và quyển sách của cô ấy.

Lúc đầu khi nghe về kế hoạch này, Alex đã tỏ ra ngờ vực. “Cô ấy viết sách về những gã bạn hẹn à?”

“Charity làm gì có bạn hẹn,” Nina bảo anh, tay vói qua vai anh lấy món bánh quy cây, cố không hít vào mùi xà phòng trên da anh. “Cô ấy hoàn toàn thất bại với đám đàn ông. Như cái gã Carlton, gã sinh viên đã tốt nghiệp mà cô ấy hẹn hò khi mới học năm thứ hai. Anh ta thực sự là một kẻ quá chi li đến mức ám ảnh về các mối quan hệ. Charity bảo ngay cả chuyện họ quan hệ với nhau cũng phải đúng theo sách vở.”

“Sách gì?” Alex ngồi thẳng lên với vẻ thích thú. “Có sách cơ à?”

“Cô ấy gọi chương truyện ấy là ‘Tình dục: Chuyện kể từng hồi’.” Nina muốn vói tay ra kéo Alex tựa vào đi vắng trở lại, gần cô hơn. Ý tưởng thật ngu ngốc. “Jessica sẽ lên cơn đau tim khi đọc các tựa chương cho xem.”

Alex ngã người tựa lại vào ghế. “Đừng nói đến từ ‘đau tim’.”

“Rồi còn có chương năm,” Nina nói tiếp, giờ đã dễ chịu trở lại khi Alex đang ở gần bên. “Wilson. Anh ta bị bắt lực.”

Alex lắc đầu. “Cũng đừng nói đến từ ‘bắt lực’.”

Nina vói lấy một cái bánh quy cây nữa. “Cô ấy gọi chương này là ‘Cố và cố hơn nữa’.”

“Ồi.” Alex nhăn mặt. “Bạn cô đúng là tàn nhẫn quá.”

Nina cau mày, cái bánh vẫn trên tay. Các chương truyện của Charity đúng là hơi tàn nhẫn

một chút. Thực ra, vài chương nói thẳng ra là cay nghiệt, nhưng nội dung vui vẻ và gợi cảm, thế nên cô bảo với Charity là làm cho mọi thứ sáng sủa dần lên để độc giả có cảm giác Jane đang tiến bộ dần, và rằng để mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn với cô nàng có thể là một ý kiến hay. Charity đã tỏ ra ngờ vực, thế nên Nina không thúc ép quá nữa. Điều cuối cùng một tác giả cần nghe trong lúc đang viết bản thảo đầu tiên của mình là những lời chỉ trích.

“Tôi chắc chắn cô ấy sẽ làm nó sáng sủa hơn khi viết lại,” cô bảo Alex. “Và chương sáu khá là buồn cười. Chương này nói về Ron, cái gã bán hàng lưu động mà cô ấy đã hẹn hò.”

Alex nhắm mắt lại. “Để tôi đoán xem. Anh ta ngủ lang linh tinh.”

Nina gật đầu. “Quanh bốn mươi tám bang. Cô ấy gọi chương này là ‘Của quý lưu động’. Bọn tôi sẽ phải đổi cái tựa đó.”

“Tôi háo hức được gặp Charity chết đi được,” Alex nói. “Nghe có vẻ như cô ấy là một người phụ nữ thực sự ngọt ngào.”

Jessica cũng sẽ có hứng thú với Charity cho xem.

Vào bữa trưa của một ngày tháng Sáu, Jessica nói với Nina.

“Kể chị nghe về cuốn sách của Charity xem nào.”

Jessica, như thường lệ, mặc toàn màu be, bóng lộn và sang trọng. Chị ta là người phụ nữ duy nhất Nina từng gặp lại có mái tóc màu be tự nhiên. Họ đang ngồi trong căn phòng màu be đồng bộ của Jessica, ăn sữa chua và kiwi, bàn luận về những sửa đổi sẽ phải tiến hành với cuốn hồi ký của cái tay ngớ ngẩn, thì Nina nhận xét rằng ít ra thì cuốn hồi ký bình đẳng giới mà Charity đang viết cũng sẽ không buồn tẻ. Jessica đã ngẩng phắt lên. Một trong nhiều điều hay ho ở Jessica là chị ta không hề hợm hĩnh và kiêu cách. Chuyện Charity quản lý một cửa hàng quần áo thay vì quản lý khoa tiếng Anh trong trường đại học hay chuyện cô đang viết về đời sống tình ái chẳng làm Jessica phiền muộn một chút nào.

“Đó là một quá trình thay đổi vai trò của người phụ nữ,” Nina đã bảo Jessica như thế khi cô bàn thảo về hợp đồng viết cuốn sách này. “Một quá trình gồm những chuyện vặt vãnh kể

miệng về cuộc cách mạng tình dục.”

“Tuyệt vời,” Jessica đã bảo thế và chấp thuận ngay mà không hề đọc bản đề xuất. “Chị tin cô,” chị ta bảo Nina, và Nina cảm thấy nhói lên cảm giác tội lỗi mặc dù những gì cô đang làm là tốt nhất cho Jessica và Nhà xuất bản Howard.

“Cuốn sách của Charity à?” Lúc này Nina đang nói. “Cô ấy viết xong hơn nửa rồi. Bảy chương về những kỳ vọng khác nhau đối với vai trò của tình dục trong trường cấp ba hồi thập niên bảy mươi và ở trường đại học cũng như giới thanh niên trong thập niên tám mươi. Hấp dẫn lắm. Chương bảy là về kinh nghiệm làm việc đầu tiên của cô ấy.”

Jessica nhướn một bên mày màu be rậm rạp lên. “Bị quấy rối à?”

Nina cau mày. “Đại loại thế. Sếp của cô ấy dụ dỗ cô ấy, và rồi cô ấy phát hiện ra anh ta là một kẻ nghiện sex.”

Jessica tròn tròn mắt. “Hấp dẫn đấy. Kinh khủng, nhưng hấp dẫn.”

“Phải,” Nina nói, cố tình không đề cập chuyện Charity gọi chương này là ‘Chàng như trên lửa khi tôi nằm lên chàng.’

“Nó không thực sự là quấy rối,” Charity đã bảo Nina thế. “Chỉ là Presley chẳng bao giờ nghĩ về điều gì khác. Chắc là anh ta quan hệ với cái học bàn khi không có mình bên cạnh. Cuối cùng mình phải tìm một việc khác chỉ để có thể ngủ nghê được chút ít.”

“Đó sẽ là một cuốn sách thú vị,” cô hứa với Jessica. “Một cái máy kiểm tiền thực sự.”

“Mục tiêu của Nhà xuất bản Howard không phải là thế,” Jessica nói, nhưng Nina có thể thấy tia hy vọng bùng lên trong mắt chị ta.

Jessica cần một cái máy kiểm tiền thật sớm, điều đó có nghĩa là Nina cũng cần, nếu cô muốn giữ lại công việc của mình.

“Nó còn hơn một cái máy kiểm tiền nữa,” cô trấn an Jessica. “Nó sẽ làm phụ nữ ở khắp

mọi nơi nghĩ lại về đời sống tình ái của mình.”

Nó chắc chắn đang khiến Nina nghĩ lại về đời sống tình ái của chính cô. Dù cuốn sách của Charity còn có cả đồng vấn đề khác, nhưng những cảnh giường chiếu thật sự tuyệt vời. Khi Nina đọc qua những chương nóng bỏng mạnh bạo, khoảng thời gian một năm chay tịnh của cô bắt đầu có cảm giác như mười năm. Và Alex chẳng giúp ích gì trong chuyện này. Giờ cô đang có những giấc mơ về anh, những giấc mơ nóng bỏng dễ thương về đôi bàn tay anh, về khuôn miệng và về thân hình cao ráo tuyệt hảo của anh. Tối hôm trước cô đã thấy thân hình đó phát huy tác động, khi anh ghé qua và dỗ ngọt cô ra ngoài chạy bộ sau giờ làm. Fred đã lút cút chạy theo giữa hai người, tỏ vẻ chán chường, trong khi họ cười vang và cô ngắm nhìn Alex. Cô khao khát nghĩ đến những ngày mình còn mê mẩn Matthew Perry, an toàn phía bên này màn hình tivi. Alex chỉ ở dưới cô có một đợt cầu thang, hoàn toàn quá thật, hoàn toàn quá trẻ.

Không hẹn hò sẽ không ổn chút nào. Cô sẽ phải làm gì đó.

Hai tuần sau, sau cả tá buổi tối bức bối hơn nữa cùng với Alex và thư viện video của Ted Turner, cộng thêm ít nhất cũng từng ấy buổi chạy bộ bức bối trong công viên, cô quyết định hành động.

“Mình phải bắt đầu hẹn hò thôi,” Nina bảo với Charity. Cô đã xuống phố trong giờ ăn trưa để đến cửa hàng nơi Charity quản lý, và ở đó, giữa hàng đồng đồ Spandex đỏ và tía cùng đồ ren đen, cô thừa nhận. “Mình thích Alex,” cô nói khi họ tựa người vào một cái kệ trưng bày chứa đầy xích bạc. “Thích thực sự ấy. Nhưng đó chỉ vì cậu ta là người đàn ông duy nhất mà mình gặp gỡ.” Charity định lên tiếng, nhưng Nina vội vàng cắt ngang. “Và Alex không phải là rắc rối duy nhất của mình. Guy lại bắt đầu gọi điện. Anh ấy muốn đi ăn trưa, ăn tối và quan hệ với mình.”

“Anh ta yêu cầu quan hệ với cậu qua điện thoại á?” Charity ngạc nhiên hỏi lại.

“Không, nhưng giọng anh ấy ám chỉ thế,” Nina nói. “Và khi mình bảo mình không có hứng thú, anh ấy liền chỉ ra rằng anh ấy biết mình không hẹn hò gì với ai, vì người đàn ông duy nhất mình từng kể mỗi khi anh ấy gọi là thằng nhóc ở tầng dưới. Mình cần phải đi chơi nhiều hơn, tút tát lại hình ảnh, gặp gỡ vài người đàn ông khác. Giúp mình với.”

Charity cau mày nhìn cô. “Cậu muốn mình giúp cậu bằng một cuộc hẹn à?”

“Không.” Nina ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ phủ men đen đặt rải rác trong lãnh địa của Charity, ừ ừ. “Mình có một cuộc hẹn rồi.”

Charity thả người xuống chiếc ghế bên cạnh. “Cậu đang đùa à?”

Nina ném cho cô bạn ánh mắt cáu tiết. “Không. Chuyện mình có hẹn là bất khả thi đến mức đó sao?”

“Ừ,” Charity nói. “Từ lâu rồi mình cứ tưởng cậu đang cố phục hồi lại sự trinh nguyên cơ đấy. Gã này là ai thế?”

“Tên anh ta là Michael Thackery,” Nina bảo bạn. “Mình biên tập cuốn hồi ký của anh ta, đó là thứ đầu tiên mình từng đọc, rồi hôm nay anh ta bước vào văn phòng để nói về vụ biên tập lời thoại và rủ mình đi ăn tối. Và mình nghĩ, chà, đây là sự khởi đầu. Nhưng giờ mình cần được giúp đỡ.”

“Chờ chút đã.” Một nụ cười toe toét nở trên gương mặt Charity. “Chúng ta đang nói đến kẻ ngớ ngẩn nọ, đúng không?”

Nina lườm cô bạn. “Charity, chuyện này không buồn cười đâu. Mình cần được giúp đỡ.”

“Phải. Chắc rồi.” Charity đứng dậy. “Chà, đầu tiên, cậu phải thôi mặc mấy cái màu ngớ ngẩn đó đi. Màu xám và đen không phù hợp với cậu.” Cô đi vòng quanh cửa hàng, gom lại đám ren đỏ và cashmere còn đỏ hơn trước khi quay lại với Nina. “Đây, thử mấy cái này xem.”

Nina nhìn đồng quần áo trên tay, nghi ngờ. Ít ra cũng không có khăn quàng bằng lông màu đỏ. “Đây là gì?”

“Áo len cashmere không cổ màu đỏ,” Charity nói. “Quần lót ren đỏ. Áo lót Không tưởng ren đỏ.”

Nina rút chiếc áo lót ra khỏi đồng đồ vắt trên tay. “Đây là một cái Áo lót Không tưởng à?” Chiếc áo lủng lẳng trên tay cô, tròn trịa, cân đối mà không cần có cô. Thực tế là, chẳng cần có cô, nó vẫn xẻ ra ở giữa. “Mình đã nghe về loại này, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy tận mắt.”

“Ừ. Đại loại nó đẩy mọi thứ lại với nhau rồi nâng lên.” Charity lắc đầu. “Mình từng thử mặc một cái, nhưng vì mình dùng cỡ C, nên nó chỉ làm mình giống như kiểu có thêm một cái cầm đại bụi xẻ khe ở giữa. Khách hàng cỡ B của mình rất tín nhiệm loại này.”

Nina liếc xuống nhìn vòng một cỡ B của mình. “Được rồi, mình lấy cái này.”

Charity cau mày nhìn bạn. “Cậu không muốn thử à?”

Nina lắc đầu. “Mình đang trong giờ ăn trưa. Mình sẽ tin tưởng cậu vậy.”

Charity nhún vai. “Chà, cái nào không hợp thì cứ đem trả lại đây, và chúng ta sẽ thử món khác.”

Chiều hôm đó, sau khi đi làm về, Nina mặc thử đồng đồ trong khi Fred ngồi buồn thiu dưới chân cô, chờ đến buổi đi bộ. Đúng y cái tên của mình, Áo lót Không tưởng, bao gồm màu đỏ tươi không tưởng cùng kết cấu không tưởng khiến cho vòng ngực của cô được nâng lên gần cầm hơn những gì cô có thể nghĩ đến, tạo ra một khe hở rõ ràng là không tưởng. Kết hợp với áo len cashmere đỏ, bộ cánh làm Nina trông rất bắt mắt. *Không biết Alex sẽ nghĩ gì về vụ này*, cô nghĩ, và rồi giẫm đạp lên ý nghĩ đó. Alex sẽ chẳng bao giờ thấy khe hở cashmere đỏ của cô. Ngược lại, Michael sẽ được thấy.

Cô quan sát mình trong gương, không chắc là mình muốn có khe hở cashmere đỏ với Michael. Michael trông như thể chưa từng có ý nghĩ nào về tình dục trong cả cuộc đời, nhưng có thể ban đêm anh ta sẽ sinh động hơn. Có thể bộ ngực không tưởng không phải là động thái khôn ngoan trong trường hợp của anh ta. Hứa hẹn điều mà cô chẳng có ý định dâng hiến để làm gì cơ chứ? Cô lột chiếc áo len lẫn Áo lót Không tưởng ra, thả cả hai lên giường và lục lọi ngăn kéo để tìm áo lót có gọng thông thường. Fred chống hai chân lên giường, ngọam lấy cái áo lót và lút cút chạy ra cửa, Nina vội đuổi theo để giặt lại.

“Đúng là giống đực,” Nina bảo nó và quăng cái áo lót tít xa trên giường trong lúc cô đi thay quần áo.

Áo lót có gọng thông thường ổn hơn nhiều, và cái áo len xanh mà cô mặc bên ngoài cũng khá đẹp mà không có chút dấu hiệu mời gọi nào, chiếc váy đen dài đến đầu gối, không xẻ. Bộ

cánh này làm cô trông hấp dẫn và có trách nhiệm. Không đời nào nó lại mang thông điệp, “Dzô dzô, đến nhảy bổ vào tôi đi,” mà theo như Charity thì một bộ cánh hiệu quả cho việc hẹn hò phải phát ra được.

Điều cuối cùng Nina cần là một bộ cánh hiệu quả cho việc hẹn hò mà lại phát ra thông điệp. Chắc chắn phải trả lại cái Áo lót Không tưởng...

Nina nhìn lên giường. Áo lót Không tưởng đã biến mất.

“Fred!” Cô lục soát nhanh quanh nhà - trong bếp, phòng tắm, phòng khách - và dừng lại trước cánh cửa sổ để mở. Fred đã tìm ra cách trả đũa của riêng mình cho việc bị hoãn buổi đi dạo. “Mày gặp rắc rối lớn rồi, Fred,” cô nói và trèo ra ngoài cửa sổ.

Cô nhìn thấy nó ở bên dưới, cạnh thùng rác lớn, ngọam cái áo lót màu đỏ tươi ngang miệng. “Fred!” Cô lại gào lên, và con chó lủi vào phía sau thùng rác. “Mày chết rồi, Fred,” Nina vừa nói vừa chạy xuống theo lối thoát hiểm. “Mày đã là chuyện của ngày hôm qua rồi, cậu bé.”

Cô lừa nó ra sau thùng rác, thế là nó bò vào sâu hơn, lủi vào trong cái hốc tạo ra bởi cái nắp mở chống vào bức tường gạch. Cô bò xuống đất, liếc nhìn vào trong hốc và thấy Fred ở đó, vẫn ủ ê như thường lệ, cái Áo lót Không tưởng nằm dưới chân.

“Đưa tao cái đó,” cô bảo nó. “Ngay lập tức.” Cô bò vào dưới cái nắp, và Fred chúi đầu xuống gầm gừ với cô.

Nina khựng lại. “Mày gầm gừ tao á? Mày gầm gừ tao á?”

“Để tôi đoán xem - De Niro à,”[\[19\]](#) giọng Alex vang lên từ đằng sau, làm cô giật mình nhồm thẳng người dậy và va đầu vào nắp thùng rác.

“Mày sẽ quay lại trại súc vật,” cô vừa lúi ra vừa bảo Fred, tay xoa xoa lên đầu.

“Đầu cô không sao chứ?” khi cô đứng dậy, Alex hỏi. “Để tôi xem nào.” Bàn tay anh mạnh mẽ áp vào má cô, nghiêng đầu cô xuống, khiến cho tất cả những gì cô có thể thấy là cái áo phong trắng sạch sẽ bó ngang khuôn ngực vạm vỡ của anh. Đó là một vầng ngực cực kỳ đẹp, nhưng vì đã ngấm nghĩa nó với nỗi khát khao trong suốt năm tuần, thế nên cô nhắm mắt lại để

duy trì sự tập trung và để tránh không vồ lấy anh. Anh xem xét vết sưng mới u lên phía sau đầu cô, và cô hít vào một hơi thật sâu khi những ngón tay di chuyển trong tóc mình, tạo nên những cơn ớn lạnh vô lý chạy dọc xuống sống lưng. Nếu ngã tới trước một chút thôi, cô sẽ có thể hôn lên cổ anh.

Như thế sẽ rất tệ hại.

Alex nâng đầu cô lên để cô nhìn lên anh. “Cục u không tệ lắm. Chúng ta vẫn có thể chạy bộ.” Anh buông cầm cô ra và đặt tay lên vai cô. “Tôi thấy cô lao qua cửa sổ nhà tôi. Sao cô lại chạy xuống đây và đập đầu vào thùng rác thế?”

“Fred,” Nina nói, cố hết sức không lộ rõ ra vẻ vui thích khi anh để tay trên người mình. “Nó đang trải qua một giai đoạn phát triển. Là giai đoạn Hai-Tồi-tệ[20]. Hay đúng hơn, trong trường hợp của nó thì là giai đoạn Mười-bốn-Tồi-tệ.”

Alex buông cô ra và cúi rạp người xuống để nhìn ra sau thùng rác. “Fred? Có chuyện gì với mày thế? Ra đây nào.”

Fred lót tót chạy ra và thả cái áo lót xuống chân Alex.

“Quý tha ma bắt trại súc vật đi,” Nina bảo Fred và giật lấy cái áo lót. “Tao sẽ làm thịt mày ngay tại đây.”

Alex đã nhanh tay hơn cô. Anh đứng đó, giơ một đầu cái áo lót lên và nheo mắt đọc mác. “Áo lót Không tưởng.” Anh nhướn một bên mày nhìn Nina. “Tôi đã nghe nói về thứ này nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy cái nào.”

“Chà, giờ cậu thấy rồi đấy.” Nina tiếp tục giật lấy cái áo, nhưng một lần nữa anh lại giơ nó ra khỏi tầm với của cô.

“Ý tôi là, tôi chưa bao giờ thấy cái nào trên người một người phụ nữ thực thụ,” anh giải thích. “Bằng xương bằng thịt ấy. Có lẽ đây là một trải nghiệm mà tôi nên biết. Cơ hội nâng cao tay nghề.” Anh mỉm cười khuyến khích cô, và Nina phải dùng toàn bộ khả năng tự kiềm chế trong người mới không cười đáp lại và nhảy bổ vào anh.

Anh là một kẻ hư hỏng. Anh đang vấy vấy áo lót của cô giữa thanh thiên bạch nhật. Anh thật tuyệt vời và cô muốn anh.

“Cậu muốn tôi làm mẫu đồ lót để nâng cao tay nghề à?” Nina nói, cố không nghĩ đến điều đó.

“Không sao đâu.” Alex thôi cười, nỗ lực một cách thảm hại để tỏ ra nghiêm túc và người lớn. “Tôi là bác sĩ mà.”

“Tôi sẽ đưa cậu đến trại súc vật cùng với Fred,” cô bảo anh. “Cả hai người tuyệt đối không thể dạy dỗ được.” Thế rồi cô giật cái áo lót khỏi tay anh và leo ngược lên lối thoát hiểm trước khi anh có thể dụ dỗ cô lột sạch quần áo ngay giữa sân nhà.

Cô sẽ phải làm gì đó liên quan đến tác động mà anh tạo nên trong cô. Sau này, khi đã bình tĩnh hơn, cô sẽ phải nghĩ ra gì đó. Như khi cô ở với Michael chẳng hạn. Lúc đó chắc chắn cô sẽ bình tĩnh hơn.

“Mày sẽ không bao giờ được nhìn thấy một cái Oreos nào nữa,” khi Fred theo cô quay về qua lối cửa sổ, cô bảo nó. “Không bao giờ.”

Chương 4

Sáu tiếng sau, tại thời điểm mà Nina cầu nguyện là lúc kết thúc cuộc hẹn của cô với Michael, cô cực kỳ biết ơn là mình đã gạt bỏ cái Áo lót Không tưởng trong buổi tối hôm ấy.

Giờ giá như cô có thể gạt bỏ luôn Michael.

Không phải là anh ta kinh khủng gì lắm. Anh ta chỉ căng thẳng và buồn tẻ, đôi mắt đen quá sắc và bộ vest xám quá lượt là đến nỗi anh ta trông như một con hải ly đầy hăm hở trong khi nói chuyện lại như một con ong đực. Đó là sự kết hợp tồi tệ và cô muốn tránh xa, nhưng chẳng hiểu sao anh ta lại lọt được vào trong căn hộ của cô, và mặc dù đã khá tỉnh táo không mời anh ta uống gì, nhưng cô vẫn chẳng biết làm cách nào để có thể thoát khỏi anh ta. Ngay cả Fred cũng cáu tiết với anh ta.

Michael đã khởi đầu buổi tối bằng cách trở mắt nhìn Fred và hỏi, “Cái gì thế này?” Khi cô cho anh ta biết tên Fred, anh ta liền nói, “Con chó ngoan đấy.” Fred đã ném cho anh ta một cái nhìn mà cho đến tận bây giờ cô mới chỉ thấy nó dùng với món ăn thông thường của loài chó. Mọi chuyện từ tồi tệ trở thành tồi tệ hơn khi họ đi ăn tối và Michael nói về cuốn sách của mình. Sau đó họ quay về căn hộ của cô, và Michael tiếp tục huyền thuyên về cuốn sách trong khi Nina lảng xảng cố tỏ ra bận rộn, mở cửa sổ cho Fred, vuốt phẳng đồng giấy tờ trên bàn, ngáp dài và cuối cùng là nhìn đồng hồ. Dường như chẳng có gì ngấm được vào cái đầu mít đặc của Michael. Ngay cả Fred cũng chịu thua, không thêm trừng mắt nhìn anh ta nữa mà tản đi nơi nào đó khác để tự mình tiêu khiển.

Tiếng gõ cửa vang lên nửa giờ sau đó giống như một vị cứu tinh được chào đón. “Chờ một lát,” Nina bảo Michael khi anh ta đang nói dở dang.

Khi cô mở cửa ra, Alex đang đứng đó trong chiếc áo phông hơi tả và quần jeans cắt ống, trông trẻ trung cùng bắt mắt đến không tin nổi và đang cầm cái Áo lót Không tưởng của cô.

“Fred thả cái này xuống.” Anh giơ cái áo lên như một chiến lợi phẩm thu được. “Tôi mới chỉ thấy thứ này có một lần, nhưng tôi đoán nó là của cô.”

“Phải.” Nina tổng những ý nghĩ gọi dục ra khỏi đầu và đưa tay đón lấy cái áo.

“Khoan đã.” Alex giơ nó ra khỏi tầm với của cô. “Làm sao tôi biết được đây là áo cô chứ? Mặc thử vào xem có vừa không đã. Tôi sẽ kiểm tra. Không sao đâu, vì tôi là bác...”

“Trả tôi cái đó nếu không cậu sẽ cần một bác sĩ đấy,” Nina rút lên với anh.

“Nina?” Giọng Michael vang lên từ trong phòng khách.

“Bạn hẹn à?” Alex nhướn mày hỏi.

“Thật không may, đúng thế.” Nina giơ tay ra. “Trả áo lót cho tôi.”

“Thật không may à?” Alex cười toe với cô. “Cô không đuổi được anh ta đi, hử?”

“Tôi đã thử ám chỉ mọi cách nhưng anh ta không chịu hiểu cho.” Nina liếc nhìn ra sau để đảm bảo Michael không đến nhập hội cùng bọn họ. “Nếu cậu trả áo lót cho tôi, tôi sẽ đi...”

“Để tôi xử vụ này cho.” Alex bước qua cô vào trong phòng khách. “Chào, tôi là Alex.” Anh chìa tay phải ra, nhưng mắt Michael đang dán vào cái áo lót trên tay trái anh. “Cái này á?” Alex vấy cái áo về phía Michael. “Tối qua Nina để quên ở phòng tôi. Đây này, em yêu.”

Nina tóm lấy cái áo rồi cuộn lại để trông nó không còn quá rục rở và đầy ren nữa. “Cảm ơn Alex, cậu có thể đi...”

“Nina và tôi là những kẻ nghiện phim hạng nặng.” Alex lưỡng lự bước về phía ti-vi. “Tối nay có một bộ kinh điển đấy. Tôi chắc là cô ấy đã bảo anh chúng tôi cần xem phim này, nhưng hoan nghênh anh ở lại và xem cùng luôn.” Anh nhấn nút trên điều khiển và lướt qua các kênh trong khi Michael nhìn Nina với vẻ buộc tội, còn Nina thì trừng mắt nhìn Alex.

“Cậu ta là sinh viên ngành điện ảnh,” Nina bảo Michael. “Tôi giúp cậu ấy làm bài luận để

cậu ấy có thể tốt nghiệp và kiếm được công việc thực sự thay vì là một con nợ như hiện nay.”

“Đúng là cô gái của tôi,” Alex nói qua vai. “À, đây rồi.” Anh ngồi xuống sàn nhà, lưng tựa vào đi văng và chăm chú nhìn màn hình, nơi hai đứa nhóc có vòng trên đầu đang nói chuyện với ông già Noel.

“Phim kinh điển gì thế?” Michael hỏi với vẻ nghi ngờ.

“*Ông già Noel chiến thắng người Sao Hỏa*,” Alex nói. “Giáo sư của tôi bảo đây là một ví dụ hoàn hảo về cảm giác lo lắng cho sự tồn tại vô nghĩa.”

“Thật thế.” Michael vẫn còn ngờ vực, nhưng giờ là cả hoang mang nữa.

“Dĩ nhiên, nó được phỏng theo cuốn tiểu thuyết Nga nổi tiếng của Turgid.” Alex mỉm cười với Michael. “Anh biết Turgid chứ?”

“Tôi nghĩ mình đã đọc sách của ông ta hồi ở đại học,” Michael nói. “Buồn thảm, đúng không?”

“Quý tha ma bắt, phải.” Alex gật đầu với cái màn hình, nơi mà những người lớn có vòng trên đầu đã nhập hội cùng lũ trẻ con. “Đây là phiên bản thương mại. Của Mỹ.” Anh lắc đầu ghê tởm.

“Phải,” Michael nói, và Nina thấy thương hại anh ta.

“Chà, giờ Alex cần phải học rồi, vậy sao chúng ta không kết thúc đêm nay ở đây nhỉ?” Cô trượt tay qua cánh tay anh ta.

Anh ta áp sát vào cô hơn, thế là cô mất sạch cảm giác cảm thông dành cho anh ta và kéo anh ta về phía cửa.

“Khi nào tôi có thể gặp lại em?” Michael hỏi.

Fred gầm gừ với anh ta, và từ dưới sàn nhà Alex bắn cho Michael một ánh mắt chất chứa

sự ác ý đến mức đáng ngạc nhiên.

“Chúng tôi sẽ phải làm việc khá mệt về vụ phim ảnh này cho đến khi tôi tốt nghiệp,” anh bảo Michael. “Tốt hơn hết đừng gọi cho cô ấy trong suốt thời gian ấy.”

Michael nhìn đáp trả một cách lạnh lùng. “Thế có nghĩa là đến khi nào?”

“Theo tốc độ của tôi hiện nay ấy à?” Alex rạng rỡ nhìn anh ta. “Tôi sẽ ra trường vào tháng Sáu năm ‘99.”

Michael đảo tròn mắt và để Nina đưa anh ta ra cửa. “Em biết đấy, tôi sẽ ghen nếu cậu ta không trẻ hơn em nhiều đến thế.” Anh ta bảo Nina. “Em thật tử tế khi giúp thằng nhóc ấy.”

“Ừ,” Nina nói, xoay đầu sang bên để nụ hôn của anh ta rơi lên má. “Tôi là tuýp bà mẹ mà.”

Khi Michael đã an toàn phía bên kia cánh cửa, cô liền quay lại chỗ Alex và đá vào gót chân anh.

“Ồi!” Anh xoa xoa chân. “Cẩn thận chứ, cô nương. Như thế cô có thể khiến người khác bị thương nghiêm trọng đấy.”

“Chẳng sao,” Nina nói. “Cậu là bác sĩ mà. Cậu có thể chữa được. Và nếu không thể, cậu vẫn luôn có cái bằng trường điện ảnh để mà cầu đến.”

Alex quay lại xem ti-vi. “Cô tìm đâu ra cái gã èo uột đó thế?”

Nina phớt lờ anh. “Cậu thực sự nghĩ anh ta sẽ tin có người làm một bộ phim tên là *Ông già Noel chiến thắng người Sao Hỏa* à? Có mà ngu xuẩn...”

Hình ảnh trên ti-vi chuyển sang hai con rô bốt và một giọng trên đó lên tiếng, “Chúng ta sẽ quay lại với *Ông già Noel chiến thắng người Sao Hỏa* sau những thông điệp này.”

“Tôi bảo cô rồi còn gì. Đó là một bộ kinh điển.” Alex vỗ lên sàn nhà ngay cạnh anh. “Đến đây nào cưng, và tìm hiểu xem làm phim thực sự là gì. Nhưng đầu tiên, lấy Oreo đi cái đã.”

“Không thể tin được chuyện này,” Nina nói, nhưng đầu sao cô cũng đi lấy Oreo và ngồi xuống đi vắng phía sau anh, cười khúc khích trước phim *3000 Nhà hát Khoa học Bí ẩn* và những nỗ lực vô ích của Fred để được ăn Oreo, lấy làm lạ trước những thứ vui nhộn và ấm áp trong cuộc đời mình lúc này, khi mà Fred và Alex đã trở thành một phần trong đó. Giờ điều duy nhất cuộc sống cô cần là chuyện chăn gối nóng bỏng, nhưng cô khá chắc chắn rằng đó không phải là phần thuộc về Alex, bất chấp tất cả những lời ve vãn tán tỉnh vô ý mà anh chàng này đã nói ra. Chứ nếu không thì vì sao anh cứ tiếp tục xuất hiện cùng với những cuốn băng video mà không có hành động gì? Anh muốn có một người bạn. Được thôi. Đó cũng là điều cô muốn.

Cô nhìn xuống đường cong trên vai anh đang tì vào đi vắng ngay cạnh mình, trong lòng dâng lên ý nghĩ mãnh liệt rằng sẽ tuyệt vời biết bao khi cúi xuống và hôn lên cổ anh, chỉ để cảm thấy môi cô trên da anh, chỉ để anh biết rằng cô đang ở đó.

“Đây là đoạn hay,” Alex nói qua vai mình, và cô nhìn anh mỉm cười rồi nói, “Bộ phim này chẳng có gì ngoài những đoạn hay,” đoạn kéo sự chú ý của mình quay trở lại với màn hình.

Một tuần sau đó, khi hai anh em đang đuổi người trên những cái ghế xập xệ, chân gác lên mặt bàn cà phê sứt sọc trong buồng dành cho bác sĩ, Max hỏi Alex.

“Mọi chuyện với cô nàng tên-gì-ấy thế nào rồi? Người phụ nữ tầng trên ấy?”

“Này, em đang hẹn hò với nhiều người khác nữa ngoài Nina,” Alex nói, cố tỏ ra phàm tục và không thảm hại. “Rất nhiều người khác.” Thế rồi anh phá hỏng nỗ lực đó bằng cách thêm vào, “Không có nghĩa là em đang hẹn hò Nina.”

“Nếu em không hẹn hò với cô ấy,” Max hỏi, “thì em gặp gỡ cô nàng theo kiểu nào?”

“Bọn em xem phim,” Alex nói. “Và thật may mắn khủng khiếp khi trên đời này có cả núi phim ảnh, nếu không thì em đã bị ra rìa rồi. Mặc dù rồi đây em sẽ phát ốm với những bộ phim

ấy, nhưng chuyện đó và chuyện chạy bộ là những cái có duy nhất em có thể nghĩ ra để được ở bên cô ấy.” Anh nhắm mắt nhớ lại. “Cô ấy đuổi người trên đi vắng ngay phía sau em, và em có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô ấy, cô ấy cười vang bên tai em, và thề có Chúa, một ngày nào đó em sẽ nhảy bổ vào cô ấy, và rồi cô ấy sẽ chẳng bao giờ nói chuyện lại với em nữa.”

“Đừng có yếu bóng vía như thế,” Max nói. “Hành động đi.”

“Không,” Alex nói. “Em sẽ không phá hỏng chuyện này đâu. Em muốn cái gì đó hơn là chuyện tình một đêm. Em muốn phải có nhiều đêm cơ. Hơn nữa, em đang suy tính một kế hoạch. Nếu nó thành công thì ngay cả Nina cũng không còn nghĩ rằng em là một thằng nhóc nữa.”

Max khịt mũi. “Kế hoạch phải hay ho đấy.”

Alex lại nghĩ đến Nina. “Lạy Chúa, em hy vọng thế.”

Hai tuần sau, vào một buổi chiều thứ Bảy cuối tháng Sáu, Nina và Fred đang chạy lên cầu thang sẵn sàng cho khẩu phần ăn sau khi đi dạo gồm mỗi kẻ một cái bánh Oreo, thì thấy Charity đang ngồi dưới đất ngay cạnh cửa nhà.

“Gần xong rồi, Neen à.” Charity lồm cồm đứng dậy và dùng một tay kéo chiếc váy vinyl siêu ngắn màu xanh xuống, tay còn lại ôm một chồng bản thảo. “Chỉ còn một chương nữa thôi. Mình đã viết cả ngày lẫn đêm, kể cả lúc ở cửa hàng nữa.”

Charity do dự, và Nina nhận ra bạn mình đang lo lắng. Trước đây cô chưa bao giờ thấy Charity lo lắng. “Cuốn sách sẽ tuyệt lắm cho xem,” cô bảo Charity rồi bước về phía bạn. Fred đã có mặt sẵn ở đó, quệt mũi lên lớp tất màu đen của Charity như là để ủng hộ.

Charity nhìn xuống với vẻ ghê tởm. “Họ không bán thuốc chống dị ứng cho chó à? Vấn đề

mũi dãi của nó ngày càng tệ hơn đấy.”

Nina cầm lấy đồng bản thảo từ tay cô bạn. “Cuốn sách thực sự sẽ rất tuyệt đấy. Mình đã đọc những chương đầu tiên, chúng cực hấp dẫn. Thú vị thật tình đấy.”

“Mình không biết.” Charity siết hai tay lại thật chặt. “Mình không biết nữa. Sau một hồi viết, mình thấy các chương bắt đầu tương tự nhau.”

Nina nhẹ nhõm thở ra. Cô cũng nhận thấy vấn đề đó. “Chà, khi viết lại, sẽ ổn hơn nếu cậu để cho Jane học được điều gì đó sau mỗi lần như thế,” Nina bảo bạn. “Đây mới là bản thảo đầu tiên, ở lần viết lại, cậu sẽ khá hơn thôi.”

Charity nhìn bạn. “Cậu sẽ nghiêm khắc hơn với các tác giả mà cậu không quen biết, đúng không?”

Nina đáp trả lại ánh mắt đó, cúi kính. “Mình chưa bao giờ nghiêm khắc trong lần viết đầu tiên cả. Cậu muốn mình dần cho cậu một trận chứ gì, được thôi. Nhưng cứ viết xong toàn bộ cuốn sách đi cái đã. Sau đó chúng ta sẽ đọc và xem thử xem cần phải chỉnh sửa ở đâu. Lúc đó mình sẽ chửi bới cậu bằng đủ lời lẽ mà cậu muốn.”

Charity lắc đầu. “Mình ước có quen biết ai khác để đưa cuốn sách này cho người đó. Một độc giả khác ấy, cậu hiểu không? Một người không biết mình giống như cậu. Cậu kiểu gì chẳng thích nó, chỉ bởi vì người đã viết cuốn sách là mình.”

Nina giở lướt qua các trang bản thảo, dừng lại ở tiêu đề chương thứ chín. “Oedipus đều cáng á?”

Charity gật đầu. “Đó là Bob. Anh ta dùng mẹ để lừa dối mình. Bảo mình là anh ta quá bận không thể gặp mình được và rồi đưa bà ấy đi chơi bạc. Mình đã nghĩ đó là Dấu hiệu báo động.”

Nina gật đầu đồng ý. “Ừ, mình cũng sẽ nghĩ thế.” Cô lại giở lướt các trang. “Mình có bỏ lỡ điều gì không? Chương về lần kết hôn của cậu đâu?”

“Ở trong ấy đấy,” Charity nói. “Cứ tìm đi. Chương mười. Chương đó khó viết quá.”

Nina nhăn mặt, cảm thấy áy náy vì đã làm Charity nhớ lại cái thảm họa một-năm của mình. “Mình rất tiếc.”

“Ừ,” Charity nói. “Thông điệp của chương đó là đừng bao giờ kết hôn với một bác sĩ vì họ sẽ chẳng bao giờ ở nhà, và khi đã về nhà rồi thì họ sẽ quá mệt để mà yêu đương, vì vậy họ chỉ xem ti-vi rồi đi ngủ. Chỉ riêng chương đấy thôi cũng đã làm quyển sách đáng giá về phương diện tránh né đau khổ rồi.”

Nina nghĩ đến cảnh tượng Alex tựa tay vào đi văng, vô cùng phấn khởi khi Harrison Ford tìm thấy cái hộp đựng pháp điển tối hôm trước. “Cậu cứ cường điệu lên thế.”

“Ồ, thế sao?” Charity tựa người vào cửa. “Một đêm nọ, để hâm nóng lại cuộc hôn nhân của mình, mình đã đón Kenneth ở cửa, trên người không mặc gì. Anh ta đã hôn lên má mình rồi bước thẳng vào phòng ngủ, bò lên giường và ngủ thiếp đi. Tất cả đều ở trong đó. Chương mười - Cô nàng Khỏa thân và Xác chết.”

Nina định cười phá lên nhưng rồi tự ngăn mình lại được. “Được rồi, cậu muốn có người phê bình chứ gì? Mình không chắc về mấy cái tiêu đề chương này lắm. Có lẽ chúng ta sẽ phải sửa lại một số.” Cô cặp bản thảo xuống dưới cánh tay và lôi chìa khóa từ trong túi áo ra. “Và ngay cả khi mình thực sự nghĩ rằng cuốn sách này hấp dẫn, thì cậu vẫn sẽ phải làm cho nó có chất lượng hơn tí chút,” cô vừa nói với Charity vừa tra chìa vào ổ. “Chúng ta có thể lo chuyện đó lúc viết lại, nhưng một số đoạn trong này đã gần đạt đến độ cay đắng rồi đấy.”

“Đó là vì mình thấy cay đắng,” Charity nói. “Cậu thực sự nghĩ nó quá cay đắng à?” Cô lắc đầu. “Chúng ta cần một độc giả khác. Ai đó không hề quen biết mình.”

Tuyệt, Charity cần các độc giả khác. Giờ cô sẽ phải đến gõ cửa từng nhà để tìm ra ai đó đưa ra ý kiến thứ hai. Nina đang định đẩy cửa mở ra thì bỗng khựng lại, nhớ ra một cánh cửa rất đáng để đến gõ. “Chờ chút đã. Nếu mình tìm được cho cậu vài độc giả khác thì sao?”

Charity có vẻ thận trọng. “Ai?”

Nina đóng cửa lại. “Đi nào. Cậu phải gặp Norma mới được.” Cô quay bước lên cầu thang, Fred và Charity theo sau cô lên căn hộ tầng bốn.

Khi Norma mở cửa, Nina giới thiệu.

“Bà Norma, đây là Charity,” và rồi cô khựng lại khi bà già Norma thanh lịch - đóng một bộ cashmere màu ô liu và lanh màu ka-ki - và cô nàng Charity khác thường - trong bộ cánh bằng vải vynil xanh và lycra bạc - đang thăm dò nhau, tự rút ra những kết luận cho riêng mình rồi mỉm cười với nhau. “Charity đã viết một cuốn sách,” Nina tiếp tục khi tình hình có vẻ đã an toàn. “Nhóm đọc sách của bà có bao giờ đọc bản thảo chưa xuất bản không?”

“Chà, trước đây thì chưa,” Norma nói. “Thế không có nghĩa là chúng ta không thể bắt đầu.” Bà mở cửa rộng hơn. “Vào đây và kể ta nghe xem nào,” bà nói, và Fred lút cút chạy vào.

Mười lăm phút sau, họ lại xuống cầu thang, và Charity có một hạn chót mới.

“Đến thứ Năm mình có thể viết xong chương cuối,” cô nói với Nina. “Thật tuyệt khi Norma đồng ý giúp đỡ. Cậu có thể đọc xong hết nếu mình đưa cậu trước tối thứ Năm không?”

“Chắc rồi.” Nina tra chìa vào ổ khóa. “Norma có thể phát bản thảo vào thứ Sáu và rồi vào thứ Sáu tuần sau...” Giọng cô lạc đi khi cô mở cửa và nghe thấy tiếng ti-vi trong nhà. “Chúng ta hết Oreo rồi,” giọng Alex vang lên từ dưới sàn nhà, ngay trước ti-vi, và Fred đến nhập hội cùng anh.

Charity nhướn một bên mày nhìn Nina.

Nina hếch cằm lên. “Chắc mình đã để cửa sổ mở.”

Cô dẫn Charity về phía đi vắng. “Đây là Alex. Alex, đây là Charity.”

Từ chỗ ti-vi, Alex quay lại. “À, nhà văn vĩ đại...” anh mở lời, để rồi im bặt khi ánh mắt chu du theo đôi chân mang tất đen dài vô tận đến cái váy vynil siêu ngắn cùng áo lycra không tay của Charity. Lần đầu tiên nhìn thấy Charity luôn là một trải nghiệm, Nina tự nhắc nhở mình. Nhưng việc thấy Charity từ dưới sàn nhà nhìn lên sẽ là choáng ngợp. Không phải lỗi của Alex khi cảm của cậu ta xệ xuống tận đầu gối.

“Tôi đã nghe kể rất nhiều về cậu,” Charity nói, và Alex lồm cồm ngồi dậy.

“Tôi thì vẫn nghe chưa đủ về cô,” anh nói, còn Nina muốn giết chết cả hai.

“Tôi sẽ đi lấy Oreo,” cô lên tiếng để có thể thoát khỏi bọn họ, nhưng Alex quay sang cô và nói, “Tôi đã bảo cô là chúng ta hết sạch rồi.”

“Tôi cất đi đấy,” Nina bảo anh. “Tôi đã cố dọn dẹp chỗ cho cái bình Crock-Pot vì cậu cứ cầu nhàu tôi về nó mãi, và tôi dòi đồng Oreo đi. Nhưng dù gì thì vẫn không có đủ chỗ, sau đó tôi lại quên chuyển bánh về chỗ cũ.”

Alex lắc đầu. “Đừng có di dòi các thứ quanh tôi. Sự ổn định là nền tảng cho bất kỳ mối quan hệ tốt đẹp nào. Hôm nay là di dòi đồng Oreo, thế rồi ngày mai sẽ đến lượt cái đi vắng, và rồi chúng ta sẽ thế nào đây?” Anh ghé sát đến nhìn thẳng vào mắt cô và mỉm cười. “Chúng ta đang có mối quan hệ tốt đẹp ở đây, cưng à. Đừng có phá hỏng mất.”

Tim Nina trông tràn sang một bên, nhưng cô cố hết sức không mỉm cười đáp lại. “Tôi đi lấy Oreo. Cậu ở lại giúp Charity vui vẻ.”

Cô hướng về phía bếp, cố không giậm mạnh chân, nhưng rồi lại nhảy dựng lên khi Charity lên tiếng từ sau lưng khi cô với tay mở cửa chạn.

“Tên đó đã tán tỉnh cậu,” Charity nói, tuyệt đối vui vẻ.

“Tên đó tán tỉnh cả mấy cái gốc cây,” Nina đáp trả, tuyệt đối chán ghét. “Rồi cậu sẽ thấy. Cứ quay ra ngoài kia và ngồi xuống cạnh cậu ta mà xem.”

“Mình không muốn.” Charity buông người xuống một chiếc ghế. “Mình đã vĩnh viễn xong chuyện với đàn ông rồi. Cứ mỗi lần thấy một gã là mình lại muốn khạc nhổ.” Cô trở nên trầm tư. “Ngoại trừ Alex. Có vẻ như cậu ta là người tốt.”

Nina thả gói Oreo lên bàn. “Vậy thì tiến tới đi.”

Charity quắc mắt nhìn bạn. “Cậu không chịu lắng nghe. Mình xong chuyện với đàn ông rồi. Cậu thì không. Mình nghĩ cậu nên theo đuổi Alex.”

“Đừng vớ vẩn,” Nina nói, trong lòng cảm thấy hết sức nhẹ nhõm và rồi lại cực kỳ cáu kỉnh vì mình đã thấy nhẹ nhõm. Charity không có hứng thú với Alex thì có ý nghĩa gì đâu cơ chứ.

“Mình đâu có vớ vẩn.” Charity cầm một miếng Oreo lên. “Mình nghĩ cậu nên quyến rũ cậu ta.”

“Quyến rũ ai cơ?” giọng Alex vang lên sau lưng cô.

Charity đánh rơi cái bánh. “Đừng có lén lút vụng trộm sau lưng tôi thế chứ.”

“Xin lỗi.” Alex đi thẳng về phía tủ lạnh, đẩy cái bình Crock-Pot vào trong, mở cửa tủ và lấy sữa ra. “Nina sẽ quyến rũ ai cơ? Có thể tôi không ủng hộ chuyện này.”

“Tôi có một bạn hẹn mới,” Nina nói, trong bụng lại thầm chửi rửa mình vì giờ cô sẽ phải đào bới để tìm một người hẹn hò. Chuyện đào bới này khiến cô nghĩ đến ý tưởng khai quật James Dean của Charity, và cô cười toe ngoài ý muốn.

Alex tựa người vào quầy bếp kế bên và quắc mắt nhìn cô. “Đừng có cười nữa. Tôi không cho phép cô quyến rũ gã này.”

Nina nhướn mày nhìn anh. “Tôi không cần cậu cho phép.”

“Có, có đấy.” Alex vói ra sau cô và lấy từ trong chạn bát ra một cái tách. “Cô là một người mẹ. Cô có những chuẩn mực phải giữ gìn.”

Charity cau mày nhìn anh. “Cậu ấy không phải một người mẹ.”

“Phải đấy.” Alex gật đầu với Fred, lúc này đang ngồi dưới chân họ và trao cho họ ánh mắt tôi-cần-một-cái-Oreo-đến-tuyệt-vọng thảm thương nhất. “Fred đang ở độ tuổi khó dạy.”

Charity nhìn xuống con chó. “Có phải độ tuổi nước mũi thò lò không?”

Alex khịt mũi. “Đi nào, Fred. Bọn họ đang tỏ ra vô lý, và người ta đang chiếu lại *Frasier* đấy. Đi xem Eddie thôi nào.” Anh cầm gói Oreo lên, ngay lập tức Fred lao tới và lót tót chạy

theo anh vào phòng khách.

Charity nhìn Nina. “Cậu chàng đó lú lẫn vì cậu rồi.”

Nina sụm người tựa vào quầy bếp. “Đừng có vớ vẩn. Cậu không thể vớ vẩn vì mình đã đủ vớ vẩn cho cả hai đứa rồi. Mình là người đã tạo ra một bạn hẹn tưởng tượng đấy.”

“Sao cậu không đi chơi với cậu ta?” Charity hỏi, đầu hất về phía phòng khách với vẻ bức tức.

Nina khoanh tay lại. “Chà, vì một lý do thôi, cậu ta không hề rủ mình.”

Charity đảo tròn mắt. “Đã là thế kỷ 21 rồi. Giờ cậu rủ đàn ông đi chơi được rồi.”

Nina khịt mũi. “Rủ một cậu chàng trẻ hơn mình mười tuổi đi chơi hả? Phải rồi. Quên đi.”

Charity nhìn ra sau về phía phòng khách. “Cậu điên rồi. Cậu ta là người lý tưởng dành cho cậu, thế mà cậu lại để mười năm...”

“Mười năm là nhiều lắm đấy, Char à,” Nina nói. “Và Alex chẳng thích hợp với mình đâu. Cậu biết đấy, nói đúng ra là cậu ta còn chưa đủ trưởng thành so với chính độ tuổi của bản thân nữa kìa. Quan điểm của cậu ta về giải trí có trí tuệ là *‘Nhà hát Khoa học Bí ẩn.’* Cậu ta chẳng có ý nghĩ nào nghiêm túc cả.”

Charity cắn miếng bánh Oreo. “Với mình thì nghe có vẻ tuyệt đấy.”

Nina thở dài. “Chà, thực ra với mình như thế cũng tuyệt lắm, vào lúc này thôi, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cuối cùng bọn mình thực sự ở bên nhau và khoản đam mê đã lụi tàn trong khi mình lại mắc kẹt với một nửa quan trọng vẫn còn là trẻ con?” Nina cắn môi. “Cũng không hẳn là bọn mình sẽ có lúc nào đó ở bên nhau. Bọn mình quá cộc cạch. Rõ ràng là mình lớn tuổi hơn cậu ta, và điều đó sẽ chỉ càng trở nên tồi tệ hơn thôi. Rồi còn cơ thể mình nữa.” Cô khựng lại và nuốt xuống. “Mọi thứ đều đã xệ xuống và mập ú hơn trước đây. Cậu nên thấy mấy cô nàng mà cậu ta hẹn hò. Bọn họ đều còn trẻ, rất xinh đẹp,...” cô nhả mặt, “căng tròn và tràn đầy sức sống, đúng kiểu mấy cô nàng *Playboy*. Thế mà cậu muốn mình chường ra trước mặt

cậu ta cái thân hình già hơn đến hai mươi năm tuổi so với những gì mà cậu ta vốn đã quen ư? Thời gian mình có thể buộc bụng cũng chỉ có giới hạn thôi.”

Charity định lên tiếng, nhưng Nina đã tranh lời. “Và cậu ta đang ở cái độ tuổi mà chắc hẳn là đang nghĩ về chuyện ổn định. Còn mình thì ở độ tuổi đã mệt mỏi với việc ổn định. Mình không muốn phải gây dựng lại một ngôi nhà lớn nữa. Mình yêu căn hộ này. Mình yêu cuộc sống của mình.” Cô nghĩ đến vế cuối một lát, vế bao gồm cả chiếc giường lớn trống không, một chiếc giường đang trở nên lớn hơn và thêm phần trống trải hơn mỗi giây cô ở bên Alex. Không. “Bọn mình làm bạn bè khá ổn,” cô bảo Charity. “Thực ra, mối quan hệ bạn bè giữa bọn mình rất tuyệt. Nhưng với cả quãng đời còn lại ư? Khi cậu ấy đến tuổi của mình lúc này, mình sẽ sang năm mươi. Đàn ông bốn mươi trông vẫn phong độ lắm, nhưng lúc đó mình đã năm mươi. Trông mình sẽ già chát.”

Charity cau mày nhìn bạn. “Không có chuyện đó đâu. Cậu cứ đưa ra những giả thiết dựa trên những ý nghĩ sáo mòn. Mọi chuyện đã thay đổi rồi. Người ta không còn trở nên già cả ở tuổi năm mươi nữa. Quỷ tha ma bắt, người phụ nữ ưa nhìn nhất mà mình nhìn thấy mới đây là Norma, và bà ấy phải hơn sáu mươi rồi.”

“Bảy lăm,” Nina sửa lại.

Charity dang tay ra. “Đấy, thấy chưa? Quan điểm mới là thứ đáng tính đến, chứ không phải tuổi tác. Và mình phải nói với cậu điều này, quan điểm của cậu chán lắm. Cứ theo cái cách mà cậu đầu hàng cuộc sống thế này, lẽ ra giờ cậu phải tám mươi rồi mới đúng.”

“Mình không đầu hàng cuộc sống,” Nina cảm thấy nhức nhối. “Mình chỉ đang không biến bản thân thành một con ngốc trước một anh chàng trẻ hơn thôi.”

Charity đẩy người ra khỏi bàn và đứng dậy. “Nina, vì những điều này được đúc kết từ kinh nghiệm của chính mình nên cậu nghe mình nói đây. Cho dù kết cục là cậu có ở bên gã đàn ông nào đi chăng nữa, cậu cũng sẽ biến bản thân thành một con ngốc. Cũng có thể cậu sẽ biến bản thân thành một con ngốc trước một kẻ không xứng đáng nhận được điều đó. Nhưng Alex thì đáng đấy.”

Nina nhắm mắt lại và nghĩ về Alex đang ở ngoài phòng khách với chiếc áo phong cũ mềm,

có thể là còn mặc ngược, và cho con chó của cô ăn Oreo mà không được phép, nhất định là người đàn ông đáng khao khát nhất cô từng biết trong đời.

“Nhanh tìm giúp mình một bạn hẹn đi,” cô bảo Charity. “Mai mới cho mình một người cùng độ tuổi trước khi mình làm gì đó ngu ngốc.”

“Làm gì đó ngu ngốc sẽ là điều thông minh nhất mà cậu có thể làm,” Charity nói. “Nhưng mình sẽ tìm một gã cho cậu, ngốc ạ.”

Một tuần sau, vào lúc hơn mười một giờ, Nina ngồi bên cửa sổ chờ Fred quay lại sau công cuộc tưới tắm cái thùng rác lớn. Mười lăm phút trước, cô đã trao nụ hôn tạm biệt cho tay bạn hẹn mà Charity chọn giúp, một anh chàng tuyệt vời tên là Phillip, và giờ cô ngồi đây tự nguyện rửa mình vì đã chẳng nhiệt tình là mấy trước nụ hôn của Phillip, trong khi anh ta thật tử tế và quá phù hợp với cô. Nếu cứ coi những anh chàng tử tế đến hoàn hảo như cỏ rác chỉ bởi vì họ không phải là Alex thì rồi cô sẽ chẳng tìm được ai mà hẹn hò. Cô cứ trăn trở mãi về tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình cho đến khi chợt nhận ra rằng Fred vẫn chưa quay lại sau cái cử mười phút thông thường của nó.

Cô chưa kịp trèo ra ngoài cửa sổ để tìm Fred thì điện thoại đổ chuông. Khi cô nhấc máy lên, là Alex.

“Con chó của cô ở dưới này. Xuống đây đón nó đi này.”

“Cậu chỉ cần đặt nó ra ngoài lối thoát hiểm,” Nina bối rối nói. “Nó sẽ tự mình lên đây. Cậu biết là...”

“Có chuyện gì thế?” Alex nói, giọng anh căng lên vì lo lắng. “Đừng khóc nữa nào, Nina.”

“Tôi có khóc đâu...”

“Tôi sẽ lên trên đó ngay,” Alex nói. “Đừng làm gì ngu ngốc đấy. Tôi sẽ lên ngay.”

Rồi tất cả những gì cô nghe thấy là tiếng tút tút từ ống nghe điện thoại.

Vì lý do gì đó mà Alex muốn ra khỏi nhà. Điều đó chỉ có một ý nghĩa: thêm một cô bạn hẹn hỏng khiếp nữa đây mà. Nina cố hết sức để không tỏ ra vui mừng vì Alex lại bị thất bại thêm lần nữa. Cậu ta tìm đâu ra mấy cô nàng ấy nhỉ? Cố kìm nụ cười, cô đi vỗ nước lên mắt để phòng trường hợp kẻ chống lại Jesus của đêm nay lên cùng anh.

Và đúng là như thế.

“Cô bé tội nghiệp.” Alex ào qua cửa, trông hơi quá ăn diện và người lớn trong bộ vest màu xanh hải quân, theo phía sau là Fred, trông buồn chán và ủ ê như thường lệ, và cô bạn hẹn của Alex.

Nina giơ một miếng khăn giấy lên mắt và quan sát cô gái kia. Đó là một cô nàng tóc nâu cao ráo mặc một bộ màu đen vừa khít, cực kỳ đáng yêu và rõ ràng rành rành là đang giận dữ.

“Ôi Alex,” Nina kêu lên, sau đó Alex choàng tay ôm lấy cô và ấn đầu cô tựa vào ngực mình. Cô ở đó, lại quá gần vùng ngực ấy. Và giờ khi đã áp hằn má vào đó, cô biết rằng vùng ngực này ấm áp và rắn chắc đúng như vẻ bề ngoài. Tâm trí cô lạc lối trong chốc lát cho đến khi Alex đánh thép cất tiếng, “Đừng khóc nữa nào cưng.” Và thế là cô cố nấc lên, và anh ôm lấy cô chặt hơn.

“Cô đóng kịch tệ lắm,” anh thì thào vào tai cô.

“Vụ khóc lóc đâu phải là ý tưởng của tôi, đồ vô ơn đáng chết,” cô rít lên đáp trả, không thực sự tức giận, miễn là Alex vẫn còn ôm lấy cô.

“Chuyện này có lâu không thế?” Cô bạn hẹn đang đứng ở ngưỡng cửa lên tiếng. Mũi Fred áp sát chân cô ta một cách nguy hiểm, và cô ta gườm gườm nhìn con chó lẫn Alex với vẻ chán ghét như nhau.

“Deirdre, anh không thể bỏ cô ấy lại,” Alex nói. Nina lại nấc lên và Alex vỗ về cô. “Để anh gọi taxi cho em,” anh bảo Deirdre.

“Tôi sẽ tự gọi lấy,” Deirdre nói và ném cho Nina một ánh mắt chất chứa toàn nỗi căm ghét trước khi biến mất dưới cầu thang.

Alex buông Nina ra để đóng cửa lại sau lưng Deirdre. “Tốt,” anh nói với cái cửa. “Dù sao thì em cũng có nhiều tiền hơn anh.”

“Cô ta đã làm gì chứ?” Nina vừa hỏi vừa quăng bỏ miếng khăn giấy Kleenex. “Đề nghị có con với cậu trong lần hẹn đầu tiên à?”

Alex lưỡng lự bước vào bếp. “Cô có bia không?”

“Không.” Nina theo sau anh. “Cô nàng rất đáng yêu.”

“Ừ, cô ấy xinh xắn.”

Nina cảm thấy chán đời.

Alex lấy từ trong chạn bát ra hai cái ly. “Cô ấy sắc sảo nữa. Thật là kinh hoàng khi phải cố dỗ ngọt Fred chui vào từ cửa sổ để tôi có thể gọi cho cô mà không cần làm gì bóng gió với cô ấy. Tôi tưởng mình sẽ chẳng bao giờ tổng tiền được cô ấy chứ.”

Vậy là anh đã nhờ cậu đến Fred để tổng khứ cô bạn hẹn. Nina thấy phấn khởi.

Alex đẩy cái bình Crock-Pot ra sau và mở cửa tủ lạnh để nhìn vào bên trong. “Cô biết đấy, lẽ ra khi tôi lên đây thường xuyên như thế, cô nên nghĩ đến chuyện trữ bia cho tôi mới phải.” Anh lấy ra một chai rượu vang. “Vang nhé?”

Nina ngồi xuống bàn. “Ừ. cảm ơn. Cô ấy đã làm gì?”

Alex lấy từ trên giá đựng cốc có chân xuống hai cái ly và đặt chúng trước mặt cô. “Chúng tôi đi ăn tối, hiểu chứ?”

“Rồi.”

Anh rút cái nút bần ra khỏi chai rượu và rót rượu vang ra. Vẫn còn đủ được hai ly. “Phần còn lại đâu rồi? Cô chén anh chén chú với Fred đấy à?”

“Không, tôi chén anh chén chú với anh chàng bạn hẹn,” Nina nói. “Chuyện gì đã xảy ra ở bữa tối?”

Alex đưa cho cô một ly. “Lại Michael nữa à? Tôi tưởng chúng ta tổng khứ được anh ta rồi chứ?”

Nina vênh mặt lên. “Không. Là Phillip.”

Alex cau mày. “Phillip là ai?”

“Anh ta là một người bạn của Charity. Cậu không biết anh ta đâu. Chuyện gì đã xảy ra ở bữa tối vậy?”

Anh lắc đầu nhìn cô. “Tôi không nghĩ cô nên hẹn hò với đám đàn ông lạ mặt đó. Ít nhất cũng nên để tôi thăm dò họ trước đã. Phillip là ai?”

Nina dán chặt mắt lên anh. “Chuyện. Gì. Đã. Xảy. Ra. Ở. Bữa. Tối?”

Alex thở dài và tựa người vào quầy bếp. “Bọn tôi đang dùng dở món khai vị. Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ, mặc dù có điều gì đó về Deirdre hơi...” Anh nhấp chút rượu trong lúc cân nhắc.

“Thế nào?”

“Đáng sợ.” Alex nhấp một ngụm nữa. “Tôi thích phụ nữ mạnh mẽ, nhưng Deirdre...” Anh lắc đầu.

Nina cầm ly rượu của mình bước đến bên bàn và ngồi xuống. “Chuyện gì đã xảy ra lúc đang dùng món khai vị?”

Alex rời khỏi quầy bếp và cũng đến ngồi xuống. “Cô ấy mỉm cười với tôi và nói, ‘Em chỉ muốn anh biết vị trí của anh trong lòng em.’ Thế rồi cô ấy mở túi xách ra và đưa cho tôi hai cái bao cao su.”

“Ồ.” Nina chớp mắt. “Chà, cô nàng rất biết lo xa đấy chứ. Và bao cao su thì tốt chứ sao. Tình dục an toàn.”

“Tôi biết về tình dục an toàn,” Alex nói. “Tôi là bác sĩ. Và tôi có bao cao su của riêng mình, cảm ơn, trong ví và trong ngăn kéo đặt cạnh giường ngủ của tôi. Ngày nay gã đàn ông nào chẳng có những thứ này thì hoặc là ngu ngốc hoặc là muốn tự tử.”

Nina cố không nghĩ đến giường ngủ của anh. “Chà, cô nàng chỉ chuẩn bị trước thôi.”

“Chuẩn bị á?” Alex nhìn cô như thể cô bị loạn trí. “Tôi thậm chí còn chưa chắc là mình có muốn hay không, thế mà cô ấy đã đưa bao cao su cho tôi rồi. Cô không nghĩ như thế là hơi quá tự tin hay sao?”

Nina cau mày nhìn anh. “Thế cậu đang nói gì ở đây đấy? Cậu tức giận với cô ta vì cậu không phải Đàn Ông Kiểu Đó ư?” Cô khịt mũi. “Dĩ nhiên cậu là Đàn Ông Kiểu Đó rồi.”

“Và tận hai cái,” Alex tiếp tục, phớt lờ cô. “Hai cái, vì Chúa. Cứ thử nghĩ đến áp lực xem.”

“Ồ, phải rồi.” Nina gật đầu trước ly rượu, ra vẻ từng trải. “Cậu đã hơn ba mươi rồi. Tôi cho rằng hàng họ sẽ trở nên yếu kém.”

“Hàng họ ổn cả, cảm ơn,” Alex gùm gùm cô. “Nhưng có một thứ gọi là cảm giác lo lắng về khả năng trình diễn.”

“Cậu biết không, trong hai tháng quen biết cậu, tôi đã được học nhiều về đàn ông hơn trong suốt mười lăm năm ở với Guy.” Nina nói. “Tôi tưởng đàn ông chỉ việc đâm bổ xuống bất kỳ nơi nào họ có cơ hội chứ. Tôi cứ nghĩ cậu sẽ coi đó là một lời khen cơ đấy.”

“Cô suy đoán sai rồi,” Alex nói. “Từ giờ trở đi, tôi sẽ ở nhà và xem ti-vi.” Anh ngẩng lên. “Chuyện này làm tôi nhớ ra.” Anh cầm lấy ly rượu của mình và đứng dậy bước sang phòng khách. “Đã đến giờ cho bài học phim ảnh rồi.”

“Thật tệ là tôi lại chẳng có bạn hẹn để mà tổng khứ,” Nina vừa nói vừa đi theo anh.

“Phải.” Alex bật ti-vi lên và lướt qua các kênh. “Sao cô không gọi cho tôi về anh chàng Phillip?”

“Bởi vì Phillip là một quý ông và anh ấy đã hôn tôi ở cửa.”

Alex khựng lại trong chốc lát và rời quắc mắt nhìn cô. “Cô hôn anh ta trong lần hẹn đầu tiên à?”

Nina nhìn anh, lúng túng. “Alex, tôi bốn mươi tuổi rồi. Tôi không cần cậu cho phép mới được ngủ với ai đó trong lần hẹn đầu tiên, chứ đừng nói là chuyện hôn hít.”

“Không cái con khỉ ấy,” Alex chìa ngón tay chỉ vào cô. “Cô không quen với chuyện hẹn hò kiểu này. Cô cứ để tôi thăm dò họ đã, sau đó tôi sẽ bảo cho cô biết liệu cô có thể ngủ với bọn họ hay không.” Anh quay lại với cái ti-vi và lại chọc vào cái điều khiển, và một tiếng rên rĩ trên màn hình làm anh chú ý. Anh ngồi xuống sàn nhà, lưng tựa vào đi văng.

“À, được rồi. Đây là một phim kinh điển.”

Nina nhìn lên ti-vi. Trên màn hình toàn là những cơ thể đang quần quai trên cát. “Chính xác là kinh điển kiểu gì?”

“Đây hẳn là phim *Những cô nàng bikini đến từ Địa ngục*.”

Nina chớp mắt. “Cậu đang đùa, đúng không?”

Alex vẫn dán mắt vào màn hình, nơi một đôi nam nữ hoặc là đang vật lộn trong bùn hoặc đang chơi trò tình dục bất khả thi. “Không.”

Nina trở mắt nhìn cô gái trên màn hình với vẻ khinh bỉ. Ngực cô ta cao, hoàn hảo và không hề lúc lắc cho dù cô ta có xoắn người ở tư thế nào đi chăng nữa, mà cô ta xoắn người ở rất nhiều tư thế. Tất cả các tư thế đó đều làm bộ ngực chìa thẳng ra như súng bazooka tia vào máy quay. Thật ra ngực ngà cô ta chả giống khẩu bazooka lắm; chúng trông như hai ụ Jell-O[21], hơi khê rung rinh nhưng rõ ràng là vô cùng săn chắc.

“Cô biết đấy, bộ ngực như thế làm đàn ông tin tưởng vào Chúa,” Alex nói.

Nina thả người xuống đi vắng, thấy ghê tởm cả anh lẫn bộ phim và càng tin tưởng hơn bao giờ hết rằng cô sẽ chẳng bao giờ tụt quần áo trước mặt Alex. “Chúa không tạo ra những bộ ngực đó. Du Pont[\[22\]](#) tạo ra chúng đấy.”

Alex thở dài. “Tôi biết điều đó. Tôi chỉ muốn tin tưởng thôi. Giống như tin là có ông già Noel ấy.”

Vẻ khinh bỉ của Nina càng tăng lên. “Phải rồi, Alexander, ông già Noel thì có tồn tại đấy. Nhưng bộ ngực đó không có thực.”

“Tôi thà tin vào những bộ ngực còn hơn.”

Nina cầm lấy một tờ tạp chí trên bàn bên cạnh lên và vỗ thẳng vào đầu anh.

“Này!” Alex quay lại, quắc mắt nhìn cô.

Nina quắc mắt đáp trả. “Cậu đáng bị như thế. Cậu thà có mấy bộ ngực trông giống như mấy ụ Jell-O hơn là những bộ ngực trong đời thực chứ gì?”

“Tôi sẽ nhận lấy bất cứ bộ ngực nào.” Alex quay lại với ti-vi. “Ụ Jell-O hử? Có thể cô có lý đấy.”

“Dĩ nhiên là tôi có lý,” Nina nói. “Tôi cá là nó chẳng có cảm giác tự nhiên nữa kìa.”

“Đúng là thế,” Alex nói, “nhưng chắc cũng không tệ lắm.”

“Làm sao mà cậu biết - đừng bận tâm.” Nina giơ tay lên trước khi anh có thể lên tiếng. “Tôi biết. Cậu là bác sĩ.”

“Chà, không phải, tôi phát hiện ra điều đó từ việc hẹn hò.” Alex nhặt điều khiển lên. “Chắc đây không phải là bộ phim hay ho với chúng ta. Tối nay hẳn phải có những phim kinh điển khác không làm chúng ta cãi nhau chứ.”

Nina nhìn các kênh nhá lên trước mắt và kiềm chế không túm lấy cái điều khiển để táng vào đầu anh. Cô không biết vì sao gần đây mình lại bạo lực đến thế. Thật may mắn, dẫu sao thì

chuyện này luôn liên quan đến Alex - kẻ đáng bị đánh.

“Đây rồi,” anh nói. “Giờ thì đây đúng là một bộ kinh điển thực sự.”

Nina nheo mắt nhìn màn hình. Trên đó, Rosalind Russell ăn vận đầy đủ đang sải bước băng qua một căn phòng đầy những người đánh máy chữ, máu vằn lên trong mắt. Nina có thể cũng giống thế. Thế rồi Rosalind đi qua một cánh cửa và kia là Cary Grant. “Phim này khá hơn nhiều,” cô bảo Alex. “Là phim gì thế?”

“*Cô gái ngày thứ Sáu của anh*,” Alex bảo cô. “Cô chưa từng xem phim này à? Không thể tin được. Cô sẽ thích cho xem. Tất cả những gì Rosalind có là hàng họ nguyên thủy của mình và cô nàng chẳng coi cái gì ra cả.”

Sao cô lại thích dạng phim đó? Nghe có vẻ buồn tẻ. Hẳn là Alex nghĩ cô buồn tẻ. Nina nhìn lại màn hình và xem Rosalind chơi trò khua môi múa mép ăn miếng trả miếng với Cary Grant, đoạn hội thoại của họ nhanh đến nỗi cô bị cuốn hút vào đó chỉ sau vài giây. Đến lúc Cary cứ nhất nhất đòi gặp Ralph Bellamy, kẻ đủ ngốc nghếch để có thể nghĩ rằng mình sẽ kết hôn với Rosalind vào cuối phim, thì Nina đã duỗi thẳng người trên đi văng, mê mẩn xem phim qua vai Alex, như thường lệ.

“Đây là một bộ phim rất gợi cảm,” một lần cô nói thế vào tai anh, và anh quay đầu lại cười toe toét với cô, gần đến nỗi nếu cô ngả tới trước vài phân thôi thì miệng cô sẽ chạm vào miệng anh.

“Tôi biết,” anh nói. Cô nhìn vào mắt anh trong chốc lát và lại cảm thấy váng vất, thấy ham muốn dâng lên làm mờ tâm trí và khiến cơ thể cô căng cứng. Cô nhắm mắt, cố nghĩ về bất kỳ điều gì khác ngoài Alex, ngoài chuyện anh ở gần mình thế nào và mình muốn anh ra sao.

Thế rồi anh quay lại với bộ phim, và cô cố thu gom những ý nghĩ khi Roz và Cary ân ái bằng võ mồm trên màn hình ti-vi.

Trong đời mình, cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn và khổ sở hơn thế này.

Chương 5

Tối hôm sau, qua chiếc bàn cà phê và mấy lon bia, Alex hỏi Max.

“Đã bao giờ anh nghĩ đến chuyện chỉ hẹn hò với một người phụ nữ chưa? Chuyển đến ở cùng người đó? Ràng buộc ấy?”

Max sặc sụa phì nhổ bia ra ngoài. “Lạy Chúa, không. Đừng nói những chuyện như thế với anh trong khi anh đang uống.” Anh lau chỗ bia đổ trên chiếc áo sơ mi màu đen. “Ôi quỷ tha ma bắt, đây còn là cái áo xịn nữa chứ.”

“Em chỉ cho rằng như thế thật thích,” Alex nói. “Anh biết đấy, ý nghĩ mình sẽ về nhà mỗi tối với cùng một người phụ nữ. Thật dễ chịu.”

Max thôi lau chùi và nheo mắt nhìn em trai. “Không thể nào là cô nàng Tricia mít ướt được, còn Debbie thì đã ra đi lâu rồi, và ngay cả em thì cũng chẳng ngu ngốc đến nỗi chuyển đến ở cùng Deirdre chứ.” Anh rùng mình trước ý nghĩ đó.

“Anh từng hẹn hò với Deirdre rồi, đúng không?”

“Chỉ một lần thôi,” Max nói. “Em sẽ không tin được cô ta đã làm gì anh vào bữa ăn tối đầu.”

“Chắc chắn là em tin được,” Alex khẳng định.

“Em cũng thế, hử?” Max lắc đầu. “Anh đề cao tình dục an toàn, nhưng không phải ngay giữa lúc ăn món khai vị như thế. Người phục vụ bàn suýt nữa đã lên cơn đau tim.”

“Quỷ tha ma bắt,” Alex nói, “Thiếu chút nữa em cũng lên cơn đau tim đây này.”

“Thế nếu không phải là Deirdre, thì là ai?”

“Nina,” Alex trả lời.

Max nhướn mày. “Vẫn là Nina à? Lâu nay em chẳng nói gì cả, làm anh cứ tưởng em từ bỏ cô nàng rồi chứ.”

Alex lắc đầu. “Không. Nina không phải là loại phụ nữ người ta có thể từ bỏ.”

Max uống một ngụm nữa. “Em đã giấu anh lâu nay. Anh thậm chí còn chẳng biết là em đã bắt đầu hẹn hò với cô ấy nữa.”

“Em có hẹn hò gì đâu.” Alex nhào người tới trước và cầm lấy lon bia thứ hai. “Em không dám rủ cô ấy đi chơi.”

Max cau mày nhìn em trai. “Giờ anh sẽ chơi trò phản biện[23] với em vậy, nếu em không dám rủ cô ấy đi ăn tối, thì làm thế quái nào em có thể đề nghị cô ấy chuyển đến ở cùng em chứ?”

Alex ngả đầu tựa vào đi văng. “Em sẽ chẳng đề nghị gì. Ít nhất là vào lúc này. Cô ấy sẽ phỉ nhổ vào em.” Anh đau khổ nhìn chằm chằm lên trần nhà. “Trước đây cô ấy từng kết hôn với Guy Adams.”

Max huýt sáo. “Đại gia nhỉ.”

Alex gật đầu. “Bố có một chỗ trống trong khoa tim.”

Lon bia đang trên đường lên miệng Max liền khựng lại. “Em bảo anh là em thích khoa cấp cứu.”

Alex nhắm mắt lại để không phải nhìn thẳng vào Max. “Em thích thật mà. Nhưng như anh vẫn luôn chỉ ra đấy, làm ở khoa tim kiếm được nhiều tiền hơn. Và theo như bố vẫn nói thì, đó mới là sự nghiệp thực thụ.”

“Khoa cấp cứu cũng thế,” Max nói.

“Em biết.” Alex cảm thấy khổ sở. “Em biết. Nhưng dù sao em cũng đang nghĩ đến khoa tim.”

“Phải rồi, nhưng em nghĩ đến nó theo cái kiểu kiếm được tiền để chinh phục Nina.” Max lắc đầu và uống một ngụm bia. “Ý kiến tồi,” anh vừa nói vừa nuốt xuống. “Đừng bao giờ xây dựng sự nghiệp quanh một người phụ nữ.”

“Chắc anh nói đúng,” Alex nói, và rồi chuông cửa vang lên.

Khi anh ra mở cửa, Charity đang đứng đó với mái tóc đỏ rối bù và đôi chân dài miên man trong chiếc váy hồng nóng bỏng ngắn đến nỗi trong giây lát anh cứ tưởng đó là một cái áo phông.

“Tôi đến nhờ vả,” cô nói. Alex nghĩ tất cả đám đàn ông trên thế giới này hẳn sẽ mơ được ở vào tình cảnh hiện tại của anh, và anh sẽ thích thú đến mức nào nếu trước mặt anh là Nina trong bộ váy hồng hỏi xin anh điều gì đó. Bất cứ điều gì. Ưu tiên điều gì đó đòi hỏi anh phải chạm vào cô. Nằm xuống và chạm vào cô. Khóa thân nằm xuống và chạm vào cô.

“Alex?” Charity gọi, và anh bảo, “Chắc rồi. Vào trong đi.”

Cô bước vào phòng khách. Max đứng dậy, trông sững sốt khi anh đưa mắt chu du một vòng, từ đôi giày cao gót bó cổ chân và đôi tất đen dài ngang đùi đến mái tóc đỏ rối bù được buộc lại trên đỉnh đầu bằng một thứ mà Alex nghĩ đó có thể là một đôi tất đen khác.

“Đây là anh trai tôi, Max,” Alex nói.

Max chìa tay ra và nhìn cô cười rạng rỡ. “Còn hơn là vui sướng khi được gặp cô.”

Charity quắc mắt nhìn anh. “Tôi đồng tính đấy.”

Max rút tay lại. “Tôi đã hỏi à?”

Alex chen vào giữa hai người. “Tôi lấy gì cho cô uống nhé?” Anh hỏi Charity. “Sữa? Hay

Oreo?”

“Không.” Charity thôi quắc mắt. “Nghe này, thứ Sáu tới nhóm đọc sách của Norma sẽ đọc cuốn sách của tôi.” Cô mở cái túi vinyl đen, một cái túi xách đủ lớn để chứa được một đất nước nho nhỏ, và lôi ra một tập giấy dày cộp được cột chung với nhau bằng một sợi dây chun. “Và tôi nghĩ là có thể cậu cũng sẽ đọc nó, rồi đến tham dự cùng nhóm vào thứ Sáu tới và nêu quan điểm của một chàng trai về cuốn sách này với chúng tôi.” Cô mỉm cười nhìn anh, lo lắng, dục dỗ, và Alex lại nghĩ rằng thật phí phạm biết bao khi cô lại mỉm cười với mình.

“Nina cũng sẽ đến,” cô bảo anh, thế là anh cầm lấy tập bản thảo và nói, “Tôi sẽ tham gia.”

Nụ cười của Charity trở nên nồng nhiệt hơn. “Cảm ơn cậu. Tôi rất cảm kích. Thật đấy.” Nụ cười đó tối đi khoảng năm oát khi cô nhìn Max qua vai Alex. “Thật vui vì được gặp anh.”

Max gật đầu. “Gửi tấm lòng yêu mến của tôi đến các cô gái còn lại.”

Charity nhắm mắt lại.

“Anh ấy đùa đấy,” Alex nói. “Thôi đi nào, Max.”

Charity phớt lờ Max và quay sang Alex. “Vậy tôi sẽ gặp lại cậu vào thứ Sáu. Và cảm ơn cậu!”

Khi cô đi rồi, Alex trừng mắt nhìn ông anh trai. “Anh có cần phải nói thế không?”

Max nhún vai và quay lại đằng ghế của mình. “Cô ta gây chiến trước. Cậu bé, người phụ nữ đó thật đáng sợ.”

Alex theo sau anh. “Cô ấy là bạn thân của Nina. Nếu em trở thành bác sĩ khoa tim, chúng ta có thể chơi trò hẹn hò kếp.”

Max cầm lên lon bia cuối cùng. “Kiếp này thì không. Nhớ Deirdre không? Chà, cô nàng vừa rồi sẽ đưa cho em bốn cái bao cao su cho xem.” Anh rùng mình. “Có vấn đề gì với phụ nữ ngày nay thế nhỉ?”

“Anh phải biết chứ,” Alex nói và đuổi người trên ghế. “Anh là bác sĩ phụ khoa còn gì.”

Càng gần đến ngày thứ Sáu, Nina càng trở nên lo lắng hơn cho Charity. Nhóm đọc truyện hóa ra rất nhỏ: gồm Norma, Rich, Mary Theresa - một biên tập viên trẻ đáng yêu, Walter - thợ hàn chì gầy gò, Steve - một nhân viên kế toán vạm vỡ, và Alex. Tất cả cùng ngồi thoải mái trên những chiếc ghế gỗ uốn trong căn phòng khách thoáng đãng của Norma, nhắm nháp món nước chanh bạc hà của chủ nhà.

“Tôi tưởng cậu không tham gia những buổi thế này,” Nina thì thào với Alex khi cô đến ngồi cùng anh sau khi anh vỗ lên cái ghế ngay cạnh.

“Charity yêu cầu tôi,” anh thì thào đáp lại. Tức thì cô nghĩ, *Thế cậu nói chuyện với Charity lúc nào?* nhưng rồi gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, vì đó là điều không đáng nghĩ đến và vì cô có nhiều việc quan trọng hơn để bận tâm. Như, liệu Charity có thể sống sót cho đến hết buổi tối mà không tự cắt cổ mình hay không.

“Mình đã bảo Norma đừng nói với họ rằng mình là tác giả,” Charity bảo Nina trước khi họ lên cầu thang. “Mình muốn nghe tất cả, cho dù có tệ đến thế nào.”

“Tốt,” Nina nói, thầm cầu nguyện mọi chuyện sẽ không tệ lắm.

Và mọi chuyện diễn ra không suôn sẻ lắm.

Đầu tiên, bọn họ cho rằng đây là tác phẩm hư cấu. “Quá nhiều chương hồi,” Steve nhận xét. To con và rậm nắng, trông Steve rất giống một công nhân xây dựng, nhưng Norma đã giới thiệu anh ta là “tay kế toán chết tiệt nhất ở Riverbend”, thế nên Nina thầm mừng mình vì cứ đưa ra giả thiết. “Mỗi một chương là một câu chuyện độc lập,” Steve tiếp tục. “Chẳng có sự nối tiếp nào. Điều đó làm cho việc theo dõi câu chuyện trở nên rất khó. Đây là một câu chuyện hài hước, nhưng người đọc cũng rất dễ đặt sách xuống giữa những chương truyện.”

“Tác giả cần một mạch xuyên suốt,” Mary Theresa đồng ý. “Một cái sườn để gắn kết câu chuyện lại với nhau cho đến lúc kết thúc. Nhưng nó tẻ lắm, thực sự là gây cười đấy, thế nên có thể phần hài hước sẽ chống đỡ được.”

“Không.” Walter - thợ hàn chì trông giống một nhân viên kế toán - lên tiếng. “Cuốn sách hài hước, nhưng nó thuộc kiểu hài hước ác ý. Tôi cảm thấy tội nghiệp vài gã trong này.”

Tuyệt, Nina nghĩ. Điều này chẳng báo trước điềm may gì cho Charity. Và nhân tiện, cho cả Nhà xuất bản Howard nữa.

“Tôi không thấy tội nghiệp họ,” Mary Theresa nói. “Tôi từng hẹn hò với những gã như thế.”

“Không phải đâu.” Rich đuổi chân ra và nhấm nháp món nước chanh. “Chẳng có ai hoàn toàn xấu cả. Có thể mấy gã này có những hạn chế, nhưng họ cũng là con người.”

Vậy đây là vấn đề về giới tính. Nina nghĩ thật nhanh. Phụ nữ sẽ hiểu, nhưng đàn ông lại cảm thấy muốn được thanh minh. Hầu hết những người mua sách là phụ nữ, nhưng điều đó không có nghĩa là Charity có quyền xúc phạm đàn ông. Charity sẽ phải xem xét lại cách xây dựng các nhân vật nam của mình.

Rich vẫn đang nói. “Tôi nghĩ tác giả đã hy sinh nhân vật vì mục đích hài hước. Các bạn biết đấy, giống như cô ta không bắt buộc phải xây dựng họ có thực, miễn sao họ khôì hài là được. Thế nên tất cả bọn họ đều có một điểm chung mà cô ta tập trung vào và chế giễu. Như họ quá bảo thủ, trì trệ. Hay họ quá bị ám ảnh với tình dục.” Ông nhìn Nina mỉm cười. “Hay họ quá trẻ.”

Mặt Nina nóng bừng, và Rich nói tiếp. “Thế nên cô ta chưa bao giờ nhận thức được một người đàn ông thực sự. Cô ta bị ám ảnh với cái nét duy nhất này về nhân vật, và cô ta chẳng thấy gì khác nữa.”

Buồn cười lắm đấy, Rich à. Nina lén liếc nhìn xem Alex có nhận ra không, nhưng dường như anh đang tập trung vào những gì Rich bình luận về cuốn sách của Charity. Cảm ơn Chúa.

Rich nói tiếp, mổ xẻ các nhân vật nam của Charity, và Nina nhìn Charity, chuẩn bị sẵn sàng đưa cô bạn ra khỏi cửa nếu như trông Charity như thể sắp sửa hét lên.

Charity ngồi trên mép ghế, cau mày tập trung. “Nhưng không phải tuyến đàn ông tử tế thì sẽ phá hỏng câu chuyện sao?” Cô hỏi Rich. “Chẳng phải điều đó sẽ làm câu chuyện buồn tẻ ư?”

“Không.” Rich nhào người tới trước. “Vì khi đó sẽ có chút hồi hộp. Theo cách viết hiện nay, độc giả đều biết mỗi chương sẽ kết thúc trong thảm họa. Nhưng nếu bọn họ là những người đàn ông tử tế có nhiều thiếu sót...”

“Được rồi, đó là vấn đề mà tôi đã nhìn ra đấy,” Steve xen vào. “Mỗi chương truyện đều là một thảm họa. Nó sẽ làm người ta nản lòng vì, các bạn biết đấy, ta yêu thích Jane khi đọc về cô ấy. Cô ấy hài hước và gợi cảm. Ta muốn cô ấy được hạnh phúc. Thế mà cô ấy cứ hẹn hò với đám Godzilla. Hết lần này đến lần khác.”

“Đúng rồi,” Mary Theresa nói. “Giống như kiểu, sao cô ấy lại ngu ngốc đến thế? Tôi muốn cô ấy phải thông minh. Cô ấy thật hài hước và thật thông minh về những việc khác, tại sao lại ngu ngốc đến thế về mấy gã đàn ông này chứ? Phải có điều gì đó hấp dẫn về bọn họ để bạn hiểu được tại sao cô ấy lại đi chơi với họ. Cô ấy quá mù quáng.”

“Cô nói đúng,” Alex nói, và Mary Theresa mỉm cười với anh. Chà, thế thật tốt, Nina nghĩ. Mary Theresa rất xinh xắn và sần sần độ tuổi của anh hơn.

Thấy chưa, Rich? Dù sao thì cậu ấy cũng đâu có hứng thú với cháu.

Alex vẫn đang trò chuyện với Mary Theresa. “Chúng ta thực sự mong chờ Jane học được gì đó sau mỗi lần hẹn hò. Chúng ta muốn cô ấy khá hơn sau mỗi lần như thế.”

“Phải, tôi muốn cuối cùng cô ấy phải chiến thắng,” Steve nói. “Tôi muốn cô ấy phải tự chủ về bản thân và có kết cục tốt với một ai đó, một anh chàng tử tế. Tôi phát mệt vì cứ phải đọc về những kẻ thất thế rồi. Đến khi câu chuyện kết thúc, cô ấy chỉ còn lại một mình, thế là người ta biết rằng cô ấy sẽ lại mắc kẹt với một kẻ thất thế khác. Vậy thì ý nghĩa câu chuyện là gì chứ?”

Nina không dám nhìn Charity. Steve vừa mới đúc kết lại vấn đề bao trùm của cuốn sách,

ngay tại đó. Hơn thế nữa, anh ta đã tổng kết lại vấn đề cho toàn bộ cuộc đời Charity.

Nina nghiêng người tới trước để thu hút sự chú ý của Steve. “Thế nếu cô ấy học được gì đó từ mọi mối quan hệ để đến cuối cùng cô ấy sẵn sàng bắt đầu lại thì sao? Và người đọc biết rằng lần này cô ấy sẽ thành công, mặc dù không có một chương hạnh-phúc-mãi-về-sau? Như thế có được không?”

“Không,” Mary Theresa nói. “Tôi thích ý tưởng cô ấy học được gì đó và mọi chuyện trở nên tốt hơn, nhưng tôi muốn thấy cô ấy thành công. Đó là phần thưởng cuối cùng. Giả dụ như tôi đã cùng cô ấy chịu đựng đau khổ suốt những lần hẹn hò, thì tôi phải nói với chị thế này, nếu đã thực sự nếm trải nỗi đau trong suốt quá trình hẹn hò ấy, vậy thì tôi cũng phải được nhận phần thưởng cuối cùng. Tôi muốn thấy cô ấy chiến thắng.”

Norma cựa mình. “Tôi nghĩ các bạn đều đúng cả,” bà nói và nhìn thẳng vào Charity, “nhưng điều làm tôi băn khoăn nhất là Jane dường như chẳng có mấy cảm xúc với bất kỳ người nào trong số họ. Dường như cô ấy trải qua tất cả các mối quan hệ đó mà biết trước rằng rồi họ sẽ thất bại. Vì thế cô ấy chuẩn bị tinh thần bằng cách đưa ra những lời chế giễu và đặt điều kiện cho bản thân. Nếu cô ấy giảm được năm cân, thì mọi quan hệ sẽ ổn thỏa. Cô ấy không hề tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào có thể yêu cô ấy vì chính bản thân cô ấy, cho dù trông cô ấy thế nào hay cô ấy nói gì.” Norma nhìn Nina. “Hay cô ấy bao nhiêu tuổi. Cô ấy không tin vào tình yêu vô điều kiện.”

Nina nhắm mắt lại và thề sẽ chẳng bao giờ quay lại nhà Norma nữa. Ít nhất là không khi có Alex ở bên. Cô không dám nhìn anh. Chắc anh thấy xấu hổ lắm. Cô thì chắc chắn là xấu hổ rồi.

Mary Theresa hỏi, “Tôi bỏ lỡ mất chương về một anh chàng trẻ tuổi hơn à?” Và Nina muốn rên lên, nhưng Charity gạt đầu với Norma, có vẻ bị cuốn hút vào cuộc nói chuyện.

“Bà nói đúng,” cô nói. “Bà tuyệt đối đúng. Cháu sẽ sửa trong lần viết lại.”

“Cô viết cuốn sách này à?” Mary Theresa hỏi Charity với vẻ ngờ vực.

Charity đỏ mặt và ngồi thẳng lên. “Phải. Xin lỗi nếu nó chỉ làm phí thời gian của mọi

người.”

Mary Theresa cười rạng rỡ. “Không đâu mà. Câu chuyện vui lắm. Và gợi cảm nữa. Bọn tôi không nói ra, nhưng các cảnh giường chiếu tuyệt cú mèo luôn.”

“Phải, phải,” Steve nói, lúc này đã nhìn Charity bằng ánh mắt khác. “Hay thật tình đấy.”

“Ta nghĩ nó sẽ là một cuốn sách xuất sắc,” Norma bảo cô. “Một khi cháu viết lại để loại bỏ vài chỗ lập dị ra khỏi...”

“Không, để những chỗ lập dị lại,” Steve nói. “... Nó sẽ là một cuốn tiểu thuyết tuyệt vời.”

“Anh nghĩ thế à?” Charity hỏi lại.

“Tôi nghĩ thế,” Walter nói. “Chúng tôi có được xem bản viết lại không?”

Mặt Charity sáng bừng lên, và Nina thả lỏng người, nhẹ nhõm hơn mình tưởng vì Charity đã chấp nhận những lời phê bình. “Mọi người sẽ đọc lại nó chứ?” Charity hỏi tất cả. “Thực sự sẽ đọc lại chứ?”

“Cô thử cá xem,” Alex nói. “Nó là thứ hay ho mà.”

“Tôi nghĩ chúng tôi xứng đáng được đọc lại nó,” Rich nói. “Chúng tôi muốn xem chuyện gì xảy ra.”

Nina mỉm cười với ông và nghĩ, *Cảm ơn Rich, cháu tha thứ cho ông về vụ công kích tuổi tác.*

Charity gật đầu, rạng rỡ với tất cả mọi người. “Vâng, cảm ơn mọi người, vâng, tôi sẽ rất vui nếu mọi người đọc bản viết lại.”

“Như thế KHÔNG phải là giúp đỡ,” Alex bảo với Norma và Rich khi Charity đã kéo Nina ra khỏi cửa để nói về bản chỉnh sửa, còn những người khác đã ra về. “Công kích Nina giữa chốn đông người sẽ làm cô ấy không muốn đi chơi với cháu.”

Norma vỗ lên vai anh. “Cô ấy chỉ cần tỉnh ra thôi. Rồi cháu xem. Cô ấy chỉ cần được thúc giục tí chút.”

Alex cố tỏ ra kiềm chế. “Cháu thà là tự mình thúc giục còn hơn, Norma à.”

“Chà, đúng vậy, nhưng cháu đâu có hành động,” Rich nói và xếp chiếc ghế cuối cùng tựa vào tường. “Cháu chỉ đứng đó thọc tay lên mũi chờ đợi điều kỳ diệu xảy ra.” Ông lắc đầu. “Cháu phải tự tạo ra điều kỳ diệu của riêng mình đối với cánh phụ nữ, cậu bé à.”

Tuyệt. Giờ ông còn chỉ trích cả kỹ năng với phụ nữ của anh nữa. Anh cố tỏ ra không bị xúc phạm. “Cảm ơn, Rich. Cháu sẽ cố nhớ điều đó. Và thực ra thì cháu đang bắt tay vào xử lý vấn đề này.”

“Cháu đã tiến hành xử lý trong suốt ba tháng rồi,” Rich nói. “Ta chỉ mất có nửa giờ để rủ Norma đi chơi.” Ông cười toe với người phụ nữ mình yêu thương. “Và hai tuần để ở lại qua đêm.”

Norma nhướn một bên mày. “Đó là quyết định của tôi, chứ đâu phải của ông,” bà bảo ông trước khi quay lại với Alex. “Và đó cũng sẽ phải là quyết định của Nina. Tối nay chúng ta đã chỉ ra cho cô ấy thấy mình mù quáng thế nào khi không đưa ra quyết định đó.”

“Được rồi, đừng làm vậy nữa nhé,” Alex nói. “Nếu hai người còn tiếp tục, cô ấy thậm chí sẽ chẳng thèm xem phim với cháu nữa.”

Rich đảo tròn mắt và bê khay đựng ly vào bếp.

“Ông ấy có lý đấy,” Norma nói. Alex đành chịu thua và về lại căn hộ của mình, nơi chẳng có ai bàn tán về kỹ năng tán gái của anh, cho dù kỹ năng đó cần được bàn luận nhiều thế nào đi chăng nữa.

Chiều Chủ nhật, Charity gọi điện khi Nina đang lau dọn nhà bếp sau bữa trưa và cố không nghĩ đến Alex. “Là do điều gì đó tối thứ Sáu đấy,” Charity nói.

“Nghe này, Char, đừng nản chí.”

Nina cặp điện thoại trên vai để có thể dùng bàn tay rảnh rồi còn lại đặt hộp sữa vào trong tủ lạnh. “Tối qua mình đã xem lại cuốn sách, và việc biên tập nó cũng không quá mệt đâu.”

“Mình biết,” Charity nói. “Mình không nản chí. Nhưng mình đã suy nghĩ rồi. Và mình cho là Norma nói đúng, về cả hai đứa mình.”

“Hai đứa mình á?” Nina lặp lại, tay vẫn đang cầm hộp bơ.

“Hai đứa mình,” Charity nói, và Nina thở dài nhét hộp bơ vào trong tủ lạnh trước khi sập cửa tủ. “Bọn mình không tin vào tình yêu vô điều kiện,” Charity nói tiếp. “Mình cứ mãi nghĩ đến chuyện phải làm sao cho gợi cảm, hài hước và ngọt ngào, để rồi mình nổi điên vì chẳng bao giờ mình được là chính mình. Mình luận ra khiếm khuyết ở những người đàn ông ở cùng mình và dùng cái cơ đó để thoát ra, để mình có thể là chính mình trong một thời gian. Thế rồi mình lại thấy cô độc và lại ra ngoài chơi tiếp cái trò ngu xuẩn đó.”

“Chờ một chút.” Nina khựng lại với một tô nui trộn phô mai trên tay. “Điều đó không đúng. Cứ nhìn lại mấy gã đàn ông đó xem, những kẻ lừa dối hay những gã mắc chứng bám mẹ hay...”

“Mình biết,” Charity nói. “Mình biết vài gã trong số đó đáng bị bỏ. Nhưng vài người thì không. Như Alex chẳng hạn.”

Nina đẩy tô nui vào trong tủ lạnh và đóng sầm cửa tủ. “Làm sao mà Alex lại có mặt trong

cuốn sách của cậu được?”

“Điều duy nhất không ổn ở Alex là cậu ấy trẻ hơn cậu mười tuổi,” Charity nói. “Không yêu cậu ấy chỉ vì lý do đó thì thật là ngốc, Neen à.”

“Còn nhiều điều khác nữa mà,” Nina phân bua. “Cậu ấy còn trẻ con, chẳng chịu tập trung và...”

“Cậu đang nghĩ có thôi,” Charity nói. “Vấn đề thực sự là cậu không tin rằng Alex có thể yêu cậu vì cái thân hình bốn mươi tuổi và gương mặt có vài nếp nhăn kia chứ gì. Norma đã nói trúng tim đen cậu. Cậu không tin vào tình yêu vô điều kiện.”

Nina nuốt xuống. “Chuyện không dễ dàng như thế.”

“Chỉ vì cậu không tin vào bản thân mình không có nghĩa là Alex không tin vào cậu,” Charity nói. “Và cậu thậm chí còn chẳng cho cậu ấy cơ hội.”

“Cậu ấy có muốn cơ hội nào đâu,” Nina nói. “Cậu ấy...”

“Tin mình đi,” Charity xen ngang. “Mình đã thấy hai người ở bên nhau rồi. Cậu ấy muốn có cơ hội đấy.”

“Charity, cậu đang quá lãng mạn rồi,” Nina nói. “Đây là đời thực.”

“Đời thực không nhất thiết phải tàn nhẫn,” Charity nói. “Và đó là cách mà mình sẽ viết lại cuốn sách này. Mình có linh cảm tốt về cuốn sách, Neen à. Mình thấy hào hứng về chuyện này. Và mình tin rằng mọi chuyện với hai đứa mình sẽ suôn sẻ cả nếu như bọn mình tự tin vào bản thân.”

“Tốt.” Nina nhắm mắt lại và ước gì mình cũng tin như thế. “Mình rất mừng, Char à. Mình không thể chờ được đến lúc đọc bản viết lại.”

“Mình đang tiến hành đây,” Charity nói. “Mình chỉ muốn cậu biết là mình ổn cả. Và rằng mình nghĩ cậu nên cho Alex một cơ hội.”

“Tạm biệt, Charity,” Nina nói, và Charity đành thở dài rồi cúp máy.

Cho Alex một cơ hội. Alex đã có hàng đồng cơ hội mà anh chẳng thèm nắm lấy đấy chứ. Thôi được, cũng không hẳn là cô mời gọi, nhưng anh đã được bật đèn xanh rồi mà.

Chỉ là anh không muốn nắm lấy.

Nina lấy một cái ly ra khỏi chạn bát và mở cửa tủ lạnh để lấy ít đá. Cửa bị kẹt, và cô lại giật lần nữa, bực bội và cáu kỉnh không chỉ vì cánh cửa. Sau đó cửa bật ra, cùng lúc cái bình Crock-Pot rơi khỏi nóc tủ và đổ ập xuống cái ly trên tay cô, làm cái ly vỡ gọn gàng thành bốn mảnh trước khi rơi đánh xoảng xuống sàn nhà, nắp thủy tinh rơi mạnh vào chân cô.

Nina sửng sốt nhìn chăm chăm vào tay, nơi vẫn còn cầm khur khur mảnh đáy to nhất của cái ly. Tay cô đau nhói, nhưng chẳng có vết thương nào. Làm thế nào cô có thể để một cái bình Crock-Pot rơi vào cái ly trên tay mà không hề bị thương chứ? Cô đóng cửa tủ lạnh và bước chầm chậm về phía quầy bếp để bỏ phần còn lại của cái ly xuống, chân giẫm lạo xạo lên thủy tinh dưới sàn. Cô quét chỗ thủy tinh bằng một tay, dồn chúng lại vào một góc và thả một cái khăn lên trên để Fred không tình cờ đi lạc vào đó. Sau đó cô duỗi thẳng bàn tay ra, một đường màu đỏ nhỏ xíu xuất hiện, chạy dọc một bên ngón tay cái và kéo dài đến lòng bàn tay.

Rốt cuộc cô cũng đã đứt tay. Mặc dù có thể vết thương không quá tệ, chỉ chảy máu chút ít. Một đường màu đỏ nhỏ xíu. Ngay vào lúc cô có ý nghĩ đó, máu bắt đầu ứa ra từ vết cắt, và cô nhận ra vết cắt này không phải chỉ như một vết xước, mà nó rất sâu, và rằng rồi sẽ mất nhiều máu hơn nữa. Cô tiến về phía bồn rửa khi lòng bàn tay chuyển thành màu đỏ và nhìn trân trân với vẻ sửng sốt khi máu bắt đầu túa ra từ đó, chậm thôi, nhưng đều đặn hơn là cô nghĩ.

Quấn khăn lại sẽ chẳng giúp ích gì. Lực ép sẽ làm máu chảy nhanh hơn. Chẳng thể nào có đủ băng cá nhân để chặn được vết cắt này. Đầu óc mơ hồ vì quá choáng váng, Nina nhìn bồn rửa và thấy màu đỏ tung tóe khắp nơi. Cô sẽ phải tìm người giúp đỡ. Cô chớp lấy một cái khăn ca-rô xanh lau bát quần quanh bàn tay đang nhức nhối. “Mày ở đây,” cô bảo Fred rồi cầm lấy chìa khóa, xuống tầng dưới gặp Alex.

Cô gõ cửa hai lần nhưng không có tiếng trả lời, và cô nhận ra anh đang trong ca trực. Ở bệnh viện. Cách đây hai tòa nhà. Cái khăn lúc này đã lấm tẩm máu và tay cô càng nhức nhối

hơn. Cô ấn bàn tay vào bụng, hy vọng lực ép sẽ giữ máu chảy chậm hơn cho đến khi cô hình dung ra được mình phải làm gì. Gọi 911 và nói gì đây? “Tôi bị đứt tay?” Không phải 911. Họ là dành cho những ca khẩn cấp. Lên cơn đau tim. Tai nạn xe hơi. Tất cả những gì cô mắc phải chỉ là một vết đứt tay. Bệnh viện cách đây có hai tòa nhà thôi.

Cố kết nối các ý nghĩ rời rạc lại với nhau, Nina hướng về phía cầu thang.

Sau đó, Nina không nhớ được gì nhiều về quãng đường đi bộ, ngoại trừ cảm giác đau đớn, nhức nhối và váng vất hòa lẫn với vẻ đẹp của Riverbend trong bóng chiều tà. Nếu phải chảy máu đến chết, ít nhất điều đó cũng xảy ra trong một buổi chiều thật đẹp. Nhưng khi cô đã có mặt ở Phòng cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Riverbend, dùng cùi chỏ huých cửa mở ra, cố không dây máu vào các thứ mà mình chạm phải, thì hoàng hôn yên bình đã biến thành một nơi ồn ào náo loạn với lượng người còn nhiều hơn số người cô đã từng thấy trong đời, tất cả đều nhao nhao lên tiếng cùng lúc. Cô len lỏi tìm đường đến bàn tiếp tân và tựa người vào quầy, ấn tay thật thấp và thật chặt trên bụng để không dây máu lên bất kỳ thứ gì, hy vọng sức ép sẽ làm dịu đi cảm giác nhức nhối cắt xé đang chuyển thành đau đớn, trong người cảm thấy choáng ngợp một chút, sau dần chóng mặt và sắp sửa nôn thốc nôn tháo ra ngoài.

“Tôi bị đứt tay,” cô nói với anh chàng tiếp tân nhỏ nhắn gầy gò khi anh ta hỏi cô cần gì. Cô định đưa tay cho anh ta xem, nhưng như thế sẽ phải giơ tay lên trên quầy, và điều đó có vẻ là một ý tưởng tồi tệ.

“Cô có bảo hiểm không?” Anh ta hỏi.

Nina chớp mắt. “Tôi thậm chí còn không đem theo túi xách.” Cô cắn môi. “Tôi biết một bác sĩ ở đây. Alex Moore. Cậu ấy có thể bảo đảm cho tôi.”

Tay tiếp tân khịt mũi. “Để xem. Chờ ở đây. Tôi sẽ gọi y tá.” Anh ta rảo bước bỏ đi. Một phút sau, một cô y tá nhỏ nhắn tóc đen bước xuống hành lang và dừng lại trở mắt nhìn vào bụng Nina.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Cô ta hỏi, nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang nhức buốt của Nina ra khỏi cái áo phông.

“Tôi bị đứt tay,” Nina nói.

“Không phải bụng à?” Cô y tá hỏi, vẫn đang đỡ lấy tay Nina. Nina nhìn xuống và thấy cái áo phông của mình đã ướt sũng máu.

“Không,” cô nói. “Chỉ tay thôi.”

“Đừng cử động,” cô y tá nói và túm lấy một cái xe lăn. “Ngồi đi.”

“Tôi có thể đi,” Nina phản đối. “Tôi chỉ cần khâu vài mũi.”

“Đùa tôi à,” cô y tá vẫn không thay đổi ý định, và Nina buông người xuống xe lăn, đột nhiên thấy cảm kích vô cùng.

Đầu cô vẫn còn chệnh choáng, bàn tay đau đớn, và khi cô y tá tháo cái khăn ra thì vết cắt còn đau hơn.

“Sẽ không sao đâu,” cô y tá bảo cô. “Vết thương sâu và đau, nhưng chị sẽ ổn thôi.”

“Ồ, tốt quá,” Nina nói, và ngồi đó mụ mẫm trong khi cô y tá giúp cô đặt bàn tay đầy máu vào một cái tô đựng thuốc sát trùng và lôi ra một cái khay chứa những thứ trông rất kinh khủng. Nina muốn hỏi, “Liệu có còn đau hơn nữa không?” nhưng cô chẳng còn sức nữa và cũng không muốn tỏ ra là một kẻ nhát gan. Tự làm mình đứt tay theo cách ngớ ngẩn như thế đã đủ tệ rồi. Alex đã bảo cô hết lần này đến lần khác...

Thế rồi cô nghe thấy giọng anh trong hành lang. Anh chàng tiếp tân nói, “Có một phụ nữ hỏi anh. Zandy đã đưa cô ấy vào phòng số 2,” và giọng nói lười biếng của Alex cất lên, “Phụ nữ nào chẳng hỏi tôi, hả Andrew. Đến khi nào cậu mới học được chứ?” Anh bước qua cửa, chẳng hiểu sao trông cao và to con hơn trong bộ đồ bác sĩ màu xanh lá, cất tiếng hỏi, “Chúng ta có gì thế, Zan?” và rồi anh nhìn thấy cô, liền kêu lên, “Nina!”

“Tôi không sao,” cô nói, nhưng anh đã đến bên, tay đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng nhắc lớp áo phông lên trong khi cô cố kéo nó xuống. “Không phải ở bụng, là ở tay,” cô bảo anh. “Tôi chỉ bị vấy máu khắp người thôi.”

Anh khựng lại, nuốt xuống và nói, “Làm tốt lắm, gốc ạ,” và cô y tá nhìn anh với vẻ kỳ cục, cô nàng đã nhìn anh như vậy kể từ lúc anh kêu, “Nina!”

Anh quay sang cô y tá và nói, “Để tôi xem vết thương, Zan.” Cô ta lùi lại trong khi Alex cầm lấy tay Nina từ trong tô thuốc sát trùng. Anh thở dài, “Làm rất tốt đấy,” và ngồi xuống, kéo cái khay lại gần hơn. “Duỗi các ngón tay ra cho tôi,” anh bảo cô, và cô làm theo, mặt nhăn nhó. “Tôi biết, sẽ đau lắm. Cô nắm tay lại được không?” Cô làm theo, rồi anh đặt tay lên các ngón tay của cô, làm cô thấy dễ chịu vì cảm giác ấm áp ở đó. Thế rồi anh bảo cô đẩy vào tay anh, và tay cô lại đau nhói, nhưng cô vẫn làm theo vì anh chàng Alex này, anh chàng Alex mới mẻ này, không phải là người mà người ta có thể nói không.

“Cô không sao đâu,” anh bảo cô. “Không bị thương đến dây thần kinh. Bọn tôi có thể khâu lại cho cô ngay tại đây.”

Nina gật đầu, mặt lử vì cảm giác đau đốn. “Ôi. Tốt quá.”

Alex chạm vào má cô. “Gần xong rồi. Cố lên nhé.”

Thế rồi Zandy đưa anh một cái ống tiêm chứa đầy thứ gì đó và Nina nhắm mắt lại. “Sắp bị nhói đau lắm đấy, nhóc ạ,” cô nghe thấy anh nói. Và đúng y như thế, tay cô nhói lên khi kim tiêm đâm vào. Vài giây sau, cảm giác đau đốn dịu đi.

Cô mở mắt ra, và Alex bảo, “Cô không muốn nhìn đâu.” Thế nên cô lại nhắm mắt lại, cố phớt lờ cái cảm giác kéo giật trên tay mà cô khá chắc đó là lúc chỉ được xỏ xuyên qua da. Thay vào đó, cô tập trung nghĩ đến cảm giác những ngón tay của Alex đặt trên tay mình, giọng nói cùng cơ thể ấm áp của anh gần gũi bên cạnh.

“Sao cô lại bị thế này?” Trong lúc khâu tay cho cô, anh hỏi.

Nina nhắm mắt, biết rằng mình sắp sửa phải nghe câu “Tôi đã bảo cô rồi mà.” Chà, cô đáng bị như thế. “Cái bình Crock-Pot rơi xuống cái ly tôi đang cầm trên tay.”

Alex thở hắt ra. “Đó là lỗi của tôi.”

Nina mở choàng mắt. “Làm sao lại là lỗi của cậu được?”

Anh vẫn dán mắt vào tay cô. “Tôi biết cái thứ chết tiệt đó rồi sẽ rơi xuống, thế mà tôi chẳng dờn nó đi.”

Nina đảo tròn mắt, cúi kính. “Tôi cũng đã có thể dờn nó đi, cậu quá biết còn gì.”

“Ừ, nhưng cô ngốc lắm,” Alex nói. Cô hơi ngả tới trước để lờm anh và thoáng nhìn thấy anh đang làm gì. Anh đang kéo hai mép của vết thương lại với nhau. Nhẹ nhàng, hiệu quả, gần như không cần quá để ý, cô nghĩ, cho đến khi cô ngẩng lên nhìn anh và nhận ra anh đang rất tập trung, thậm chí là trong lúc đùa với cô. Anh biết chính xác mình đang làm gì.

“Cậu làm việc này giỏi lắm,” cô nói, giọng lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Anh khâu nốt mũi cuối cùng và ngồi thẳng dậy. “Đừng sùng sốt thế. Tôi có bằng trường y và các thứ liên quan khác đấy.”

“Tôi xin lỗi,” Nina vội nói. “Ý tôi không phải như thế đâu.”

Anh quay sang cô, nhìn xuống chiếc áo phông rồi nhắm mắt lại một lát. “Trông cô như mới vừa tham gia một vụ ẩu đả bằng dao ấy,” anh bảo cô. “Bỏ cái áo này đi, được không? Zane sẽ đưa cô một cái áo bệnh viện.”

“Tất nhiên,” Zandy lại tỏ vẻ ngạc nhiên lần nữa.

Alex đứng dậy. “Nhìn thấy nó là tôi không chịu được. Cô làm tôi sợ chết khiếp đấy, cô nương ạ. Lần tới cô xuất hiện ở nơi này thì hãy gãy chân hay gì đó đi. Trông người cô dính đầy máu thế kia khiến tôi buồn nôn quá.”

“Tôi tưởng bác sĩ không được buồn nôn khi nhìn thấy máu chứ.” Nina thắc mắc.

“Điều đó còn phụ thuộc vào chuyện họ thấy máu của ai,” Alex nói. Anh định nói thêm gì nữa, nhưng đúng lúc đó trong hành lang có chuyện gì đó huyền não, nên anh và Zandy ra xem, và rồi anh đi mất.

“Tôi sẽ quay lại,” Zandy bảo cô. “Đừng ra khỏi cái ghế đó. Chị có thể vẫn còn bị choáng vì mất nhiều máu.”

“Tôi không sao,” Nina nói, nhưng Zandy đã đi rồi, thế nên cô đứng dậy và ra cửa xem chuyện gì đã xảy ra. Cô gái đang nằm trên băng ca được một nhân viên phục vụ đẩy dọc theo hành lang khiến Nina trông như một người vô dụng trong căn phòng vấy máu. Cô gái kia đang khóc thổn thức, và có đầy người vây xung quanh cô nàng, nhưng tất cả những gì Nina nhìn thấy là Alex đang sải bước bên cạnh cô gái, đưa ra những mệnh lệnh nghe như tiếng Hy Lạp bằng cái giọng không có chút quát thét nào, bình tĩnh, tập trung, hoàn toàn tự chủ trong khi mọi người tản đi làm những việc mà anh đã bảo. Trong suốt thời gian đó, anh mỉm cười với cô gái bị thương, xen lẫn những câu trấn an cùng mệnh lệnh. “Cô rồi sẽ ổn cả thôi,” anh bảo cô gái khi chiếc băng ca đi ngang qua cửa phòng Nina. “Giờ chúng tôi đã đón được cô rồi. Tôi biết cô sợ lắm, nhưng cô rồi sẽ ổn thôi.”

Đến lúc chiếc băng ca đã khuất khỏi tầm mắt Nina thì cô gái đã thôi khóc, và Nina cảm thấy như thể đến lượt mình sắp sửa khóc òa lên.

Cô quay lại và ngồi xuống, cố không khóc, nhưng rồi cũng rung rung vì anh đã quá tuyệt vời, đầu tiên là với cô và rồi sau đó đến cô gái kia. Cô cảm thấy mình thật ngốc nghếch vì tất cả những gì cô từng thấy ở anh chỉ là khoảng thời gian vui vẻ và một thân hình đáng mơ tưởng đến. Cô cũng tồi tệ như Tricia mà thôi. Norma nói đúng; cô đã thật mù quáng. Cô có thể quá già so với Alex, nhưng Alex tuyệt đối không trẻ quá so với cô.

Vài phút sau đó, Zandy quay lại.

“Cô gái đó sẽ không sao chứ?” Nina hỏi cô ta.

“Chắc chắn rồi.” Zandy cầm tay Nina lên và bắt đầu lau các vết máu đi. “Giờ cô ấy đang được đưa vào phòng phẫu thuật, rồi họ sẽ mổ cho cô ấy.”

Nina nuốt xuống. “Alex rất giỏi, đúng không?”

Zandy dừng tay lại. “Anh ấy cừ nhất đấy. Chị ổn chứ?”

Nina gật đầu. “Tôi hơi lập cập thôi. Buổi tối hôm nay đã thật khó khăn.”

“Tôi đem áo cho chị đây.” Zandy đưa cho cô một bó màu xanh. “Chuyện này thì Alex nói đúng. Chị sẽ bình thường trở lại ngay khi cái áo phong kia trở thành quá khứ.”

Nina nhìn xuống đồng máu đông bao phủ cái áo của mình.

“Phải,” cô nói, nhưng cô biết mình sẽ chẳng bao giờ bình thường trở lại được nữa.

Norma sẽ hài lòng lắm cho xem.

Chương 6

Ngày hôm sau, khi hai anh em ngồi trong căn hộ của Alex sau giờ làm, Alex bảo Max.

“Em chỉ muốn quan tâm chăm sóc cô ấy trong suốt quãng đời còn lại, thế mà cô ấy thậm chí còn chẳng suy nghĩ đến chuyện đó. Em bước vào phòng khám rồi thấy cả đồng máu và gần như mất trí chỉ bởi đó là cô ấy, và đó là lúc em biết rằng tất cả thế là xong.” Anh nhìn Max, cố để không tỏ ra thảm hại. “Chính là đây. Đây chính là người đó. Em phát điên vì cô ấy, nhưng trong thâm tâm cô ấy, em chỉ là một đứa trẻ.” Anh cầm lấy lon bia Max đưa và ngã người ra đi vắng, không mặc gì khác ngoài chiếc quần soóc, cố bình tĩnh lại từ cái nóng của buổi tối tháng Bảy và từ hơi nóng đã khơi dậy trong anh khi chỉ cần nghĩ đến Nina. Kiểu nóng thứ hai là kiểu tồi tệ nhất.

Max ngồi đối diện anh, lôi ra một lon bia khác từ trong lồng sáu lon mà anh vừa thả xuống bàn cà phê giữa họ và bật nắp. “Trong thâm tâm của anh, em chỉ là đứa trẻ. Ví dụ nhé, thử nhìn cái quần soóc đó xem.”

Alex nhìn xuống cái quần soóc vệt Daffy của mình. “Chẳng có gì không ổn với cái quần này cả. Thực ra, mẹ anh đã tặng em cái quần này.”

Max khịt mũi. “Ồ, hay đấy. Em đang mặc quần soóc vệt Daffy của mẹ. Em là một đứa trẻ, Alex à. Đối diện với chuyện đó đi.”

Alex nhìn ông anh trai với vẻ chán ghét. “Anh chẳng giúp được gì cả.”

“Xin lỗi.” Max súc súc ít bia và nhắm mắt lại khi nó trôi xuống. Anh nuốt hết rồi thở ra thỏa mãn. “Chúa ơi, tuyệt quá. Được rồi, để anh nghĩ xem. Em không thể rủ cô ấy đi chơi vì em quá sức ẻo uột.”

“Cảm ơn nhiều, Max à.”

“Thế nên chúng ta sẽ phải đốt cháy giai đoạn. Em thử chỉ đề nghị cô ấy ngủ với em xem sao.”

“Không,” Alex nói, “vì cô ấy sẽ từ chối. Em phải có thêm vài động thái khác vì chỉ đề nghị không thôi sẽ không thành công được.”

“Chà.” Max cựa mình trên ghế. “Thế này không phải cách của anh, dĩ nhiên, nhưng em đã thử gợi ý chưa?”

“Đó cũng không phải cách của em,” Alex nói, “nhưng quỷ tha ma bắt, rồi, em đã cố gợi ý. Nếu còn gợi ý hơn nữa, em sẽ trở thành một gã cứ phải ‘he he he’ sau mỗi câu nói. Như thế không được, trong khi cô ấy khiến em phát điên.”

Max đẩy lốc bia đến gần Alex. “Uống đi.”

“Em có một lon rồi.” Alex ngừng nghĩ về Nina trong chốc lát để tập trung vào ông anh trai. “Max, anh uống nhiều quá rồi đấy.”

“Làm gì có,” Max nói rồi uống hết lon bia.

“Em không đùa đâu,” Alex ngồi dậy. “Trong mấy tháng vừa rồi, cứ mỗi lần em gặp anh, anh lại có một lốc sáu lon trên tay. Như thế là không tốt, đặc biệt là khi xem xét đến ghen di truyền của chúng ta.” Anh nhìn chằm chằm vào lon bia trên tay mình một lát và rồi đặt nó lên bàn, vẫn còn một nửa. “Thực ra, nếu xem xét đến cái vấn đề nho nhỏ của bố, thì anh em mình chẳng ai nên đụng đến bia rượu.”

Max cầm lấy lon bia thứ hai. “Anh kiểm soát được chuyện này.”

“Max...”

Max giơ tay ra. “Anh không đùa đâu. Anh không bao giờ uống trước khi đi làm. Không bao giờ uống ở chỗ đông người. Không bao giờ uống một mình. Và hai lần một tuần anh mua một lốc sáu lon rồi đến đây xả hơi. Anh biết ở đây sẽ chẳng có gì để chèn thêm một khi đã uống

hết ba lon của mình, sẽ chẳng có gì quấy nhiễu, và anh có thể quên tất cả đám rác rưởi và chỉ tán gẫu với em thôi.”

Alex khựng lại, ngạc nhiên. “Thế thôi à? Đây là khoảng thời gian duy nhất anh uống bia à?”

Max thở dài. “Quý tha ma bắt, Alex, gần đây em có thấy anh uống lúc nào khác không?”

Alex nhớ lại. “Không. Ít nhất từ Giáng sinh đến giờ thì không. Tất cả đám rác rưởi à?”

Max vẫy tay xua ý nghĩ đó đi. “Không có gì. Anh chỉ thích đến đây và nghỉ xả hơi. Thế có vấn đề gì không?”

“Quý tha ma bắt, không.” Alex lại ngả người ra đi vắng. “Em luôn rất vui khi được gặp anh. Em xin lỗi. Ý em là về bài thuyết giảng say xỉn ấy.”

“Đừng.” Max nhắm mắt lại. “Tin anh đi, anh biết chuyện đó có thể dễ dàng xảy ra thế nào. Anh đã chứng kiến bố trong suốt ba mươi sáu năm trời, nhớ không? Anh ao ước đến cháy lòng có ai đó lẻo nhèo với bố trước khi mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát.” Anh mở mắt ra và cười toe với Alex, và bất chợt Alex cảm thấy trong lòng mình trào lên sự yêu thương dành cho ông anh trai có tính cách hoàn toàn trái ngược.

“Hai tháng trước anh có một ngày tồi tệ,” Max nói tiếp. “Một trong những ngày tồi tệ gần đây, và trên đường về nhà anh đã mua một lốc sáu lon bia rồi đứng trong bếp uống hết hai lon. Sau đó anh nghĩ, ‘Chúa ơi, hai lon bia, trong lúc đang đứng một mình thôi ư?’” Max lắc đầu. “Anh đổ hết bốn lon còn lại xuống bồn rửa, và điều đó khó khăn hơn rất nhiều so với những gì anh có thể tưởng tượng. Đó là lúc anh quyết định rằng trừ khi anh ở cùng với em, còn thì anh sẽ không uống. Em chẳng bao giờ làm bậy, thế nên anh biết chừng nào còn ở cạnh em thì anh sẽ ổn cả. Anh thề, mọi chuyện chỉ có thế. Em là sự kiểm soát của anh.”

“Bất cứ lúc nào,” Alex nói, cảm động trước lòng tin mà ông anh trai dành cho mình. “Này, bất cứ lúc nào cũng được.”

“Chà, đừng có mà ủy mị với anh,” Max nói. “Giờ để anh cho em vài lời khuyên về Nina.”

Nina. Alex rên lên và lại ngã người ra ghế. “Chẳng có lời khuyên nào cả. Em đã quen biết người phụ nữ đó ba tháng rồi. Nếu có chút hứng thú nào thì đến giờ cô ấy đã nói ra rồi.”

“Cô ấy chẳng nói đâu,” Max nói. “Cô ấy hơn em đến tận mười tuổi.”

Alex gườm gườm nhìn anh trai. “Chuyện đó đâu có...”

“Với em thì không, chuyện đó chẳng quan trọng,” Max nói. “Nhưng với cô ấy thì có. Phụ nữ không được lạc quan cho lắm khi phải đối mặt với chuyện bước sang tuổi bốn mươi.”

Alex nhìn ông anh trai với vẻ coi thường. “Và anh biết điều này dựa vào đồng kinh nghiệm khổng lồ khi anh chỉ hẹn hò hai lần với hàng trăm phụ nữ à?”

“Không,” Max nói, tỏ ra chẳng xao động chút nào. “Anh biết điều này vì anh là một bác sĩ phụ khoa.”

“Ồ,” Alex mĩa mai. “Phải rồi.”

“Bốn mươi tuổi là khi họ bắt đầu nghĩ lại về việc phẫu thuật thẩm mỹ,” Max nói. “Họ đọc tạp chí và thấy các cô nàng mười-bảy-tuổi-biếng-ăn chết tiệt trong mấy cái áo lót nâng ngực, hoặc họ đến rạp chiếu phim và thấy các nữ diễn viên đã hút mỡ bụng có đủ silicon để trải cả một thung lũng, và rồi họ nhìn lại cái thân hình tốt đến hoàn hảo của chính mình và kết luận là cuộc sống chán gỏi đã kết thúc.”

Alex nhớ lại cuộc nói chuyện về ụ Jell-O giữa anh và Nina mấy tuần trước và nhăn mặt. “Ôi, quỷ tha ma bắt.”

“Và nếu em bảo với họ rằng cơ thể họ bình thường và hấp dẫn, họ sẽ nghĩ rằng em tỏ ra tử tế,” Max kết thúc. “Đôi khi, thề có Chúa, anh muốn cho một mồi lửa vào cái ngành công nghiệp thời trang. Họ đã làm đầu óc những người phụ nữ của anh lú lẫn hết cả.”

Alex nhướn một bên mày. “Những người phụ nữ của anh ư?”

Max tỏ vẻ thần nhiên. “Anh thích nghĩ tất cả phụ nữ đều là của anh. Anh có mặt ở đây chỉ

để quan tâm đến họ mà thôi.”

Alex gật đầu. “Theo cái cách mà anh đã không thể quan tâm đến mẹ anh khi bố đá bà ấy.”

Max chỉ lon bia cuối cùng của mình vào Alex. “Đừng có cố tỏ ra là một người theo thuyết Freud[24] như thế. Như thế không chỉ vô ích, mà nó còn lỗi thời rồi. Thử nghĩ đến Jung[25] xem.”

“Em không muốn nghĩ đến chuyện trẻ trung[26]. Đó là lý do lúc này Nina không chịu để mắt đến em.”

Max nhìn em trai với vẻ chán ngán. “Thế mà em còn thắc mắc vì sao anh lại uống khi ở cạnh em.” Anh uống nốt chỗ bia rồi đặt lon lên bàn. “Anh còn chưa gặp Nina, thế nên anh tạm thời nói mò vậy, nhưng anh đoán là nếu cô ấy dành nhiều thời gian cho em đến thế, có nghĩa là cô ấy có hứng thú.”

“Bọn em là bạn.” Alex lại cầm lon bia lên, cảm thấy cần có chất cồn. “Cô ấy thích em.”

“Chà, thế là một khởi đầu hết sẩy rồi còn gì, Alex,” Max bảo em trai. “Điều mà em phải làm tiếp theo là hôn cô ấy.”

Ý nghĩ đầu tiên là về miệng Nina, mềm mại và phơn phớt hồng, môi hé ra, và sau đó là ý nghĩ về môi anh trên môi cô, nóng bỏng và mạnh bạo, giống như một cú đấm tổng thẳng vào cơ thể Alex khiến anh rùng mình.

“Cậu bé, phản ứng của em tệ quá,” Max lắc đầu.

“Em không thể hôn cô ấy,” Alex nói sau khi hoàn hồn lại. “Cô ấy sẽ tát vỡ mặt em và rồi sẽ chẳng bao giờ cho em vào nhà nữa.”

Max lắc đầu. “Không. Em chỉ cần lựa chọn thời điểm. Chẳng chóng thì chầy, nếu có chút hứng thú nào đó, cô ấy sẽ cho em cơ hội. Có thể sẽ chỉ là một cơ hội nhỏ, như cái cách cô ấy ôm đầu khi nhìn em, hay là chút do dự ở cửa, nhưng cô ấy sẽ cho em cơ hội.” Anh cầm lấy lon bia cuối cùng của mình và ngả người ra. “Và rồi, cậu bé của tôi, em sẽ nắm lấy và đâm theo lao.”

Alex nghĩ đến Nina và cái cách cô luôn nhìn qua vai anh mỗi khi họ xem phim. Đôi khi anh quay đầu lại và miệng cô ở rất gần, anh đã suýt tiến tới cho đến khi nghĩ đến vẻ mặt của cô nếu anh thử làm điều đó: sững sốt, bị xúc phạm, thất vọng. Không. “Em sẽ mất cô ấy. Một bước đi sai lầm và rồi em sẽ chỉ còn là quá khứ ở trên đó.”

“Cứ chờ cơ hội đi,” Max nói. “Rồi thời điểm đó sẽ xuất hiện, tin anh đi.” Anh uống một ngụm nữa. “Chỉ có một rắc rối thực sự thôi.”

Alex nhắm mắt lại. “Chỉ một thôi à? Em thấy đến cả tá.”

“Một khi em đã quyết định,” Max nói, “thì đừng có phung phí cơ hội. Tốt hơn hết em phải là người hôn giỏi nhất ở vùng Bắc Mỹ, nếu không cô ấy sẽ nhớ đến khoảng cách mười năm tuổi và sẽ nói không với em.”

“Cảm ơn, Max.” Alex uống cạn lon bia và bật nắp một lon khác. “Em sẽ uống hết hai lon tiếp theo và sẽ nôn thốc ra.”

“Em có thể làm thế,” Max nói. “Quý tha ma bắt, anh từng làm thế trong những hoàn cảnh tồi tệ hơn nhiều.”

“Làm gì?” Alex ngồi ngả ra cùng với số bia còn lại. “Hôn Bắc Mỹ ấy hử?”

“Không, quyến rũ một phụ nữ lớn tuổi hơn.” Max mỉm cười nhớ lại. “Betty Jean Persky.”

Alex nuốt xuống nhiều bia hơn, cố nhớ ra Betty Jean Persky. “Em chẳng có ý niệm nào về người phụ nữ này cả.”

“Cô ấy học năm cuối, còn anh năm đầu,” Max nói. “Mọi người bảo chuyện đó là bất khả thi.”

Alex cau mày. “Anh đang nói đến hồi đại học à? Quý tha ma bắt, Max...”

“Anh đang nói đến hồi cấp ba,” Max nói. “Và nếu em nghĩ mười năm là khoảng cách lớn ở độ tuổi này, thì hãy cố nhớ lại một cô nàng năm cuối trong đội cổ vũ nhìn em khi em chỉ là một

thằng năm đầu cấp ba mê khoa học thử xem.”

Alex nghĩ đến chuyện đó. “Có lẽ anh có lý.”

Max gật đầu. “Đó là điều anh đang nói với em. Em nắm lấy thời điểm của mình, và rồi em phải đảm bảo chắc chắn là trước đây cô ấy chưa bao giờ được hôn như thế.” Anh nhún vai. “Dĩ nhiên, ngay từ hồi mới mười lăm tuổi anh đã là một kẻ hôn cực giỏi rồi.”

Alex gật đầu. “Em nhớ anh đã thực hành với bọn chó. Vậy anh đã làm cô nàng Betty gì đó hôn anh bằng cách nào?”

“Tại quầy hôn ở Lễ hội Xuân,” Max nói. “Anh đã trả một đô.”

Alex cười tươi rói. “Và?”

Max cười toe đáp lại. “Và đó là lần cuối cùng anh phải trả một đô để được hôn Betty Jean Persky. Đôi môi cực kỳ ấn tượng, cô nàng Betty Jean đó ấy.” Anh trở nên trầm ngâm. “Cái mùa hè trước khi cô ấy vào đại học thật là đáng nhớ. Giờ cô ấy là ủy viên công tố quận ở Columbus.” Anh lắc đầu. “Đúng là anh nhớ đến cô ấy một cách rất triu mến.”

“Em không nghĩ Nina sẽ tình nguyện tham gia quầy hôn,” Alex nói.

“Chà, vậy thì em chỉ phải chờ đến khi cô ấy tình nguyện làm gì đó khác,” Max nói.

Ở tầng trên, hai giờ sau đó, Nina gặp phải vấn đề riêng của mình. “Thật đấy, Guy à,” cô nói với chồng cũ. “Em ổn cả. Đó chỉ là một vết cắt tồi tệ thôi, nhưng bên cấp cứu đã khâu lại rồi. Em hoàn toàn ổn cả.”

“Nina, nếu đã phải đến phòng cấp cứu, thì em không hoàn toàn ổn chút nào.” Guy ngồi

thoải mái trên chiếc đi văng của cô, cao, ngăm ngăm, đẹp trai, tự tin vào bản thân và khó chịu chết bỏ. “Anh đã sửng sốt khi họ gọi đến văn phòng anh để hỏi số bảo hiểm của em. Vợ anh ở trong bệnh viện, thế mà chẳng ai gọi cho anh cho đến tận ngày hôm sau ư?”

“Vợ cũ,” Nina máy móc nói. “Lẽ ra họ không nên gọi cho anh, nhưng họ bị nhầm. Và em ổn cả. Thấy không?” Cô giơ bàn tay quần băng lên trước mặt. “Tất cả đều đã được chữa và xử lý xong, cảm ơn anh đã ghé qua, nhưng...”

“Nhưng chẳng ai chăm sóc em.” Guy chồm tới trước, tha thiết và kẻ cả. “Em không thể tự chăm sóc mình, Nina à. Em chưa bao giờ làm được thế. Em cần có người quan tâm đến em. Đó là lý do vì sao anh giữ số bảo hiểm sau khi chúng ta ly hôn. Anh biết em sẽ chẳng nghĩ đến chuyện ấy. Thấy không, anh vẫn chăm sóc em. Em cần anh.”

Trong khi nói, anh tỏ ra vô cùng tự mãn, và Nina kiềm chế thôi thúc muốn ném thứ gì đó thật nặng vào anh. Cũng chẳng phải lỗi của anh khi anh tin rằng cô không thể tồn tại nếu không có mình. Cô đã mất phần lớn thời gian của đời sống hôn nhân tin vào điều tương tự. Đột nhiên cô cảm thấy buồn cho anh, cho chàng trai mà cô đã kết hôn, cười đùa và làm tình từ rất lâu trước đây, một chàng trai đã làm việc cả ngày lẫn đêm cho đến khi trưởng thành thành một cái giá mắc áo thành đạt không có chút khiêu hài hước nào. Đó là một trong nhiều điều hay ở Alex; cho dù có trở nên thành đạt thế nào, thì Alex cũng chẳng bao giờ mất đi khả năng cười đùa của mình.

Tội nghiệp Guy.

Cô lắc đầu với anh. “Em đã làm bảo hiểm thông qua Nhà xuất bản Howard rồi, Guy à. Em có bảo hiểm. Em rất cảm kích, nhưng vụ bảo hiểm thì xong xuôi cả rồi. Và em có thể tự chăm sóc mình cực kỳ tốt. Thực ra, em đã làm thế kể từ khi chúng ta ly hôn. Em thích tự chăm sóc mình.”

“Phải, anh chắc là em thích thế,” Guy nói, rõ ràng là chẳng để lọt tai lời nào cô vừa nói. “Và giờ khi em đã chứng minh được điều đó với bản thân rồi, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta nên nói chuyện.”

Nina đầu hàng việc tỏ ra tế nhị. “Chúng ta chẳng có gì để nói cả, Guy à. Chúng ta đã ly hôn.

Lẽ ra chúng ta không nên nói chuyện.”

Guy nhìn thật sâu vào trong mắt cô. “Anh nghĩ chúng ta có thể làm lại từ đầu, Nina à.”

Nina há hốc miệng. “Cái gì?”

“Anh đã sai, anh biết điều đó.” Guy tỏ ra ăn năn và khổ sở một cách thành thực. “Anh đã gặp một cơn khủng hoảng tuổi trung niên, thế là em chán ngấy và bỏ đi, và anh hiểu rằng mình đã không chú ý đủ nhiều đến em. Anh gần như phá hủy mọi thứ, anh hiểu điều đó. Nhưng giờ anh đã vượt qua rồi, và anh nghĩ lần này chúng ta sẽ đầu vào đấy thôi.” Anh áp tới gần hơn. “Anh đã thay đổi.” Anh vói tay qua khoảng cách giữa hai người và búng một lọn tóc ra khỏi trán cô.

Nina giật lùi lại. Cô rời khỏi anh vì cô đã chán ngấy và muốn một cuộc sống mới, vậy mà anh vẫn có thể xoay chuyển vụ ly hôn thành một thứ nói về anh. Kỳ diệu thật. Cô cố không trừng mắt với anh. “Đừng có nói là anh có ý muốn chúng ta quay lại với nhau.”

“Đúng đấy.” Guy nhìn thẳng vào mắt cô. “Cho đến trước khi nghe thấy tin em bị thương, anh đã không nhận ra mình nhớ em nhiều thế nào. Không nhớ ra em cần được anh chăm sóc biết bao nhiêu. Anh rất muốn chăm sóc cho em. Và giờ anh biết em cũng nhớ anh, khi phải sống trong căn hộ bé tí thế này với một con chó, lạy Chúa tôi.” Anh nhìn Fred với vẻ kính tởm.

Fred nhìn đáp trả với vẻ kính tởm còn ghê hơn.

Guy đầu hàng, quay lại với Nina và lắc đầu. “Chỉ có một mình. Anh không thích nghĩ em chỉ có một mình.”

Nina nhắm mắt lại. Anh nghĩ cô sẽ quay lại với anh chỉ vì một lời đề nghị. Chà, đó là anh chàng Guy của chúng ta. Anh đã sẵn sàng để tái hôn, vì thế cô cũng phải nghe theo. “Nghe này, Guy, em hạnh phúc trong căn hộ này. Em thích...”

“Sống một mình ư?” Guy nói nốt thay cô. “Ngủ một mình ư?” Anh mỉm cười với cô. “Em thích chuyện ân ái nhiều đến nỗi không thể nào lúc này em lại hạnh phúc khi ngủ một mình được.”

Nina lùi lại, phần nộ. “Điều gì khiến anh nghĩ là em ngủ một mình?”

Guy lắc đầu. “Anh hiểu em, Nina à. Em không phải loại người có những cuộc tình bất chợt. Và đối diện với thực tế đi, phụ nữ ở tuổi em chẳng dễ gì gặp gỡ người mới. Tuổi tác đang chống lại em. Ở tuổi bốn mươi, số phụ nữ độc thân nhiều hơn đàn ông, em biết đấy.”

Đồ khốn ngạo nghệ, cô nghĩ, nhưng điều cô nói ra miệng lại là, “Anh ấy mới ba mươi tuổi.”

Guy chớp mắt. “Ai ba mươi cơ? Em có một người tình ba mươi tuổi á? Em đang đùa à?”

“Vì sao chứ?” Nina quắc mắt nhìn anh. “Anh đã hẹn hò với các cô nàng trẻ hơn kể từ khi chúng ta ly hôn. So sánh với hầu hết bọn họ, Alex thực ra là ông lão rồi.”

“Alex.” Guy ngả người tựa vào đi văng, sự tự tin quay lại đúng chỗ.

“Ừ, Alex.” Nina gật đầu. “Anh ấy là bác sĩ. Làm chính thức ở Bệnh viện Đa khoa Riverbend.”

“Chính là thằng nhóc sống ở tầng dưới mà em đã kể với anh, đúng không?” Guy hỏi. “Em đang ngủ với tay hàng xóm ba-mươi-tuổi của em.” Anh lại lắc đầu. “Không phải em, Nina à. Em là một phụ nữ đáng yêu, nhưng em để ý đến tuổi tác của bản thân. Và em biết người ta sẽ bàn tán thế nào. Em sẽ chẳng bao giờ làm điều gì nhục nhã như thế.”

Ở phía cửa sổ, Fred rên ư ử và cào lên mặt kính. “Xin phép một lát,” Nina nói với vẻ nghiêm chỉnh phóng đại và bước tới thả con chó ra ngoài trước khi cầm dao lên và moi ruột chồng cũ của mình.

Nhục nhã, cô nổi điên trong khi mở chốt cửa sổ. Chà, chuyện là như thế đấy. Anh ta được tự do ngủ lang với mấy cô nàng hơn hai mươi, nhưng với cô thì lại là nhục nhã khi làm tình với...

Không mời mà đến, ý nghĩ làm tình với Alex nhảy vào tâm trí cô, và cô khựng lại trong chốc lát. Cũng chẳng lạ lùng gì sau ba tháng mơ mộng về anh, cảm thấy nóng bừng mỗi khi anh đến gần, làm tất cả mọi chuyện ngoại trừ nhảy bổ vào anh mỗi khi anh xuất hiện ở ngưỡng cửa

nhà cô, nhưng đây là lần đầu tiên điều đó dường như khả thi, một chuyện mà cô có thể thực sự làm được. Việc nhìn thấy Alex trong phòng cấp cứu tối hôm qua đã làm chấn động quan điểm của cô về anh đáng kể. Bàn tay anh thật đáng tin cậy khi anh khâu tay cho cô, và anh vô cùng tập trung, vô cùng tự chủ. Cô lại nghĩ đến bàn tay anh, đến hình ảnh đôi bàn tay đó trên người cô, mở cúc áo của cô, mở khóa áo ngực...

Thế rồi cô nghĩ đến cơ thể mình, mềm nhũn ra vì tuổi tác, mọi thứ đều xệ xuống so với trước đây, xệ hơn mức mà Alex vẫn quen thấy. Alex là kẻ hèn hờ với các cô nàng tuổi đôi mươi có silicon hỗ trợ cho sắc đẹp. Ngay cả nếu anh có hứng thú với cô thì anh cũng mới chỉ thấy cô ăn mặc đầy đủ. Cô có thể che giấu rất nhiều khuyết điểm của mình khi còn quần áo. Nhưng lúc khỏa thân...

Guy nói đúng. Cô phải xem xét đến tuổi tác của mình.

“Nina?” Guy gọi cô với vẻ mất kiên nhẫn, và cô nhớ lại lời mĩa mai “nhục nhã” của anh ta.

Vậy thì, thôi được, có thể làm tình với Alex không phải là điều cô có thể làm, nhưng Guy không cần phải biết điều đó. Sẽ tuyệt lắm nếu Alex ghé qua và buông lời lả lơi với cô. Được rồi, nghĩ thế thật trẻ con, nhưng chuyện đó sẽ rất tuyệt. Chỉ cần đủ lâu để khiến Guy thắc mắc.

Fred lại rên ư ử, và trong cơn bốc đồng, Nina chộp lấy một cây bút trên bàn và viết “Cứu!” lên vòng cổ của nó. “Đi gặp Alex,” cô thì thào vào tai nó rồi trượt tấm liếp ra khỏi khung cửa sổ. “Alex,” cô thì thào lần nữa khi Fred rùng mình chuẩn bị nhảy qua. “Alex.”

Thế rồi Fred nhảy, và Guy rời khỏi đi vắng, bước về phía chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ để ngồi cùng cô trong khi cô chờ Fred quay lại.

Hai mươi phút sau, Guy vẫn đang trình bày một lý do hợp lý khác về chuyện vì sao họ nên tái hôn, và Nina đang sẵn sàng lao xuống theo lối thoát hiểm để lùng tìm Fred, Kẻ không đáng tin. Nếu Fred là Lassie[27], Timmy hẳn vẫn còn mắc kẹt trong khe núi um tùm.

“Em không biết nó đi đâu mất rồi,” cô nói, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nó đâu có thể này kể từ ngày đầu tiên em đưa nó về.”

“Em có quên con chó chết tiệt đó đi được không!” Guy quát mắt với cô. “Anh đang nói với

em là anh nghĩ nếu đi gặp bác sĩ tư vấn, chúng ta có thể...”

Tiếng đập cửa làm Guy khựng lại giữa chừng, và anh ta quay lại, cái quắc mắt chuyển thành gườm gườm. “Cái quái gì...”

“Nina?” Giọng Alex vọng qua cánh cửa nghe có vẻ hoảng loạn. “Nina, mở cửa ra. Dây cổ của Fred...”

Nina chạy như bay ra cửa, mở tung cánh cửa ra và tóm lấy Alex trước khi anh kịp nói thêm gì khác. “Alex! Anh yêu!”

Alex đứng ở ngưỡng cửa trong chiếc quần soóc vịt Daffy cùng một cái áo phông trắng mặc ngược và lộn trái có móc chìa ra ngoài như một lá cờ gắn dưới cằm. Anh chớp mắt nhìn cô. “Anh yêu?”

“Vịt Daffy á?” Nina lên tiếng, mắt nhìn xuống.

“Anh yêu?” Alex lặp lại. “Có chuyện gì thế? Dây cổ của Fred...”

“Anh yêu!” Nina lại kêu lên và choàng tay ôm lấy anh, nhanh chóng và vụng về đặt một nụ hôn lên đôi môi đang hé ra của anh để làm anh ngậm miệng lại, đồng thời ngã nhào vào anh. “Em chỉ đang kể với Guy về hai đứa mình.”

“Về hai đứa mình.” Hai tay Alex đã ôm lấy người cô khi cô quăng mình vào anh, lúc này anh đang nhìn xuống cô và lắc đầu. “Kể với Guy về hai đứa mình? Chà, hy vọng ông già Guy tội nghiệp tiếp nhận chuyện này thật bình tĩnh.”

Vòng tay Alex quanh người cô đem lại cảm giác thật tuyệt, nhưng khó mà nghĩ ngợi gì khi anh kéo cô lại gần như thế. Họ đang nói về chuyện gì nhỉ?Ồ, phải rồi, Guy. Guy vẫn đang còn ở đó. Nina dợm quay lại với chồng cũ của mình. “Chà, thực ra thì, anh ấy vẫn đang còn...”

“Bởi vì anh sẽ không từ bỏ chuyện này đâu,” Alex nói nốt câu rồi hôn cô.

Nina khựng lại trong chốc lát khi môi anh chạm vào môi cô và cánh tay anh kéo cô thật

sát vào người anh. Cô thốt lên một tiếng khe khẽ và rồi tâm trí cô xoay mòng mòng, hai tai ù lên, nhưng phần lớn chỉ có Alex, ở khắp nơi, cơ thể anh áp vào cơ thể cô, môi anh trên môi cô, mọi thứ về anh đang quét bay thực tại. Anh kéo cô lại gần hơn, và cô cố không rên lên trước cảm giác nhức nhối trên ngực khi cô bị kéo siết vào ngực anh. Lưỡi anh lách vào trong miệng cô, làm toàn bộ những ý nghĩ trong cô ngưng hoạt động và đầu gối cô khuỵu xuống. Cô nắm lấy vai anh và nhắm mắt lại. Tất cả những gì còn lại trên đời là hơi nóng dồn dập của miệng anh trên miệng cô và cảm giác bùng bùng rộn ràng trên bụng cô vì anh đang áp sát vào cô.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thở hổn hển khi môi anh tách ra, rồi anh nhắm nháp từ má ra sau tai cô.

“Có vẻ như anh ta chẳng tin chúng ta lắm,” Alex thì thầm bên tai cô, hơi thở nhồn nhột làm cô rùng mình trong vòng tay anh. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ phải quan hệ trên đi vắng để thuyết phục anh ta.” Anh dợm kéo cô về phía đi vắng, và Nina đang bị nhấn chìm trong khao khát dành cho anh đến nỗi cô sẽ theo anh đi bất cứ nơi nào, nhưng Guy bỗng hắng giọng.

“Ồ, anh ở đây.” Alex nhìn sang Guy ở phía cửa sổ. “Xin lỗi. Cứ tưởng chúng tôi chỉ có một mình.”

“Nina và tôi đang thảo luận chuyện tái hợp. Phải không, Nina?” Giọng Guy đòi hỏi một câu trả lời, nhưng Nina ngả người tựa vào ngực Alex, giữ chặt lấy anh, vẫn còn mụ mẫm vì nụ hôn mới rồi, và hỏi lại, “Cái gì?”

Alex nhìn xuống cười toe với cô và siết chặt vòng tay quanh người cô, làm cô lại cảm thấy ham muốn bùng lên và thở mạnh hơn. *Thôi đi nào*, cô tự nhủ rồi quay đầu sang nhìn Guy. Thông thường cứ nhìn Guy là cô mất hứng hoàn toàn, thế nên điều đó sẽ giúp tâm trí cô bình tĩnh trở lại.

Guy đang quan sát bộ cánh của Alex với vẻ khinh khỉnh rõ ràng rành rành. “VẬY đây là thứ mà thời nay một bác sĩ trẻ đầy hứa hẹn sẽ mặc, nhỉ?”

“Chỉ lúc chuẩn bị yêu đương thôi,” Alex phẩn khởi đáp lại, và Nina rùng mình trước ý nghĩ đó làm anh ôm cô chặt hơn. “Bộ vest đẹp đấy,” anh nói với Guy. “Cá là phải mất nhiều giờ đồng hồ mới cởi ra được.”

Nina cố lắng nghe, nhưng cô chẳng thém quan tâm tí ti nào đến điều mà Guy nói. Trước đó anh ta đã chẳng quan trọng gì rồi, nhưng giờ thì anh ta vô hình. Cô có nhiều thứ để nghĩ đến. Như tại sao Alex lại hôn cô theo kiểu Pháp để làm Guy ấn tượng khi mà Guy không thể nào biết được sự khác biệt. Alex hẳn phải muốn thế. Dĩ nhiên, đại khái là anh thích phụ nữ. Chuyện này chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì cả.

Đừng mất kiểm soát lúc này, Nina tự nhủ, và rời tay Alex di chuyển dọc theo người xuống đến hông cô, và cảm giác nóng bừng mà cái vuốt ve đó khơi dậy làm cô lại trở nên văng vất, và cô ngả đầu tựa vào vai anh.

“Mai anh sẽ nói chuyện với em, Nina,” cô nghe thấy Guy nói từ xa xa, và cô đáp lại, “Ừmmm,” chẳng để tâm đến. Thế rồi cánh cửa sập lại sau lưng anh ta, và cô chỉ còn lại một mình với Alex.

Nina cố hết sức bình tâm lại. “Ừm, cảm ơn. Chuyện đó thật...”

“Im lặng nào, Nina,” Alex nói và cúi xuống hôn cô lần nữa. Thế là Nina ngả người vào anh, háo hức đến nỗi cô từ bỏ mọi hy vọng giả vờ là mình không muốn anh.

Anh có khuôn miệng kỳ diệu nhất trên đời. Đến tận hôm qua cô mới biết anh sở hữu những ngón tay của một nhà phẫu thuật, nhưng đến lúc này cô mới nhận ra anh cũng có cả khuôn miệng của một nhà phẫu thuật nữa. Bằng cái miệng đó, anh có thể tạo nên điều thần kỳ, như có thể hồi sinh sự sống. Chắc chắn anh đã làm cô sống lại bằng cái miệng đó. Cô muốn nói với anh như thế, nhưng để làm được như thế cô sẽ phải tách môi mình ra khỏi môi anh, và cô chẳng có chút ý định sẽ có lúc nào rời khỏi nơi ấy, hay đánh mất cái vuốt ve say đắm đến tận người mà lưỡi anh đang khuấy động trong miệng cô, hay...

Anh đang đưa cô về phía đi vắng, kéo cô ngã xuống đó cùng anh, rồi anh lăn người ghì cô xuống dưới, cơ thể anh thật nóng bỏng và rắn chắc trên cô. Cô níu chặt lấy anh, tách hai chân ra để đưa anh đến gần hơn khi họ áp sát vào nhau. Trong suốt thời gian đó anh hôn cô, lưỡi anh trêu ghẹo làm miệng cô mở ra, môi anh trên môi cô, trên cổ cô. Anh đẩy chiếc áo phông của cô lên và úp bàn tay quanh cái áo lót phủ ren, làm cô kêu lên trước cảm giác kỳ diệu mà cô cảm thấy trên vòng ngực căng lên của mình. Trước đây cô chưa bao giờ muốn một người đàn ông nhiều đến thế, chưa bao giờ muốn đôi bàn tay và cái miệng mạnh mẽ trên cô đến thế, chưa bao

giờ muốn bị chiếm lấy một cách thô bạo như thế, chưa bao giờ muốn được đánh dấu và sở hữu như vậy. Cô quàng hai chân quanh người anh, kéo anh áp mạnh vào mình hết mức có thể, và anh thúc hông vào cô, cắn lên vai cô trong khi cô thở dốc và nín lấy anh. Thế rồi miệng anh lại áp vào miệng cô, đàn áp cô; cô bị cuốn đi, tay giật giật chiếc áo phông của anh, cố kéo bung nó ra. Anh hơi nâng người lên để giúp cô, và cô kéo chiếc áo qua đầu anh, túm thật chặt trong tay và ưỡn người lên để đón lấy anh, nhưng bỗng anh kêu lên, “Nina!” trong giọng nói chứa đầy vẻ hoảng hốt, chứ không phải đam mê.

Anh dứt người ra khỏi cô, túm lấy cổ tay cô và kéo cô ngồi dậy, và từ một nơi xa xôi, cô tập trung nhìn vào tay mình và thấy máu.

“Ôi, quý thật,” Alex thốt lên. Cô nhìn anh, to lớn và tuyệt đẹp trong ánh đèn, ngực anh phủ một lớp lông màu vàng, các cơ bắp siết lại khi anh đỡ cô ngồi lên. Miệng anh thắm lại vì hôn và bị hôn, và cô nghĩ, *Có tí máu thôi mà!* rồi lại tiếp tục hôn anh.

Anh hôn đáp lại, thật mạnh bạo, nhưng rồi anh rên lên và nói, “Nina, cưng à, chúng ta làm bục mấy vết khâu rồi, để anh xem lại đã,” trong khi cô lại ngả tới tìm môi anh lần nữa.

“Không,” cô nói. “Không sao đâu. Giờ hôn em đi đã.”

Và anh hôn cô, nhưng nụ hôn lần này dịu dàng chứ không nóng bỏng. “Anh ghét chuyện này, nhưng anh phải chữa tay cho em đã, Nina,” anh thì thầm. “Em bị đau đấy. Để anh chữa đã.”

Anh nói năng nghe giống Guy nhiều đến nỗi cô tỉnh hẳn ra. “Được rồi,” cô nói, đoạn dùng bàn tay còn lại của mình để kéo áo xuống trong khi Alex tháo băng ra.

“Không tệ lắm đâu,” một lát sau, anh bảo cô trong khi cô vẫn còn đang rơi xuống từ đỉnh cao nhục dục. “Chúng ta có thể chữa luôn ở đây được. Em có bộ dụng cụ sơ cứu không?”

Đột nhiên Nina cảm thấy mệt mỏi. “Trong phòng tắm,” cô bảo anh.

Alex lại hôn cô lần nữa, vẫn dịu dàng, “Ở đây nhé,” anh bảo cô. “Đừng nghĩ đến chuyện đi lại đấy.”

Cô nhìn anh băng qua phòng đến phòng tắm, không mặc gì ngoài cái quần soóc vệt Daffy chết tiệt, và cô tự hỏi có phải mình đã mất trí. Nếu tay cô không bị chảy máu, hẳn cô sẽ khóa thân với anh trong vòng năm phút nữa, và anh hẳn sẽ đẹp trai cực kỳ - ngay cả trong cái quần soóc vệt Daffy đó - và cô sẽ là một bà già trung niên với thân hình trung niên.

Thật may là tay cô lại bị chảy máu.

Cô chạm mặt anh trên đường băng qua phòng, nửa mong chờ anh sẽ bảo, “Anh bảo em ở yên đây rồi mà,” nhưng anh chỉ băng lại tay cho cô trong khi vẫn đứng đó trong hành lang.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi sau khi đã xong. “Anh xin lỗi. Anh chưa bao giờ...”

“Đó không phải lỗi của cậu.” Cô vỗ lên vai anh bằng bàn tay lành lặn, và trông anh đau khổ hơn bất kỳ lúc nào khác cô từng thấy. Cô với tay qua người anh và mở cửa. “Cảm ơn vì đã giúp tôi trong chuyện với Guy.”

Alex đứng im một lát, tỏ ra hoang mang, lưỡng lự và gợn cảm hơn bất kỳ ai trên cõi đời này.

“Nina, chúng ta có thể nói chuyện...”

“Không,” Nina nói, nhẹ nhàng đẩy anh ra ngoài cửa. “Tôi sẽ gặp lại cậu vào ngày mai.”

“Nina...” anh kêu lên, và rồi cô đóng cửa lại trước mắt anh và tựa trán vào đó. Bàn tay cô nhức nhối vì những mũi khâu, cơ thể cô nhức nhối vì hai bàn tay anh, nhưng phần lớn tâm trí cô nhức nhối vì cô muốn anh nhiều biết bao mà lại không thể nào có được anh, và cô đã suýt gặp phải thảm họa thế nào.

Fred liếm lên cổ chân cô.

“Cảm ơn mày, Fred,” cô bảo nó. “Tối nay mày giỏi lắm. Rốt cuộc thì đúng như Lassie.”

Cô quay lại đi vắng để tắt đèn bàn đi và thấy cái áo phông của Alex trên sàn nhà. Cô nhặt cái áo và áp nó lên mặt, hít vào mùi hương của anh một lát trong lúc Fred đứng nhìn.

“Tao lậm lậm rồi, Fred à,” cô bảo nó. “Tao lậm đến nỗi tối nay tao sẽ mặc cái áo này đi ngủ, tệ hại đến thế đấy.”

Fred ngáp dài.

“Sao chứ?” Nina nói. “Cứ chờ đến lúc mày yêu xem. Là địa ngục đấy.”

Mười phút sau đó, khi Max trả lời điện thoại, Alex tuyên bố.

“Anh nói đúng.”

“Anh luôn đúng,” Max ngáp dài. “Anh cũng phải có mặt ở văn phòng vào tám giờ sáng mai. Em có thể đợi đến tối mai rồi hăng kể về chiến công của mình cho anh nghe không? Anh sẽ đem bia đến.”

“Đó không phải là chiến công,” Alex ừ ừ nói. “Suýt nữa thì được, nhưng rồi tay cô ấy bắt đầu chảy máu, và đến lúc em băng bó lại xong, thì cô ấy cự tuyệt.”

“Đừng bao giờ dừng lại để băng bó,” Max nói.

“Anh thật nhân đạo đấy, bác sĩ Moore,” Alex mỉa mai. “Và em vẫn không hiểu sao cô ấy lại dừng lại. Em băng bó tay cho cô ấy, thế rồi cô ấy nhìn em và bảo, ‘Cảm ơn và chúc ngủ ngon.’ Em vẫn không biết mình đã làm gì sai.”

Anh nghe thấy Max thở dài ở đầu dây bên kia. “Để anh nghĩ một lát.” Một khoảng lặng dài trôi qua, và rồi giọng Max cất lên với vẻ thận trọng. “Anh ghét phải hỏi điều này, chắc em không thể ngu xuẩn đến thế, nhưng em đã thay quần áo trước khi lên trên đó, đúng không?”

Alex hoang mang. “Quần áo á?”

“Quý tha ma bắt, Alex, em thật vô vọng,” Max nói.

“Anh trở thành chuyên gia hàng đầu về quần áo từ khi nào thế?” Alex cúi kính hỏi lại.
“Em không nhận thấy là anh đang ăn mặc như bọn GQ đấy.”

“Alex, nghe anh nói thật kỹ đây,” Max nói. “Anh sẽ nói điều này với em với tư cách là một ông anh trai và là người bạn thân nhất.”

“Được rồi,” Alex bảo. “Anh nói xem.”

“Đừng bao giờ mặc quần soóc vệt Daffy để quyến rũ phụ nữ. Em muốn cô ấy há hốc miệng ngưỡng mộ khi nhìn xuống, chứ không phải thối mặt em bao nhiêu tuổi rồi.”

“Ôi, quý tha ma bắt,” Alex rên lên.

“Mình đang tiến hành viết lại,” Charity nói vào tối hôm sau khi Nina nhắc máy.

“Tuyệt.” Nina cố mở cửa sổ cho Fred trong khi kẹp ống nghe giữa tai và vai. Cô muốn kể cho Charity nghe mọi điều về Alex và nụ hôn trên đi vắng, nhưng cô lại không muốn nghĩ đến chuyện đó vì cô đã nghĩ đến nó suốt cả đêm lẫn ngày và lúc này đã đang dở điên dở tỉnh vì khát tình rồi. Nói chuyện bậy bạ về Alex trên điện thoại với Charity sẽ chẳng giúp ích gì. Bàn luận về cuốn sách sẽ tốt hơn nhiều. “Cậu cũng đang viết chương kết mới đấy chứ?”

“Ừ.” Charity ngập ngừng. “Mình sẽ thay đổi nhiều ở vài chỗ, Neen à.”

Nina khựng lại. “Nhiều thế nào?”

Cô nghe thấy Charity hít vào thật sâu. “Mình sẽ sửa thành truyện hư cấu.”

Nina nhắm mắt lại đau đớn. Truyện hư cấu. Tiểu thuyết hư cấu gọi cảm, lãng mạn. Jessica sẽ nổi điên lên cho xem. “Bảo mình là cậu đang đùa đi.”

“Không, không, mình nghiêm túc đấy. Mình sẽ biến nó thành tiểu thuyết hư cấu.” Giọng Charity trở nên gấp gáp. “Dù sao thì toàn bộ nhóm đọc cũng đã nghĩ nó là hư cấu rồi, và thế này cuốn sách sẽ hay hơn rất nhiều, Neen à. Mình vừa thay đổi toàn bộ tên tuổi, và sau khi làm thế, mình thấy trọn vẹn câu chuyện mới hài hước làm sao. Và vì mình đã chuyển sang ngôi thứ ba và dùng tên đệm đặt tên cho nữ chính rồi, thế nên giờ tất cả những gì mình phải làm là viết lại toàn bộ các chương truyện một lần nữa, để nội dung trở nên lạc quan hơn và nữ chính sẽ học được gì đó sau mỗi lần thất bại.”

“Truyện hư cấu,” Nina lặp lại, vẫn đang cố xem xét đến chuyện cô đã ký hợp đồng một cuốn tiểu thuyết hư cấu nóng bỏng cho Nhà xuất bản Howard bảo thủ của Jessica.

Bố Jessica sẽ trở mình trong mộ.

Ở khía cạnh khác, Jessica sẽ chỉ sa thải cô.

“Ừ, và mình cũng sẽ làm cho mấy anh chàng này trở nên khá khảm hơn. Mình suy nghĩ về bọn họ, và giờ mình đang viết lại lần nữa, chỉ ra vì sao cô ấy lại phải lòng họ để những sai lầm của cô ấy không có vẻ ngu xuẩn thế nữa.” Charity nghe có vẻ quá hạnh phúc đến nỗi Nina cố lắng nghe và tỏ ra mình cũng hạnh phúc. “Điều đó làm mình nảy sinh ý tưởng về một cái tựa đề tuyệt vời, vì giờ tiêu đề chương sẽ là về những sai lầm thay vì chỉ cay độc. Cậu nghĩ thế nào về *Jane Eyre*?”

“*Jane Eyre*. Nghe hay đấy,” Nina nói, vẫn cố nắm bắt lấy quy mô của thảm họa.

“Và giờ mình đang viết chương thứ mười ba, chương hạnh phúc mãi về sau với một người đàn ông hoàn hảo. Tên anh ấy là Raoul.”

Nina trố mắt nhìn điện thoại, sửng sốt. “Raoul á? Cậu có quen ai tên Raoul đâu.”

“Mình vẫn luôn thích cái tên đó,” Charity nói. “Mình xây dựng nên anh ấy từ sự kết hợp

giữa Antonio Banderas, Brad Pitt và Alex.”

Nina chớp mắt. “Alex á?”

“Ừ, Alex,” Charity nói. “Alex là một anh chàng tuyệt vời. Mình vẫn không hiểu vì sao cậu vẫn chưa nhảy xổ vào cậu ta. Nếu là mình thì đã xong từ lâu rồi.”

Nina đáp lại một cách máy móc. “Cậu thì dễ nói rồi. Cậu đâu có cơ thể bốn mươi tuổi.”

“Không, mình có cái cơ thể ba mươi tám tuổi,” Charity nói, vẻ thiếu kiên nhẫn lộ rõ qua điện thoại.

“Charity à, nhiều nơi trên người mình đã xệ xuống rồi,” Nina nói. “Mình không nghĩ khóa thân là chuyện khả thi ở đây.”

“Cậu đã phóng đại quá mức sự kén chọn mà đàn ông dành cho phụ nữ khóa thân rồi đấy,” Charity bảo cô. “Hơi xệ một chút sẽ chẳng làm Alex phiền lòng đâu.”

“Chà, nhưng nó làm mình phiền lòng,” Nina nói. “Giờ, về cuốn sách...”

“Vậy thì mặc Áo lót Không tưởng đi,” Charity nói. “Nó là thứ chống chảy xệ tốt nhất cậu có được mà không cần phải phẫu thuật thẩm mỹ. Mình không thể tin được là cậu lại chẳng hành động gì với anh chàng đó.”

Nina nghĩ về chuyện tỏ ra can đảm và chẳng bàn luận gì về vụ việc chấn động xảy ra tối hôm qua, và rồi cô nhớ ra là mình đang nói chuyện với Charity. Bạn bè là dành cho những lúc thế này đây. “Thực ra, Alex đã hành động với mình. Tối qua anh ấy đã hôn mình.”

“Tuyệt quá,” Charity kêu lên. “Thế nó thế nào?”

Nina buông người xuống đi vắng, nhớ lại. “Mê ly lắm. Mình đã suýt lên cơn đau tim khi anh ấy cởi áo ra. Alex có cơ thể rất đẹp, Char à. Thực sự rất đẹp.”

“Chờ một lát,” Charity nói. “Sao mà chúng ta lại chuyển từ một nụ hôn sang cởi áo thế?”

“Mình không biết,” Nina nhớ lại. “Alex hôn mình, và điều tiếp theo mình biết là mình đã ở dưới anh ấy trên chiếc đi văng, giằng xé áo anh ấy. Mình chưa bao giờ thấy nóng bỏng đến thế trong suốt cuộc đời.”

“Ôi. Có lẽ tốt hơn hết cậu nên nghĩ lại về chuyện quyến rũ cậu ta và nhảy bổ vào cậu ta đi. Nếu cậu ta tuyệt đến thế, thì cũng đáng giữ cậu ta lại bên cạnh dài hạn lắm chứ.”

“Charity, Alex chỉ là một đứa trẻ...”

“Cậu ta không phải là một đứa trẻ.” Charity có vẻ cáu tiết. “Cậu ta đáng yêu và hoàn toàn trưởng thành, và rõ ràng cậu ta đã thể hiện hết rồi. Cậu phải vượt qua cái vụ tuổi tác này mới được.”

“Cậu có hẹn hò với ai mới hai mươi tám tuổi không?” Nina chất vấn.

“Có thể lắm chứ.” Giọng Charity không chắc chắn lắm. “Chuyện đó phụ thuộc vào cái kẻ hai mươi tám tuổi kia.”

“Cái kẻ ba mươi tuổi của mình đã mặc quần soóc vệt Daffy đấy,” Nina nói.

“Chà, chuyện đó là do xui xẻo, nhưng không phải không sửa đổi được,” Charity nói. “Xé nó ra khỏi người cậu ta.”

Nina thoáng tưởng tượng ra hình ảnh Alex khỏa thân. Trông anh thật tuyệt vời. “Tuyệt đối không.”

“Làm sao Alex có thể khiến cậu hôn cậu ta được thế?” Charity hỏi. “Riêng chuyện đó thôi là đã nên trao cho cậu ta một loại huân chương về khả năng quyến rũ rồi. Cậu quá câu nệ với anh chàng này, thực tế cậu đã dựng lên cả một cái hàng rào điện rồi đấy.”

“Mình đã cố làm Guy ghen.”

“Cậu người lớn quá nhỉ. Thế có thành công không?”

“Mình không biết. Anh ta bỏ về khi mình vẫn đang còn hôn Alex.”

“Cậu có muốn nghe lời khuyên của mình không?”

Nina nghĩ đến Charity và mười hai chương lãng mạn thảm họa cộng với một chương lãng mạn hân hoan chiến thắng về nhân vật Raoul hư cấu. “Không.”

“Đây là điều cậu phải làm,” Charity bảo bạn. “Cậu cởi bỏ hết toàn bộ quần áo, khoác áo choàng đi mưa vào, trèo xuống theo lối thoát hiểm rồi chui vào qua đường cửa sổ nhà cậu ta, và khi cậu ta hỏi, ‘Có chuyện gì thế?’ thì cậu cởi áo choàng ra.”

“Trong kiếp này thì đừng có mơ.”

“Làm đi,” Charity nói. “Tin mình đi.”

“Phải rồi.” Nina cố tưởng tượng ra hình ảnh mình khóa thân trong phòng khách nhà Alex. Cảm giác quá nhục nhã làm cô không dám nghĩ thêm. “Ngay cả nếu mình có thể làm thế, thì mình cũng chẳng biết làm gì tiếp theo.”

Charity khịt mũi. “Cậu sẽ chẳng phải làm gì cả. Cậu ta sẽ phụ trách phần sau đó. Thực ra, theo những gì mình đã được nghe, thì hẳn cậu ta sẽ phụ trách mọi chuyện kể từ giây phút cậu trèo vào qua đường cửa sổ. Tin mình đi - đây sẽ là vụ cá cược dễ dàng nhất mà cậu từng phải thực hiện.”

“Mình chưa từng thực hiện một vụ cá cược nào.”

“Chà, thế thì đã đến lúc bắt đầu rồi đấy. Giờ để mình kể cậu nghe về Raoul nhé.”

Năm phút sau, Nina cúp máy, cố làm mình không tập trung bằng nhận thức rằng sự nghiệp của cô sẽ kết thúc chừng nào Jessica đọc xong cuốn truyện *Jane Eyre*. Nhưng vô ích. Tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là Alex, cơ thể Alex, hơi nóng, đôi bàn tay, bờ môi và trọng lượng cơ thể anh trên cô. Làm tình với Alex. Ý nghĩ đó thật quá choáng ngợp khiến lý trí của cô ngừng hoạt động và cơ thể cô trở nên chiếm lĩnh, ham muốn cứ tràn ngập trong lúc cô nhắm mắt lại và hình dung ra anh giống như buổi tối hôm qua.

Cô cần anh. Không chỉ là chuyện khao khát ‘grừ-không-phải-tuyệt-lắm-sao’ nữa rồi. Cô sẽ không thể nào ăn ngon ngủ yên hay suy nghĩ gì nữa nếu không sớm có được anh.

Và anh cũng muốn cô. Cô khá chắc chắn là Charity nói đúng: tất cả những gì cô phải làm là chui qua cửa sổ nhà anh và cởi bỏ quần áo. Ngoại trừ việc cô không có khả năng làm như thế. Không thể nào.

Nhưng, ôi, Alex. Cô nhắm mắt lại và lại nghĩ đến anh, đáng yêu và mềm dẻo, to lớn và mạnh khỏe, thế rồi cơn sốt trong cô lại dâng lên và trở nên cào xé huyết quản cô. Cô đã muốn anh hàng tháng trời rồi, cố không nghĩ đến anh rồi kiểu gì cũng nghĩ về anh, và rồi tối qua, anh đã chạm vào cô và biến các giấc mơ của cô thành hiện thực. Cô tự ôm lấy mình, siết thật chặt, cố ngăn chặn cảm giác rạo rực, nhưng cảm giác đó ở khắp nơi và điều duy nhất có thể cứu vớt cô là phải được chạm vào Alex.

Ngay lúc này.

Cô bước vào phòng ngủ, tụt bỏ quần áo và nhìn vào thân hình của mình trong gương, cố lặn quan hết mức có thể. Trọng lực đã phản bội cô khi cô không để ý đến. Khi nhìn thật kỹ, cô có thể thấy sự hao tổn. Thừa mỡ. Béo ị. Phình ra. Chảy xệ.

Cô hít vào một hơi thật sâu. Chà, được thôi, vậy là chẳng còn thứ gì như trước nữa. Nhưng cũng chẳng tệ lắm. Và tất cả đều là đồ thật, không có ụ Jell-O nào. Ừ thì cô chẳng phải Cindy Crawford. Thì sao chứ? Nếu không dùng đến công cụ photoshop, thì Cindy Crawford cũng chẳng phải là Cindy Crawford nữa là.

Nina khoanh tay trước ngực và nhắm mắt lại. Dù sao chuyện đó cũng chẳng quan trọng gì, vì nếu không có được Alex, cô sẽ chết, và đây là cái cơ thể duy nhất cô phải dùng để chiếm lấy anh. Thế nên cơ hội của cô, hoặc là cởi quần áo và để Alex thấy cô khỏa thân hoặc là chẳng bao giờ ngủ với anh được. Mà cô thì phải ngủ với anh.

Có thể cô sẽ chẳng cần phải cởi hết quần áo ra.

“Mình có thể mặc cái Áo lót Không tưởng và tắt điện đi,” cô nói với hình ảnh phản chiếu trong gương rồi lục tung ngăn đựng đồ lót. Cô tìm thấy cái Áo lót Không tưởng ren đỏ ở đáy tủ,

cô đã không thể trả lại cái áo vì Fred đã tha nó qua lối thoát hiểm. “Đây rồi,” cô bảo cậu chàng Fred đã theo cô vào trong phòng ngủ. “Lần này tao thực sự sẽ mặc thứ này.” Cô mặc cả bộ vào, bộ đồ lót được cắt đủ cao để ít ra cũng che đậy được vòng bụng không còn bằng phẳng, neho mắt nhìn mình trong gương. Vòng một của cô chưa bao giờ cao được thế này. Chẳng có vòng một của ai cao được như thế. Áo lót Không tưởng nâng đỡ rất nhiều, đến nỗi có thể nhắc được cả Fred lên khỏi mặt đất. Chà, thế là tốt. Và cái thứ màu đỏ này sẽ đánh lừa được thị giác. Nhờ vào nó, cô có thể xoay sở tốt.

Cô đi vào phòng khách và lôi cái áo choàng đi mưa ra khỏi tủ áo. “Mày ở lại đây,” cô bảo Fred trong lúc mặc áo vào. Thế rồi cô hít vào thật sâu, kéo tấm liếp mở cửa sổ và rồi trèo xuống theo lối thoát hiểm.

Cửa sổ nhà Alex đang mở. Cô trèo qua đó vào phòng khách tối om của anh, để rồi khựng lại khi nghe thấy tiếng người nói chuyện trong gian bếp sáng choang.

Ôi, tuyệt làm sao. Anh có bạn hẹn, thế mà cô lại vừa trèo qua cửa sổ nhà anh trong bộ đồ lót. Cô quay lại, định thoát ra theo lối cửa sổ và hất đổ chiếc đèn đặt trên sàn. *Quý tha ma bắt.* Cô túm lấy cái đèn, đặt nó ngay ngắn lại rồi quay người định bỏ đi, nhưng Alex đã đứng đó, trên ngưỡng cửa sáng trưng trong chiếc áo phông và cái quần soóc con vịt, trông đáng thèm muốn hơn bất kỳ người đàn ông nào cô từng thấy trong đời.

“Chào?” Anh lên tiếng và bật đèn trong phòng khách lên, rồi chớp mắt lia lịa khi thấy cô.

Nina giật lùi về phía cửa sổ. “Tôi chỉ đang rời khỏi.”

“Không, không đâu,” Alex nói, và rồi một Alex khác, người này tóc đen, bước ra khỏi gian bếp với một lon bia trên tay. “Đây là anh trai anh, Max,” Alex nói, mắt vẫn không dứt khỏi cô. “Anh ấy sắp đi rồi.”

“Ai bảo thế.” Max nhìn Nina với vẻ thích thú.

Alex trừng mắt nhìn anh trai. “Đây là Nina.”

“Tôi đang định về đây.” Max quay về phía cửa. “Thực ra, tôi đã về mất rồi.” Anh mở cửa

ra, nhìn Alex và nói, “Anh đã bảo em quăng bỏ cái quần soóc chết tiệt đó cơ mà,” rồi rời đi.

Alex quay lại với Nina. “Chào.”

“Chào,” Nina đáp lại, cảm thấy mình như một con ngốc.

Chương 7

Alex tỏ ra ngập ngừng. “Anh mừng vì em xuống đây. Anh cứ tưởng có thể em sẽ không nói chuyện với anh nữa vì anh đã, ừm, hôn em.”

Được rồi, đến lúc rồi đây. Nếu cô muốn anh, thì đã đến lúc rồi. Cô sẽ phải làm chuyện này.

Nina cởi áo choàng ra thả xuống sàn, đứng đó và chẳng mặc gì cả ngoài lớp ren đỏ chắn giữa cô và Alex.

Alex chớp mắt. “Thế nhưng, nói chuyện không phải là tất cả. Đó có phải là cái Áo lót Không tưởng mà Fred đã đem đến cho anh không?”

Nina gật đầu.

Anh chậm chậm thở hắt ra và bước về phía cô. “Nó đẹp lắm. Cởi nó ra đi.”

Nina cảm thấy váng vất khi anh vớ tới cô, và rồi cô ngã vào vòng tay anh, quần lấy anh, suýt nữa kêu lên vì cảm giác thật tuyệt và cô cần anh biết bao. “Em cần anh làm tình với em,” cô nói vào tai anh, và giọng cô khan đi vì ham muốn. “Em cần anh ngay lúc này. Em không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác. Em chỉ...”

Miệng anh khép lại trên miệng cô, và cô rên lên, nếm mùi vị anh khi những ngón tay anh bấm vào lưng rồi đến hông cô, kéo cô áp thật chặt vào anh ngay cả khi cô uốn người sát vào và cắn lên môi anh.

“Phòng ngủ,” anh thở hỗn hển khi họ ngừng lại để hít thở. “Chúng ta phải đi ngay, không thì anh sẽ chiếm lấy em ngay trên sàn nhà.”

Nina để mặc anh kéo mình về phía phòng ngủ, mù mẫm vì ham muốn, điên cuồng muốn

cảm nhận được anh trong mình; nhưng khi họ đã ở trong phòng anh, khi anh đã lột áo ra và nói, “Áo lót đẹp thật đấy. Cởi nó ra đi,” thì Nina rơi tuột trở lại thực tại.

“Không,” cô nói và bắt chéo hai tay trước ngực.

“Nina...” anh lên tiếng, chân bước đến chỗ cô.

“Tắt đèn trước đã.” Cô lùi lại cho đến khi chạm vào giường.

“Chắc rồi.” Anh vói ra sau tắt công tắc đèn và rồi lại chìa tay về phía cô. “Cởi nó ra đi.”

“Alex, anh không hiểu,” cô kêu lên, và anh dừng lại. Cô nuốt xuống, cố giải thích. “Mọi thứ đều xệ xuống so với trước đây.”

“Nina, em mới không hiểu,” Alex nói. “Anh không quan tâm dù nó có nằm trên sàn nhà đi nữa. Lúc này anh muốn em không mặc gì cả.”

“Alex...” Nhưng rồi anh hôn cô, ngoắc bàn chân quanh cổ chân cô và đẩy cô ra sau cho đến khi cô ngã xuống, nảy lên dưới anh khi cơ thể anh trùm lên cô, miệng anh nóng hổi trên cổ cô.

“Alex,” cô lại cố lên tiếng, bám víu lấy chút tỉnh táo khi bàn tay anh làm cô trở nên yếu ớt vì ham muốn. Và rồi anh nhìn vào hai mắt cô, khiến cô sửng sốt khi thấy nỗi đam mê hiện diện ở đó.

“Anh muốn em,” anh nói. “Anh muốn em và anh cần em ngay lúc này. Em có muốn anh không?” Bàn tay anh trượt xuống người cô kéo hông cô áp vào anh, và cô nghiêng chặt răng khi cảm thấy anh cứng lên qua chiếc quần soóc.

“Ôi, Chúa ơi, có.” Nina cựa mình bên dưới anh, điên cuồng trước sự đụng chạm của anh. “Em không thể chịu đựng thêm được nữa. Có.”

“Vậy thì em sẽ mất cái áo lót này.” Alex dùng một tay bật cái móc chính giữa và kéo lớp ren ra khỏi người cô, và trước khi cô có thể nhăn mặt, miệng anh đã nóng hổi trên cổ cô và rồi trên ngực cô, khiến cô ưỡn người lên, mù mẫm trong làn sóng khoái lạc đơn thuần mà môi và

lưỡi anh đã đem đến cho cô. Cô quên đi tất cả những lo âu, mọi điều sợ hãi đều biến mất. Cô luồn tay vào tóc anh và rên lên khi anh đùa nghịch trên bộ ngực căng phồng của cô, và rồi Fred sửa âm ỉ.

Cậu chàng đang ngồi cạnh giường.

Nina há miệng thở dốc và chớp mắt, vụng về đẩy đầu Alex ra trong khi cố nhớ ra tên mình.

Alex dừng lại nhìn xuống Fred. “Mày đến từ đâu thế?” Anh hỏi, và rồi lắc đầu. “Tao chẳng quan tâm. Quay về đi.”

“Em để cửa sổ mở,” Nina nói giữa những hơi thở rời rạc và gắng sức ngồi dậy. “Em sẽ đưa nó quay về. Em sẽ...”

“Không, em không đi đâu cả.” Cơ thể Alex ấn cô xuống trở lại, và cô rùng mình dưới anh, thích cái cảm giác ngực cô cọ vào ngực anh và sức ép của cơ thể anh giữa hai chân mình khi anh ghì cô xuống. “Em sẽ không ra khỏi cái giường này,” anh bảo cô.

“Không.” Tay Nina chạy dọc theo cơ thể anh và cô nhìn anh nhắm mắt lại vì sung sướng. “Không, em không đi đâu cả. Em sẽ không ra khỏi cái giường này.” Cô thúc hông vào hông anh và rùng mình trước cảm giác nhận được. “Làm gì đó với em đi.”

Alex nhìn xuống cô, mắt tối lại vì ham muốn. “Anh đang định làm gì đó với em đây.” Rồi anh quay sang Fred. “Chú ý nhé. Mày có thể học được chút mảnh lời ở đây.”

Nina cựa quậy trên gối. “Nó chỉ là trẻ con. Nó không được phép nhìn.”

Alex ghì hông cô mạnh hơn xuống đệm, để bàn tay lướt dọc từ trên vai xuống và úp lấy ngực cô, ngón tay cái trêu đùa đầu nhũ. Nina rên lên, còn Fred kêu ư ử, và Alex cau mày nhìn xuống con chó, bàn tay anh vẫn đang lèo lái Nina trở nên mất trí.

“Cứ nghĩ đây là truyền hình cáp nhé,” cô nghe thấy anh nói với Fred. “Chứ không phải bố mẹ mày cuối cùng cũng được ân ái thỏa thích với nhau.”

Thế rồi anh cúi xuống và tiếp tục việc trêu đùa ban nãy, khiến đầu Nina xoay sang một bên, mê muội vì sung sướng, và cô thoáng thấy Fred ngáp dài và liếm mép.

“Đi chỗ khác, Fred,” cô kêu lên, nhưng Alex lại bảo, “Ý hay đấy,” và bắt đầu rải những nụ hôn từ giữa hai bầu ngực của Nina xuống đến bờ dốc nghiêng nghiêng trên bụng cô, làm cô thấy nhồn nhột và rùng mình. Thế rồi anh tuột chiếc quần lót ren xuống khi cơ thể anh trượt xuống phía đùi cô.

“Ôi, Chúa ơi, đúng rồi,” Nina thốt lên qua hàm răng nghiến chặt, và rồi anh nắm lấy hông cô, đùa nghịch bên trong cô, khiến Nina mất toàn bộ khả năng lên tiếng. Cơ thể cô tan chảy dưới hai bàn tay và miệng của anh, và tất cả những gì cô ý thức được là ham muốn tràn ngập cùng với sự bức bối và cảm giác siết chặt tận sâu bên trong người cô mà Alex đang khiến cho nó càng lúc càng cuộn chặt hơn. Cô xoắn người dưới anh, và rồi anh cảm thấy cô bất động, các ngón tay anh bấm vào hông cô trong lúc anh vuốt ve cô hết lần này đến lần khác. Sự kết hợp giữa lưỡi và hai bàn tay anh cùng với nhận thức rằng cô đang ở cùng Alex, cuối cùng cũng được ở cùng Alex và rằng cô sẽ có toàn bộ con người anh đã đẩy cô vượt qua giới hạn. Hơi nóng vỡ òa ra bên trong cô, những cơn co thắt làm người cô rung bần bật, cơ thể cô đông đưa trên miệng anh khi cảm giác thỏa mãn cứ thay nhau ủa đến. Sau đó, anh lại rải những nụ hôn ngược lên bụng cô, siết mạnh trên ngực cô, cắn vào chỗ hõm trên cổ cô trong khi cô ôm chặt lấy anh và trải qua những giây phút cuối cùng của cơn cực khoái.

Cô nằm ngửa đầu ra sau, cố hít thở, cố níu lấy khoảnh khắc vui sướng ấy, ngờ ngợ nhận thấy anh đang vói qua cô để mở ngăn kéo đầu giường, cảm thấy hông anh tì vào cô khi anh cởi bỏ chiếc quần soóc, và rồi nghe tiếng bao thiếc bị xé. Cảm ơn Chúa; bao cao su nghĩa là anh sẽ sớm ở trong cô thôi. Cô lăn người vào anh và thở hổn hển, “Nhanh đi,” vào tai anh, làm anh khẽ bật cười, tiếng cười thật trầm và lười biếng, thế rồi anh kéo cô lên trên anh.

“Đó là việc cuối cùng anh sẽ làm,” anh bảo cô. Cô chống tay lên ngực anh và đẩy mình ngồi dậy đủ để có thể nhìn vào mắt anh. “Chuyện này sẽ kéo dài cả đêm,” anh hứa với cô. “Anh sẽ chứng kiến em lên đỉnh hết lần này đến lần khác. Em sẽ vừa lên đỉnh vừa ngấm bình minh, anh thề đấy.”

Cô rùng mình, bàn tay anh trượt lên cổ cô, ngón tay cái chạy theo môi cô. Cô nếm tay anh rồi cắn anh khi anh di chuyển bên dưới cô. Tay anh chạy xuống hông cô, len vào giữa hai chân,

ngón tay anh trượt vào trong, vuốt ve cô cho đến khi cô rên lên trên ngực anh. Và rồi cô cảm thấy anh di chuyển thật mạnh trên bụng mình. Móng tay cô cắm vào vai anh, điên cuồng vì háo hức. Anh kéo cô về phía mình và cô hưởng ứng, đu đưa trên người anh, muốn anh ở giữa hai đùi và lấp đầy khoảng trống ở đó. Thế rồi anh ở trong cô, rắn chắc, khiến cô nảy người trên anh khi ngón tay anh siết chặt vào bắp thịt của cô, kéo cô áp sát vào anh. Cô thật trơn trượt và nóng hổi, và cô rên lên trước cảm giác trơn tuột, chà xát, trước sức ép và cơn rùng mình trong huyết quản khi anh di chuyển.

“Ôi, Nina,” anh kêu lên, vươn tay kéo gương mặt cô xuống, môi áp vào môi cô, nếm hương vị trong miệng cô khi anh tiến thật mạnh vào. Sau đó, không còn gì khác trong suốt phần còn lại của buổi tối ngoài Alex, hai bàn tay cùng miệng Alex, cơ thể Alex trên khắp người cô, bên dưới, bên trong, khiến cô mụ mẫm vì ham muốn và không thốt được nên lời trước những đợt lên đỉnh hết lần này đến lần khác.

Họ dừng lại một lần để ăn Oreo. “Trước đây em chưa bao giờ ăn Oreo mà không mặc gì,” cô bảo anh khi anh đem gói bánh và hai tách sữa quay lại giường ngủ. Anh liền nói, “Kể từ giờ, hai đứa mình sẽ ăn tất cả số bánh Oreo mà không được mặc gì.” Họ cùng nhau tắm lúc ba giờ sáng, gần như kiệt sức đến nỗi không đứng dậy được nhưng lại quá điên cuồng vì nỗi ham muốn dành cho nhau, khiến họ không thể dừng lại được. Sau đó họ ngủ thiếp đi, người quấn vào nhau, nhưng vài giờ sau Alex lại cựa mình cạnh cô và nói, “Anh đã muốn em quá lâu rồi nên giờ không thể không có em lần nữa,” rồi đưa tay kéo cô lại gần hơn. Trong cơn chấn choáng vì ngái ngủ và khao khát, cô nói, “Em cũng muốn anh, nhiều lắm.” Thế rồi cô hôn lên vai rồi lên ngực anh, di chuyển xuống phía dưới cơ thể anh, cảm thấy ngón tay anh bấu lấy vai mình. Thế rồi tai cô ù hể hể khi cô tìm thấy và chiếm lấy anh hoàn toàn, thích cái cách anh rên lên khi cô làm thế và cái cảm giác anh đem lại cho cô, nuốt nà và rắn chắc. Khi kéo cô lên lại với mình, anh liền hôn cô thật thô bạo, chà xát miệng cô và khiến cô điên cuồng vì anh hơn bao giờ hết. Sau đó anh lại làm tình với cô, lần này đưa cô lên thật cao để cho cơn cực khoái tàn phá con người cô, khiến cô run lẩy bẩy và thở dốc trên người anh khi cuối cùng anh cũng lên đến đỉnh.

Và điều cuối cùng Nina nhìn thấy, trong khi cô vẫn đang còn run run vì dư chấn của cơn cực khoái, ngay trước khi cô ngủ thiếp đi cùng với vòng tay Alex quanh người, là khung cửa sổ trong phòng ngủ của anh đang sáng dần lên trước bình minh.

“Trông em như quỷ ấy,” Max nói với Alex khi họ tình cờ gặp nhau ở bệnh viện vào ngày hôm sau.

“Buồn cười thật, em cảm thấy tuyệt lắm.” Alex ngáp dài và lắc đầu để tỉnh táo hơn. “Em vừa mới bảo bố là em sẽ nhận cái chỗ khuyết ở khoa tim ấy. Giờ em đã là đứa con trai quan trọng nhất. Xin lỗi vì điều đó.”

“Cứ thoải mái đi.” Max cau mày nhìn em trai. “Anh không hiểu. Ước muốn làm việc bên khoa tim của em cũng chẳng nhiều hơn anh là mấy. Em đang làm cái quái gì thế?”

“Anh muốn biết sự thật à?” Alex nói. “Em không chắc về khoa tim lắm, nhưng em sẽ trở thành kẻ sát nhân nếu đó là điều cần thiết để giữ Nina lại.”

“Để giữ Nina à?” Max nhướn một bên mày. “Nghĩa là em nghĩ mình đã có được Nina.”

Alex nghĩ đến Nina, ấm áp, khỏa thân và đầy âu yếm trong bóng tối đêm qua. “Em có Nina rồi,” anh nói một cách nghiêm túc. “Giờ em phải đảm bảo là mình sẽ giữ được cô ấy. Cô ấy từng kết hôn với Guy Adams. Cô ấy quen với tiền bạc, với tiệc tùng và những ngôi nhà thực thụ, chứ không phải mấy căn hộ trong khu nhà Victoria cũ kỹ lổn nhổn này. Cô ấy quen với cuộc sống thực.”

“Nghe có vẻ buồn tẻ,” Max nói.

“Với chúng ta thì có thể, nhưng với cô ấy thì không.” Alex hít vào một hơi thật sâu. “Cô ấy vẫn nghĩ em là một đứa trẻ, và cô ấy đúng. Em làm ở phòng cấp cứu vì em thích thế, chứ không phải vì đó là một bước tiến sự nghiệp phù hợp. Em chưa bao giờ đắn đo về tương lai, vì em nghĩ tương lai rồi cũng sẽ chỉ như ngày hôm qua. Em đã cư xử như một đứa trẻ, sống như một đứa trẻ, và Nina sẽ không muốn sống như thế.” Anh lại nghĩ đến Nina, nhưng lần này là cô nàng Nina trước đây, người đã đối xử với anh như một đứa em trai, thuần khiết và thân ái. Tối hôm qua, anh đã xử lý êm xuôi vấn đề em trai. Giờ tất cả những gì anh phải làm là chứng minh với cô rằng anh đã trưởng thành, rằng anh có thể che chở cho cô, giống như cách Guy đã làm. Cái

ký ức về Guy trong căn hộ của Nina quay trở lại với anh. Guy đã giữu cột và nói, “Vây đây là thứ mà thời nay một bác sĩ trẻ đầy hứa hẹn sẽ mặc, nhỉ?” *Rút lại câu đó đi, anh bạn*, Alex găm lên trong ý nghĩ, nhưng anh có thể hiểu lý do vì sao Nina lại cưới thằng cha đáng ghê tởm đó. Cao to, đẹp trai, giàu có, thành đạt. Quai hàm anh siết lại. Đã đến lúc anh thôi làm kẻ đầy hứa hẹn và bước tới. Điều đó lại làm anh nghĩ đến Nina. Anh không thể để mất cô.

“Đã đến lúc em phải chỉnh đốn lại bản thân,” anh bảo Max. “Bắt đầu một cuộc sống đảm bảo. Nina xứng đáng có được điều đó.”

“Em đã thảo luận chuyện này với cô ấy chưa?” Max hỏi. “Có thể cô ấy chẳng quan tâm quái gì đến tiền bạc.”

Alex siết quai hàm. “Em có quan tâm. Cô ấy sẽ có được mọi thứ mà cô ấy từng có trước đây.” Anh vỗ lên vai Max. “Nhân đây, cảm ơn lời khuyên của anh. Anh đã đúng.”

“Anh luôn đúng,” Max nói. “Nhưng lời khuyên nào?” Khi Alex bật cười vang và định bỏ đi, Max liền thêm vào, “Này, có thêm lời khuyên đây. Anh nghĩ em nên nói chuyện với Nina về vụ chuyển sang khoa tim này. Em biết đấy, trước đây cô ấy đã bỏ cái gã có tiền đó.”

“Em biết mình đang làm gì, Max à,” Alex nói với lại qua vai. “Cô ấy sẽ có mọi thứ.”

“Dù cho cô ấy có muốn hay không à?” Max gọi với theo, và Alex phớt lờ ông anh trai. Anh đã có đủ cảm giác nôn nao khó chịu về những gì mình sắp làm rồi. Anh không cần Max phải thêm vào nữa.

“Thức khuya à?” Jessica vui vẻ hỏi khi Nina loạng choạng bước vào văn phòng muộn đến hai tiếng đồng hồ.

Nina gật đầu. “Em đã thức khuya, ừm, với một người bạn.”

“Cô may mắn thật,” Jessica nói, và Nina giật mình, không dám chắc mình lại nghe một câu nhận xét không hề xám xịt như thế từ bà sếp của mình. “Cuốn sách của Charity tiến triển thế nào rồi?” Jessica thêm vào, và Nina nhận thấy một âm điệu nhấn mạnh căng thẳng trong giọng chị ta.

“Cô ấy đang viết lại,” Nina nói. “Chắc em sẽ đưa cuốn sách đó đi biên tập trong vòng hai tuần tới.” Cô nuốt xuống. “Sau đó em có thể đưa cho chị xem. Có vài chỗ...”

“Không.” Jessica giơ tay lên ngăn lại. “Cô không cần phải thảo luận về cuốn sách đó với chị. Chị tin tưởng cô. Thực ra, chị thậm chí còn chẳng cần phải đọc đến nó nữa kia.”

Nina há hốc nhìn bà sếp. Jessica đọc tất cả mọi thứ được Nhà xuất bản Howard phát hành, không phải vì chị ta không tin tưởng các biên tập viên, mà bởi chị ta yêu nhà xuất bản này cùng những cuốn sách ở đó. Có gì đó không đúng ở đây.

“Cô đã nói cô nghĩ cuốn sách đó sẽ nổi tiếng, đúng không nhỉ?” Jessica hỏi, và lần này sự căng thẳng là không thể chối cãi.

Chắc là có liên quan đến chủ nợ đây. Và căn cứ theo sự quan tâm sâu sắc của chị ta, Jessica hẳn phải đang hy vọng rằng mình có thể quẳng cuốn sách của Charity vào chủ nợ và đuổi họ đi.

“Em nghĩ nó sẽ được lòng độc giả,” Nina nói.

Jessica gật đầu. “Chà, vậy tốt. Dĩ nhiên, có nổi tiếng hay không không quan trọng.”

Nina gật đầu. “Dĩ nhiên rồi.”

Khi Jessica đã quay về văn phòng của mình, Nina buông người xuống ghế và nghĩ về tình huống trước mắt.

Jessica biết có gì đó trong cuốn sách của Charity mà chị ta sẽ không thích.

Jessica cần một cuốn sách bán chạy nhất.

Vậy là Jessica sẽ phát lòe cuốn sách cho đến khi nó được xuất bản, và rồi nói với mọi người, “Chà, tôi đã không thực sự đọc cuốn sách này trước khi nó được phát hành, thế nên tôi đã ngạc nhiên, dĩ nhiên, nhưng cuốn sách đang bán rất chạy, thế nên...”

Nhưng Jessica không biết rằng cuốn sách đã biến thành tiểu thuyết hư cấu. Nhà xuất bản Howard không in sách hư cấu.

Nina xem xét vấn đề này từ mọi góc độ. Cô nhận ra đó là Jessica đã mắt nhắm mắt mở, thế nên đây là quyết định của cô. Và cô quyết định là đã đến lúc Nhà xuất bản Howard phải in sách hư cấu rồi.

Cô hít vào một hơi thật sâu rồi gọi cho Charity. “Khi nào thì cậu viết xong cuốn sách đó?”

“Cuối tuần này,” Charity nói. “Một khi đã trở thành hư cấu thì nó tiến triển rất nhanh.”

“Suyttttttt!” Nina rít lên. “Tốt. Cuối tuần này đưa nó cho mình. Đây sẽ là kỷ lục biên tập sách nhanh nhất từng có trên đời. Bọn mình muốn xuất bản nó thật nhanh.”

“Vì sao?”

“Vì cậu sắp sửa cứu sống bọn mình, bé con ạ,” Nina bảo bạn. “Viết cho hay đấy.”

“Biết rồi,” Charity nói. “Có chuyện gì không ổn với cậu à? Nghe cậu như kiểu đang cao hứng ấy.”

“Gần đây cuộc đời mình đã trở nên rất thú vị,” Nina vui vẻ nói.

“Nó sẽ thú vị hơn rất nhiều nếu cậu xuống tầng dưới và nhảy bổ vào Alex,” Charity nói.

“Mình đã làm rồi.”

“Cái gì? Ồ, vui quá, vui quá, vui quá!” Điện thoại kêu lộc xộc và Nina hình dung ra Charity

đang lượn lòng vòng quanh cửa hàng, một kiểu ăn mừng được Charity ưa chuộng nhằm thể hiện sự vui sướng ngoài mặt. Rồi Charity trở lại đầu dây bên kia. “Chuyện này tuyệt quá! Còn hơn cả tuyệt ấy chứ!” Thế rồi giọng cô trở nên thận trọng. “Nó rất tuyệt, đúng không?”

“Trái đất chuyển động, các vì sao khóc sụt mướt và mặt trời xoay như bánh xe ngang qua bầu trời,” Nina nói. “Vụ ân ái kỳ diệu nhất kể từ khi thời gian bắt đầu vận hành.”

Charity rên lên. “Ôi, hoành tráng quá, giờ mình ghen tị rồi đấy.”

“Alex có một ông anh trai,” Nina gợi ý. “Trông giống y hệt ngoại trừ mái tóc đen.”

Charity khịt mũi. “Max. Mình đã gặp rồi. Không, cảm ơn.”

“Chà, cậu không thể có Alex,” Nina nói. “Anh chàng đó là của mình rồi.” Thế rồi cô nhận ra mình vừa nói gì và khựng lại.

“Ồ,” Charity hỏi. “Là như thế à?”

“Chắc không phải,” Nina nói, nhưng khi Alex về nhà tối hôm ấy, sự việc chính xác là như thế.

“Đây không phải là chuyện tình hai đêm đầu đấy,” anh nghiêm nghị bảo cô khi họ nằm trên sàn hành lang nhà cô, kiệt sức vì đã yêu nhau ngay sau cánh cửa bởi họ không thể đợi được đến lúc vào đến buồng ngủ. “Chúng ta có tương lai.”

“Tương lai,” Nina lặp lại, cố tập trung các giác quan như cũ sau cơn cực khoái. “Tương lai là tốt.”

“Em, anh và Fred,” Alex nói. “Mãi mãi. Ngoại trừ việc từ giờ trở đi chúng ta sẽ tìm thứ gì khác mềm hơn mà làm việc chứ không đầu gối anh sẽ đi đời mất.”

“Được thôi,” Nina nói. “Tương lai hử?”

“Anh biết em đang nghĩ gì,” Alex ngồi dậy. Nina ngấm nhìn các cơ bắp trên lưng anh co lại

và nghĩ, *Nếu anh biết em đang nghĩ gì, anh sẽ lại nằm xuống đây với em.*

“Em đang nghĩ anh chưa đủ trách nhiệm với em,” Alex tiếp tục. “Rằng anh không thể cho em cuộc sống mà Guy đã trao cho em.”

Nina ngồi dậy. “Em không muốn...”

Alex đặt tay lên miệng cô để ngăn cô lại. “Anh biết em sẽ không bao giờ nói gì về chuyện tiền bạc, nhưng nó quan trọng đối với anh. Anh muốn em có được mọi thứ.”

Nina gỡ tay anh ra. “Em có mọi thứ rồi.”

Alex phớt lờ cô. “Thế nên anh đã bảo với bố là anh sẽ nhận cái vị trí khuyết ở khoa tim.”

Nina chớp mắt. “Em tưởng anh không thích vị trí đó. Em tưởng anh muốn làm ở khoa cấp cứu. Em tưởng...”

“Đây là những gì anh muốn,” Alex nói, và Nina im lặng. Tuyệt. Anh sẽ trở thành một bác sĩ chuyên khoa tim. Một cuộc sống đầy những bữa tiệc cocktail và hội nghị trải dài trước mắt cô. Gây quỹ cho khoa tim. Những đêm khai mạc. Tất cả đám rác rưởi mà cô tưởng mình đã thoát sau khi rời khỏi Guy. Tất cả lại đang tái diễn.

Và đó là điều tồi tệ nhất. Mọi chuyện đang bắt đầu trở lại. Cô đã giúp Guy gây dựng một sự nghiệp, và giờ cô lại phải gây dựng một sự nghiệp khác. Nếu ở lại với Guy, ít nhất cô cũng sẽ không phải mó tay vào những chuyện rác rưởi này một lần nữa. Thế rồi cô nhìn sang Alex và cảm thấy tồi tệ. Không phải lỗi của anh khi cô là một phụ nữ đang làm lại từ đầu. Nếu cô đang ở độ tuổi hai mươi thay vì bốn mươi, cô sẽ mất hết kiên nhẫn mà giúp anh. Nếu đây là cái giá cô phải trả vì yêu Alex, thì cũng đáng thôi. Alex xứng đáng với bất kỳ thứ gì.

Kể cả việc mặc cái Áo lót Không tưởng đó trong suốt phần đời còn lại.

“Tuyệt,” cô bảo anh. “Chuyện này tuyệt đấy.”

Hai tuần sau đó, khi đang cùng Charity ngồi trên sàn phòng khách và uống sữa lắc

Amaretto, lần này là để ăn mừng, Nina nói.

“Cuốn sách hay lắm, Charity. Thực chất là mình chẳng biên tập cái gì cả. Nó tuyệt lắm. Câu chuyện gắn kết, trôi chảy và hài hước, và các cảnh giường chiếu thật không thể tin được. Tối qua mình đọc một cảnh cho Alex nghe, và anh ấy đã nhảy bổ vào mình.”

“Cậu có thể đọc danh bạ điện thoại cho Alex nghe và cậu ta vẫn cứ nhảy bổ vào cậu,” Charity bảo bạn.

“Chưa hẳn đâu,” Nina nói, và món sữa lắc đang nửa đường lên miệng Charity khựng lại.

“Ừ, ồ,” Charity nói. “Rắc rối trên thiên đường à?”

“Anh ấy đang làm việc cùng bố,” Nina nói. “Chuẩn bị cho cái vụ làm việc ở khoa tim. Nhiều giờ liền. Anh ấy hơi mệt.” Thực ra, anh đã ngủ thiếp đi trước ti-vi trước khi Harrison Ford tìm được Holy Grail. Cô đã cố tỏ ra thông cảm, nhưng đây chắc chắn là một dấu hiệu xấu.

Charity gật đầu. “Kenneth.”

Nina nhắm mắt lại và rên lên. “Đừng nói thế. Mình muốn chuyện này tiến triển tốt.”

“Sẽ đâu vào đấy thôi.” Charity xì xụp húp món sữa lắc. “Đó là điều mà mình phát hiện ra khi viết cuốn sách này. Mình đã từ bỏ anh ấy quá nhanh. Bọn mình đã có thể làm cho mọi việc ổn thỏa. Ý mình là, anh ấy là một người tuyệt đấy chứ, anh ấy chỉ cố bắt đầu một sự nghiệp lớn.”

Nina nghĩ về Alex. “Mình chắc là cậu nói đúng.” Thế rồi cô nhận ra Charity đã nói gì. “Cậu nuối tiếc vì đã ly dị Kenneth đấy à?”

Charity lắc đầu. “Không. Chuyện đó nhiều năm rồi. Mình sẽ tiến lên phía trước. Nhưng mình đã học được bài học từ chuyện đó. Anh chàng tiếp theo mình dính dáng đến sẽ là người cuối cùng. Raoul của mình.”

Ý nghĩ của Nina quay lại với Alex. “Không chỉ mỗi chuyện ngủ. Anh ấy cũng uống quá

nhiều.”

“Alex á? Cậu ấy trông chẳng giống kiểu người chè chén.”

“Thì không phải.” Nina bậm môi. “Anh trai anh ấy xuất hiện bốn hay năm tối một tuần với một lốc sáu lon và bọn họ chia nhau. Và rồi cả hai nhìn những cái lon rỗng theo cái kiểu Fred nhìn túi đựng Oreo trống rỗng ấy.”

Charity quắc mắt. “Chà, đó là câu giải thích cho cậu đấy. Là do anh trai cậu ta.”

Nina lắc đầu. “Không phải đâu. Max là một người tốt. Thực ra, Max là người rất tuyệt. Những người còn lại trong gia đình Alex nói chung khá lạnh lùng, nhưng Max đã rất tuyệt ngay từ đầu.”

“Nói chung khá lạnh lùng ư? Cậu chưa kể với mình là cậu đã gặp gia đình cậu ta đấy.”

“Bọn mình đã ăn tối.” Mặt Nina nhăn nhó khi cô nhớ lại. “Bố anh ấy nhìn mình và bảo, ‘Chúng tôi đã hy vọng Alex sẽ có con’.”

Charity nhăn mặt. “Ôi trời. Alex nói gì?”

“Anh ấy bảo, ‘Không, bọn con sẽ không có con,’ và Max nói, ‘Tôi lấy cho cô đồ uống gì đó nhé, Nina,’ còn mẹ Max làm gì đó với bố anh ấy và rồi ông ta đại loại là ngật ngưỡng rồi im lặng. Nhưng chuyện đó thật kinh khủng. Thế rồi còn bữa tối với gia đình mình nữa.”

“Ôi trời. Mẹ cậu thế nào rồi? Vẫn lạnh lùng vậy à?”

“Bà rất lịch sự với Alex,” Nina nói. “Và rồi sau bữa tráng miệng, mẹ lôi mình sang một bên và bảo, ‘Con sẽ làm gì khi cậu ta bỏ con vì một người phụ nữ trẻ hơn?’”

Charity đảo tròn mắt và cầm món sữa lắc lên uống cạn. “Vậy mình đoán là cậu và Alex sẽ chẳng trải qua các kỳ nghỉ cùng gia đình.”

Nina bật cười khế. “Chỉ với Max thôi. Mình rất thích anh ấy. Bọn mình sẽ tạo nên gia đình

riêng cho bọn mình cùng với cậu, Max và Fred.”

“Chà, nếu cậu đang lên kế hoạch kết hôn cho mình, mình sẽ chọn Fred trước khi chọn Max.” Charity đứng dậy. “Nghe đây, mình phải đi rồi. Cảm ơn vì món sữa lắc.”

“Chờ một chút.” Nina lồm cồm bò dậy. “Cậu không muốn nói về cuốn sách à?”

“Không. Cuốn sách hoàn tất rồi. Mình đã viết đi viết lại nhiều lần, và giờ mình muốn quên nó đi một thời gian. Mình có cần phải viết lại lần nữa không?”

“Không,” Nina nói. “Mình sẽ biên tập lần cuối và gửi nó cho cậu kiểm tra lại, và rồi bọn mình sẽ gửi nó đến nhà in. Jessica muốn sớm phát hành cuốn này, thế nên bọn mình sẽ phải đóng ARCs trong vòng một tháng.”

Charity thôi đuổi người. “ARCs á?”

“Bản đọc thử ấy mà. Số sách này được phát hành trước cho các nhà phê bình để bọn mình có thể lấy vài đoạn bình hay ho cho bìa chính thức.”

Hai tay Charity buông thõng xuống hai bên sườn. “Nhiều nhà phê bình không?”

“Với cuốn sách của cậu thì có.” Nina cúi xuống cầm mấy cái ly sữa lắc lên. “Mình sẽ gửi nó đến từng nhà phê bình một trên hành tinh này. Nó sẽ rất tuyệt cho xem.”

“Mình hy vọng thế.” Giọng Charity nghe có vẻ không chắc chắn. “Mình thực sự muốn chuyện này sẽ ổn, Neen à. Trước đây mình chưa bao giờ làm việc gì sử dụng đến đầu óc cả.”

Nina chớp mắt nhìn bạn. “Dĩ nhiên là rồi chứ. Cậu đã quản lý cái cửa hàng đó rất tốt.”

Charity nuốt xuống. “Ý mình là đầu óc sáng tạo ấy. Mình đã có ý tưởng cho một cuốn sách khác. Mình thực sự muốn cuốn này thành công.”

Nina ôm lấy Charity, vòng hai cánh tay quanh người bạn để hai chiếc ly trên tay cô cụng leng keng vào nhau khi cô siết chặt Charity. “Nó sẽ thành công,” cô hứa với bạn, đồng thời lẩm

nhằm một lời cầu nguyện thầm lặng, tha thiết là nó sẽ thành công, không chỉ vì lợi ích của Charity, và còn vì lợi ích của cả cô và Jessica nữa.

“Thế mọi chuyện với Nina thế nào?” Max hỏi Alex vào bữa trưa tuần tiếp theo trong nhà ăn tự chọn của bệnh viện.

“Nina tuyệt lắm.” Alex cố tỏ ra hạnh phúc nhưng cơn thèm ngáp như bao trùm lên anh. “Cuộc sống tuyệt lắm.”

Max nhướn một bên mày nhìn em trai. “Chà, đừng để lòng nhiệt tình khiến em mất khả năng kiểm soát.”

“Không.” Alex lắc đầu và rồi hối tiếc vì đã làm thế. Cảm giác như thể óc anh đang lộn tùng phèo lên trong hộp sọ như những viên bi bằng xốp. “Em nói thật mà. Cô ấy tuyệt lắm.”

Max ngả người ra sau. “Thế khoa tim thế nào?”

Alex cố tập trung vào anh trai. “Khoa tim á? Khoa tim chán ngắt.”

Max lắc đầu. “Sao em không thôi ngay cái vụ này đi rồi quay lại với khoa cấp cứu và làm cho mọi người hạnh phúc chứ?”

Alex gườm gườm anh trai. “Mọi người đều hạnh phúc khi em làm ở khoa tim. Bố sướng ngây ngất.”

Max nhìn em trai với vẻ không thể tin được. “Sao em biết được?”

Alex phớt lờ. “Và Nina sẽ hạnh phúc một khi em giải quyết được cái lịch làm việc này. Em sẽ rời khỏi khoa cấp cứu sớm thôi, và sau đó...”

“Và sau đó em sẽ khổ sở,” Max nói nốt. “Anh không thể tin là em lại làm thế này với bản thân mình. Và vì cái gì chứ? Nina sẽ yêu em cho dù em có làm gì đi chăng nữa. Cô ấy rất tuyệt, là điều tốt nhất từng xảy đến với em. Thế mà em đang bỏ lỡ điều đó vì em có cái ý tưởng ngu ngốc trong đầu là cô ấy cần được giàu có.”

“Em sẽ cho anh biết cái gì là ý tưởng ngu ngốc,” Alex bảo anh trai. “Cái Áo lót Không tương ấy. Đó là một ý tưởng ngu ngốc.”

Max gật đầu. “Phải, anh có thể hiểu làm sao chúng ta lại đi từ khoa tim sang áo lót. Nghe hoàn toàn hợp lý. Một lời khuyên nhé - chớp mắt một chút đi, trước khi em giết chết bệnh nhân.”

“Có khi em tự giết mình trước,” Alex nói, và rồi chớp mắt. “Quên điều em vừa nói đi. Em không biết mình đang nói gì nữa.”

“Em đang nói là em không hạnh phúc.” Max đứng dậy đẩy ghế ra sau, và tiếng ghế nạo ken két trên mặt sàn làm Alex nhăn mặt. “Thôi chuyện này đi, Alex. Em sẽ có kết cục giống bố cho xem. Và giống anh nữa.”

Alex chớp mắt nhìn lên. “Anh á? Có vấn đề gì không ổn với anh chứ?”

Max nhìn xuống cậu em trai, và cho đến lúc này Alex mới thấy anh trai mình là một người lớn tuổi hơn, không chỉ là một gã đàn ông để anh chơi đùa cùng. “Anh ba sáu tuổi rồi, anh đã dành trọn cả đời cho sự nghiệp, anh kiệt sức và cô độc,” Max nói, và giọng anh nặng như chì. “Anh mệt mỏi, và anh chẳng có nơi nào để đi. Chẳng có ai để anh hướng tới. Em có Nina. Quỷ tha ma bắt, nếu anh có Nina, anh sẽ vồ lấy cô ấy rồi cùng nhau đi đến một bờ biển nào đó và chỉ ngắm mặt trời mọc rồi lặn suốt cả đời. Em đã có tất cả, và em đang quăng hết đi. Đừng phá hỏng chuyện này, Alex à.”

Alex nuốt xuống. “Anh đang nói quá lên.”

Max gật đầu, vẻ thất bại. “Có lẽ vậy. Tối nay anh sẽ đến cùng một lốc sáu lon, và chúng ta có thể cùng nhau quên đi điều anh đã nói.”

“Tốt,” Alex nói. “Đem đến mười hai lon đi. Em cũng có vài thứ khác cần phải quên.”

Một tháng sau đó, trên điện thoại văn phòng, trong lúc chăm chăm nhìn đồng thư trước mặt, Nina nói với Charity.

“Có mấy lời bình phản hồi rồi đấy, Charity. Bọn mình vừa nhận được xong.”

“Thế chúng thế nào?” Charity hỏi.

“Tốt lắm,” Nina nói. “Thực sự tốt đấy. Chỉ là chúng không phải là những gì mình trông đợi.”

“Như thế nào?” Charity hỏi. “Nina, cậu đang giết chết mình đấy.”

“Như ‘quyển truyện hài gọi cảm vui nhộn nhất nhiều năm qua’,” Nina đọc cho bạn nghe. Cô cầm một lời bình khác lên. “Như ‘Moll Flanders gặp Odysseus.’ Như ‘*Jane Eyre* sẽ đem đến cho các chủ cửa hàng những gì mà *Jane Eyre* đã đem đến cho các vị nữ gia sư.’ Như ‘Đọc *Jane Eyre* và khám phá tất cả những gì mà các bà mẹ chẳng bao giờ dạy chúng ta về tình dục’.”

“Như thế là tốt, đúng không?” Charity hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Chà, nó sẽ giúp ích cho việc bán được sách,” Nina nói.

“Họ không nhận thấy vấn đề khác à?” Charity hỏi. “Về cách mà cô ấy thay đổi ấy? Về những gì cô ấy học được? Họ không nhận thấy những vấn đề quan trọng à?”

Nina giờ lướt qua những lời bình. “Có vẻ như họ tập trung vào mấy cảnh giường chiếu, nhưng đó có thể là vì họ không trông chờ điều đó. Nhà xuất bản Howard thường không xuất bản một cuốn sách như sách của cậu.”

Hay như một trong những lời bình đã nhận xét: “Cuốn sách này đã thổi tung một cái lỗ bên hông của Nhà xuất bản Howard ngọt ngào và để ánh sáng của thế kỷ hai mốt tràn vào. Điều ngạc nhiên đây là thứ ánh sáng của giường ngủ.”

Nhưng thay vào đó, điều mà Jessica làm là sa thải cô.

“Nó là hư cấu á?” Jessica gào lên với Nina khi cô đưa những lời bình cho chị ta.

“Vốn dĩ ban đầu nó là một cuốn hồi ký.” Nina đan hai tay trước người. “Thực sự là như thế, nhưng trong lần viết lại cuối cùng, Charity đã chuyển nó thành hư cấu, như thế cuốn sách hay hơn, và những lời bình là tích cực...”

Jessica phe phẩy một tờ bình trước mặt cô, ngập tràn thịnh nộ. “Xem cái lời bình này xem! ‘*Jane Eyre* khiến cho các tác phẩm còn lại của Nhà xuất bản Howard trông như một người bạn hèn xấu xí mù quáng.’ Đó là thứ mà cô gọi là lời bình tích cực sao?”

Nina đầu hàng. “À, phải, em gọi đó là một lời bình tích cực.”

Tờ giấy trên tay Jessica khựng lại và chị ta chồm người lên bàn. “Cô bị sa thải.”

Nina lùi lại. “Em làm sao cơ?”

“Cô bị sa thải. Cô ra khỏi đây và cầm cuốn sách này theo cùng vì tôi sẽ không xuất bản nó. Bây giờ không, sau này cũng không. Nhà xuất bản Howard sẽ không bao giờ in mấy thứ rác rưởi này.”

Nina hoàn hồn lại. “Được thôi, cứ sa thải em, nhưng hãy xuất bản cuốn sách của Charity. Đó không phải là rác rưởi. Chị thậm chí còn chưa đọc nó, làm sao chị có thể nói nó là rác rưởi chứ? Như thế là không tôn trọng tri thức. Vì Chúa, Jessica, nó đã được in xong rồi. Chị không thể...”

Jessica nhìn cô bằng ánh mắt làm cô dừng lại ngay lập tức. “Tôi có thể làm bất cứ điều gì để cứu vãn danh tiếng nhà xuất bản của bố tôi. Và tôi sẽ làm thế. Giờ cô ra khỏi đây ngay.”

Tối hôm đó, Alex cố an ủi cô. “Không sao đâu mà, dù sao đi nữa, em không cần phải làm việc. Anh có thể nuôi em. Dù sao đó cũng là điều mà anh muốn làm. Nó sẽ giống y như lúc em kết hôn với Guy vậy.”

“Đúng là một lời an ủi tuyệt vời cho em,” Nina nói. “Và em chắc chắn đó cũng sẽ là lời an ủi tuyệt vời với Charity.”

Sau đó cô đến nhà Charity để tự mình thông báo tin này cho cô bạn.

Vẻ mặt Charity trở nên vô hồn vì sốc và cô buông người xuống cái đi văng liểu gai của mình. “Chị ta sẽ không phát hành nó ư? Nó đã được in ra rồi. Tại sao chị ta lại không phát hành nó. Rốt cuộc mình sẽ không có sách ư?”

Nina ngồi xuống cạnh bạn. “Để mình nghĩ xem. Mình sẽ thu xếp vụ này.”

“Sao cậu không bảo trước với chị ta đây là truyện hư cấu?” Charity hỏi.

“Mình tưởng chị ấy không biết thì tốt hơn,” Nina nói. “Chị ấy không muốn biết. Mình tưởng chị ấy sẽ chỉ buộc phải chấp nhận nó thế thôi.”

“Cậu tưởng sai rồi đấy.” Charity nói, giọng cô như chết rồi.

Nina ngẩng đầu lên. “Nghe mình nói đây, mình sẽ thu xếp vụ này.”

Charity lắc đầu, thảm bại. “Như thế nào? Chuyện đó xong rồi.”

“Xong cái khỉ ấy.” Nina đứng dậy. “Còn có những nhà xuất bản khác và đây là một cuốn sách hay. Nó thậm chí còn có những lời bình có sẵn nữa. Chà, chỉ cần mua lại nó từ Jessica và rồi bán nó đi nơi nào đó khác.”

Charity gật đầu, nhưng không nồng nhiệt lắm. “Chắc rồi, Neen à. Thế nào cũng được.”

“Mình sẽ thu xếp vụ này,” Nina quả quyết.

“Em không chắc là mình có thể thu xếp được vụ này,” Nina bảo với Max vào bữa tối ngày hôm sau.

Hôm nay là sinh nhật của bố anh nên cả gia đình đã tụ tập để ăn bánh và uống rượu. “Đó là truyền thống trong gia đình Moore,” Max đã bảo cô thế trong lúc rót đầy ly cho cô. “Đến lúc nến đã được thắp lên, thì chúng ta cũng vậy.” Mẹ cùng chị anh đã nhanh chóng và lạnh nhạt cùng ly chúc mừng bố anh rồi rời khỏi phòng, và giờ chỉ còn Nina và ba người đàn ông nhà Moore, cả ba càng lúc trông càng giống nhau: cao ráo, đẹp trai, căng thẳng và bất hạnh.

Max trông có vẻ đặc biệt khổ sở.

“Anh không sao chứ?” Nina đã hỏi anh thế và nhìn vào mắt anh dò hỏi.

“Không,” Max nói. “Nhưng cảm ơn em đã quan tâm.” Anh mỉm cười với cô, một nụ cười thoáng qua nhưng chân thành. “Anh mong đến chết đi được là Alex sẽ sớm hỏi cưới em. Đã đến lúc bọn anh cần một con người thực sự trong cái gia đình này rồi.”

“Em không nghĩ hôn nhân là một ý tưởng hay ho,” Nina nói.

Max khịt mũi. “Vì sao, vì em muốn cho nó một lối thoát trong trường hợp nó lớn lên và đổi ý à?”

Nina siết chặt quai hàm. “Điều đó có thể xảy ra lắm.”

Max lắc đầu. “Nếu nó biết suy nghĩ thì không đâu. Và bất kể những gì nó thể hiện gần đây, nó vẫn là thằng biết suy nghĩ.”

“Em thì không,” Nina nói. “Em vừa mới mất việc vì quá ngu xuẩn.”

“Kể cho papa nghe xem nào,” Max nói vậy, và thế là Nina dốc hết bầu tâm sự với anh.

“Em xin lỗi vì đã làm anh chán ngấy về vụ này,” cô nói sau khi đã kể xong, “nhưng Alex bảo em đừng lo lắng vì dù sao thì anh ấy cũng sẽ nuôi em.” Cô nhìn qua căn phòng khách, nơi Alex đang bàn luận chuyện gì đó mù mịt về bệnh tim với bố anh. “Thế là em kể cho Fred nghe.

Như thế cũng đỡ phần nào, nhưng không giống như nói với anh.”

“Quên cuốn sách đi,” Max nói. “Hãy cứu lấy Alex. Quỷ tha ma bắt, hãy cứu lấy anh.”

Nina nhìn Alex đang đứng bên kia căn phòng, gật đầu với điều gì đó mà bố anh đang nói, và trông anh giống bố mình nhiều đến nỗi cô cảm thấy ớn lạnh. “Anh ấy không còn cười nữa. Đến giờ bọn em đã ở bên nhau được gần hai tháng rồi, và anh ấy chẳng còn cười gì hết. Bọn em chẳng xem phim hay chạy bộ nữa vì anh ấy quá mệt mỏi. Ngay cả Fred cũng biết có chuyện gì đó không ổn. Nó cứ rên ư ử cho đến khi Alex chú ý đến nó. Như kiểu nó biết Alex cần phải được nhắc cho nhớ là nên sống đi thôi.”

“Cho Fred đến nhà anh đi,” Max nói. “Em muốn uống thêm gì không?”

“Không,” Nina nói. “Em còn chẳng muốn uống ly đầu tiên này nữa là.” Cô quay sang Max. “Và cả anh cũng thế. Nếu anh cảm thấy khổ sở đến thế, vậy thì hãy làm gì đó đi. Đừng có gây tê cảm giác đó bằng chất cồn chứ.”

Max chớp mắt khi thấy cô tức giận. “Này, đừng có trút giận lên đầu anh vì Alex đang biến thành một ông già. Anh đã bảo nó đừng có làm thế, nhưng nó cứ muốn trao cho em một cuộc sống giàu có.”

Nina khựng lại. “Anh đang nói gì thế? Anh đang bảo với em rằng anh ấy không muốn làm bác sĩ chuyên khoa tim cho bản thân anh ấy đấy à?”

Max khịt mũi. “Dĩ nhiên là không. Nó thích phòng cấp cứu. Nó làm điều đó là vì em.”

Nina nghiêng chặt răng. Lại giống hệt như Guy. Làm điều đó cho cô trong khi cô chẳng hề cần đến.

Alex và bố anh đến ngồi cùng hai người họ và cô trừng mắt nhìn cả hai với vẻ giận dữ đến mức Max phải vỗ lên tay cô, nhưng hai bố con kia dường như chẳng nhận thấy.

“Alex và bác đã nghĩ ra một món quà cưới cho con rồi, Nina thân mến,” bố anh nói.

Nghĩ ra cái của nợ ấy. Nina mỉm cười gượng gạo. “Bọn con sẽ không kết hôn đâu.”

Bố anh mỉm cười đáp lại, vẻ không để ý. “Nào, nào, Nina, không cần phải cảm thấy áy náy vì con đã qua cái tuổi sinh đẻ rồi. Như Alex đã chỉ ra, điều đó chẳng quan trọng đến thế. Max cũng đã kết hôn đâu.”

Alex nhăn mặt, còn Max nhìn cô và nói, “Anh sẽ cho em quyền được nói điều gì đó thật bẩn thỉu ở đây.”

“Thế nên bọn ta đã mua cho con một ngôi nhà,” bố anh nói nốt, và Nina bật dậy ngồi thẳng người trên ghế như một nữ thần báo tử.

“Hai người đã làm gì?”

“Bố con anh đã mua một ngôi nhà,” Alex nói, chớp mắt nhìn cô. “Bố sẽ thanh toán bằng tiền mặt cho mình. Nó nằm trên Lehigh Terrace.”

Nina nghiêng chặt răng. “Em từng sống ở Lehigh Terrace.”

“Anh biết,” Alex nói. “Đó là lý do vì sao bọn anh mua ở đó. Như thế nó sẽ giống y như hồi em còn kết hôn với Guy.”

Nina nghiêng răng chặt hơn, chặt đến nỗi cô nghĩ nướu răng của mình sắp sửa xuyên qua má. “Em đã bỏ Guy. Tại sao anh lại biến thành anh ta chứ?”

Bố anh xen vào. “Thật tình, Nina này, bác gần như không nghĩ...”

“Phải, bọn con biết,” Max nói. “Đó là lý do vì sao bố lại say xỉn. Đó là lý do vì sao tất cả chúng ta lại say xỉn, như thế chúng ta sẽ chẳng phải nghĩ về bất kỳ điều gì ngoài công việc và chè chén. Bố biết không, chúng ta có một rắc rối đấy.”

Bố anh quắc mắt nhìn anh. “Con đang nói cái gì thế?”

Max quắc mắt đáp trả. “Bố là một tay nghiện việc và nghiện rượu, và bố nuôi dạy Anh em

nhà Say xin theo quan niệm của chính mình.” Anh quay sang Alex. “Quay đầu lại luôn lúc này đi, cậu bé, nếu không em sẽ mất tất cả.”

Alex trừng mắt nhìn anh trai. “Em không hiểu vì sao mình lại trở thành kẻ xấu chỉ vì em muốn Nina có tất cả.”

“Chuyện này không phải về em. Anh chẳng quan tâm gì đến em cả,” Nina nói. “Nếu anh quan tâm đến em, anh sẽ nghe em nói. Tất cả những gì anh có thể nghe là cái tôi của bản thân anh hét lên, ‘Nếu tôi không trao cho cô ấy mọi thứ mà Guy đã cho cô ấy, cô ấy sẽ rời bỏ tôi’.” Cô túm lấy túi xách để trên bàn. “Em yêu anh, đồ khốn, nhưng em sẽ không sống tiếp cái cuộc sống chết tiệt đó lần nữa, thậm chí là vì anh. Em thích căn hộ của mình, em thích con chó của mình, em đã rất thích công việc của mình, và em vừa mới hủy hoại cuộc sống của người bạn thân nhất của em, nhưng em sẽ không cần phải hủy hoại cuộc sống của chính mình.” Cô lắc đầu, suýt khóc và tức giận đến nỗi chỉ muốn giết chết anh. “Em hy vọng anh và bố anh sẽ rất hạnh phúc trong ngôi nhà và sự nghiệp của hai người. Em sẽ chẳng nhận cái gì trong đó làm quà hết, và trong chuyện này là cả anh nữa. Em đã đúng. Anh quá trẻ so với em. Anh quá bị ám ảnh với cảm giác chông chênh của chính mình đến nỗi thậm chí chẳng thể nhìn thấy em đang đứng trước mặt anh nữa.”

Alex đặt ly đồ uống xuống. “Anh có thể nhìn thấy em. Và em đang mặc cái Áo lót Không tưởng chết tiệt đó. Em nghĩ anh không lắng nghe em sao? Em không lắng nghe anh thì có! Về chuyện...”

“Chúc ngủ ngon,” Nina nói. “Em sẽ tự tìm đường về nhà.”

Max cũng đứng dậy. “Không, anh sẽ đưa em về. Dù sao thì anh cũng chẳng phải là người nổi tiếng ở đây. Và bởi vì anh sẽ từ bỏ bia rượu, nên anh nghĩ mình sẽ không được mời quay lại.”

Nina hướng về phía cửa, nhưng cô vẫn nghe thấy Max nói với bố anh, “Nghỉ hưu và cai rượu đi. Đó là điều duy nhất cứu được bố.” Khi cô quay lại, anh đang nhìn Alex. “Chúa mới biết điều gì sẽ cứu được em,” anh bảo cậu em trai.

“Chờ một chút,” Alex kêu lên, nhưng Max đã đi về phía cửa và nắm lấy cánh tay Nina. “Đi

thôi nào, nhóc.”

“Hai người có chờ một chút không hả?” Alex gầm lên, nhưng Nina đã bước ra ngoài màn đêm, thấy cảm kích vì đã có Max để mà dựa vào, và ước gì anh có thể là Alex.

Chương 8

Tối hôm sau, vừa thưởng thức món sữa lắc không Amaretto, Charity vừa hỏi cô.

“Và sau đó thì sao?”

“Sau đó mình về nhà, khóc hết nước mắt rồi lăn ra ngủ,” Nina nói. “Nhưng mình đã làm điều đúng đắn. Mình biết mình đã làm điều đúng đắn vì mình cảm thấy nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Thậm chí mình còn dành cả ngày ở thư viện để lên danh sách các nhà xuất bản, lên kế hoạch chiến lược cho cuốn sách của chúng ta để Alex không thể tìm được mình và thuyết phục mình quay lại cái cuộc sống kinh khủng mà anh ấy đang gây dựng cho mình. Ý mình là, mình đau khổ vì đã yêu gã khốn kiếp hư hỏng đó, nhưng mình không thể nào chịu đựng một cuộc hôn nhân giống như cuộc hôn nhân trước kia nữa. Và Alex thì điên rồ. Anh ấy bị ám ảnh và cứ quyết tâm là mình sẽ có lại cuộc sống cũ trước đây dù mình có muốn hay không. Và điều duy nhất anh ấy có thể nghĩ ra để mà nói là làm mình tổn thương về vụ Áo lót Không tương.”

Charity cau mày. “Mình không hiểu đoạn đó. Tại sao cậu ta lại ghét cái Áo lót Không tương chứ?”

Nina nhắm mắt lại và rên lên. “Vì mình không chịu cởi nó ra nếu chưa tắt đèn.”

Charity đặt món sữa lắc xuống. “Để mình nói rõ ra xem nhé. Cậu đã ngủ với anh chàng này hai tháng trời, và cậu chưa bao giờ cởi áo lót ra nếu đèn còn sáng? Cậu ta chưa bao giờ thấy ngực cậu?”

Nina cau mày đáp trả. “Đừng nói nghe có vẻ ngu ngốc thế. Mình đã bốn mươi tuổi rồi, vì Chúa. Mình...”

“Cậu ta có quan tâm không? Cậu ta có nói, ‘Anh ghét bộ ngực bốn mươi tuổi của em, hãy mặc áo lót lên giường’ không?”

Nina lườm bạn, sửng sốt. “Dĩ nhiên là không rồi. Anh ấy chẳng bao giờ nói điều gì như thế. Alex là người tuyệt vời. Anh ấy toàn bảo mình đẹp biết bao, rồi bảo mình cởi áo lót ra nhưng...”

“Nhưng cậu không chịu nghe theo cậu ta,” Charity nói nốt. “Cậu quan tâm đến cái tôi của mình nhiều hơn là điều cậu ta muốn. Cậu cũng chỉ giống Alex mà thôi.”

Nina vươn thẳng người lên. “Đừng có cố so sánh hai bọn mình. Anh ấy đã mua cả một ngôi nhà chết tiệt, và tất cả những gì mình...”

“Tất cả những gì cậu làm là cự tuyệt không cho người yêu của cậu thấy cậu khỏa thân, vì cậu chẳng tin người đó yêu cậu dù trông cậu có thể nào đi chăng nữa,” Charity nói nốt. “Cậu không tin vào tình yêu vô điều kiện, cả Alex cũng thế. Vì thế hai người đều vứt bỏ đi điều tuyệt nhất mà mình từng có vì hai người không tin tưởng lẫn nhau, cũng như chẳng tin vào bản thân mỗi người.”

Nina cố nghĩ ra gì đó để nói, một cách nào đó để bảo Charity rằng cô ấy đã sai biết bao, nhưng điều đó thật khó vì những gì Charity nói quá đúng. Thế rồi ai đó gõ cửa nhà cô, và tim cô tròng trành. Cô nghĩ đó là Alex, liền lồm cồm bò dậy để ra mở cửa cho anh.

Đó là Jessica.

Nina chớp mắt nhìn chị ta trên ngưỡng cửa. “Chị đang đùa em đấy à?”

“Không,” Jessica nói. “Chị đã cố gọi cho cô suốt cả ngày nay. Cô đã đi đâu thế?”

Nina há hốc miệng.

“Đừng bận tâm. Chị vào được không?”

Nina giật mình tỉnh lại. “Ồ. Phải rồi. Dĩ nhiên.”

Cô lùi lại, Jessica bước qua cô và thấy Charity đang ngồi trên sàn nhà đút cho Fred một

cái bánh quy cây. “Chào Charity,” chị ta nói. “Tôi mới đọc cuốn sách của cô tối qua.”

Charity có vẻ cảnh giác. “Chị có thích nó không?”

Jessica gật đầu. “Có.”

Lần này Charity lẫn Nina đều há hốc miệng. “Thật không?”

“Thật.” Jessica nhìn quanh tìm ghế ngồi, nhưng không tìm thấy, bèn duyên dáng ngồi xuống sàn nhà cạnh Charity. “Hai người đang uống thứ gì thế?”

“Sữa lắc sô-cô-la,” Charity nói. “Thường thì bọn tôi hay cho Amaretto vào, nhưng bọn tôi đã thấy chất cồn có thể làm nên chuyện gì, thế nên giờ bọn tôi không làm thế nữa.”

“Tốt cho hai người,” Jessica nói. “Tôi cần hai người tỉnh táo để chúng ta có thể nói chuyện về cuốn sách của cô.” Chị ta quay sang Nina. “Cô nói đúng. Sau khi cô rời đi, chị đã xem xét về những gì cô nói, về chuyện chị không tôn trọng tri thức khi từ chối cuốn sách của Charity mà còn chưa đọc nó. Chị đã đọc cuốn sách đó, và nó thật tuyệt.”

“Nhưng Nhà xuất bản Howard không xuất bản sách hư cấu,” Nina nói.

“Giờ thì có,” Jessica tiếp lời. “Thời đại đã đổi thay. Chúng ta sẽ phải thay đổi theo thôi. Cô được thuê vào làm trở lại.”

Nina nuốt xuống, “Ồ. Tốt. Em sẽ đi lấy thêm kem.”

Khi Jessica đã có ly sữa lắc và tất cả bọn họ đều đã yên vị trên sàn nhà, bao gồm cả Fred, Nina mới nói, “Thế có phải là cuối cùng chị cũng sẽ xuất bản cuốn sách đó không?”

Jessica gật đầu, miệng đầy sô-cô-la và kem. “Phải,” chị ta nói sau khi đã nuốt xuống, “nhưng chúng ta sẽ không sử dụng mấy lời bình ngu ngốc đó. Họ đã bỏ qua trọng tâm của cuốn sách. Họ không nhận thấy sự trưởng thành của Jane.”

Charity thở ra hạnh phúc. “Tôi yêu chị, Jessica, ăn bánh quy cây nhé.” Fred rên lên, nên cô

cho nó thêm một cái nữa.

“Cuốn sách đó đúng kiểu Kierkegaard,” Jessica tiếp tục. “Đơn thuần là Kierkegaard.”

Charity chớp mắt. “Ai cơ?”

“Soren Kierkegaard,” Jessica bảo cô. “Một nhà triết học Đan Mạch. Ông ta đã nói, ‘Cuộc đời chỉ có thể hiểu tường tận bởi những gì đã qua ở đằng sau, nhưng người ta phải sống tiến về phía trước.’”

“Tôi thích quan điểm đó,” Charity nói. “ ‘Hiểu lùi và sống tiến.’ Ông ta còn độc thân không?”

Jessica chớp mắt, và Nina xen vào, “Cô ấy đùa đấy. Cô ấy có vấn đề với cái miệng.”

“Tốt,” Jessica nói. “Cô ấy sẽ rất tuyệt trong một tua quảng bá sách.”

“Một tua quảng bá sách á?” Charity lặp lại, và trong khi Nina ngồi xuống chứng kiến, Charity và Jessica đã bàn luận rồi đồng thuận với nhau thông qua món sữa lắc và đều tin rằng cuốn sách của Charity sẽ kiếm được cả đồng tiền cho tất cả bọn họ.

Ở tầng dưới, Alex và Max lại đang bật nắp lon, nhưng lần này mấy cái lon chứa đầy cô ca.

“Anh đã phóng đại quá,” Alex bảo Max. “Chúng ta đâu có nghiện rượu.”

“Ừ, phải rồi, chắc chắn,” Max nói. “Chúng ta chỉ uống quá nhiều mỗi đêm, rồi bất tỉnh và cứ dờ dẩn vật vờ mãi sau đó.”

Alex bật cười, dù trong lòng không muốn và dù anh đang đau khổ. “Chúng ta đã bất tỉnh

bao giờ đâu. Anh đang cường điệu hóa vấn đề.”

“Nhưng anh nói đúng, cũng như nhau cả thôi,” Max nói.

“Anh nói đúng.” Alex ngả đầu ra, cố suy nghĩ một cách thấu đáo, vừa khổ sở cũng vừa nhẹ nhõm chẳng kém sau cái ngày anh đã dành trọn để dọn dẹp sạch đồng đồ nát mà mình đã gây ra cho cả cuộc đời. “Chuyện gì đã xảy ra ở đây thế này? Sao em có thể mất kiểm soát nhanh đến thế?”

“Em có Nina và không muốn đánh mất cô ấy, thế rồi em hoảng sợ,” Max nói. “Và cô ấy cũng chẳng giúp gì em khi bảo rằng cô ấy sẽ không kết hôn với em để em được tự do rời khỏi khi đã trưởng thành. Đó không bao giờ là cách đối xử với một người đàn ông.”

Alex quắc mắt nhìn anh trai. “Đừng có chỉ trích Nina.”

Max lắc đầu. “Không phải anh. Anh phát cuồng vì cô ấy.”

Alex ngồi dậy. “Này!”

Max vẩy cậu em trai nằm xuống. “Và cô ấy phát cuồng vì em. Chỉ là cô ấy vẫn còn có chuyện cần phải hiểu ra.”

“Chà, chuyện đó sẽ mất bao nhiêu thời gian đây?” Alex hỏi. “Em muốn có lại cô ấy ngay lúc này. Nhưng cả ngày hôm nay cô ấy biến mất và không chịu trả lời điện thoại. Thậm chí cô ấy còn khóa cửa sổ nữa.” Anh nhăn mặt khi nói câu đó. Đây là việc gây tổn thương nhất trong tất cả.

“Chà, sẽ có ích nếu em hủy hợp đồng mua nhà và bảo bố là em không lớn lên để trở thành một bác sĩ chuyên khoa tim,” Max cau kỉnh bảo em trai. “Trong chuyện này không hẳn là em vô tội.”

Alex gật đầu. “Em biết. Chuyện đó xong rồi. Tất cả mọi thứ. Hôm nay em đã bảo bố rồi. Em còn bảo bố là anh nói đúng, và em đã đưa số điện thoại của AA[28] cho bố. Chuyện đó sẽ chẳng có ích gì, nhưng ít nhất thì bố cũng đã chán ghét cả hai anh em mình.”

“Chà, vậy thì,” Max nói. “Em đã làm tất cả những chuyện đúng đắn. Giờ thì hành động đi thôi.”

Alex nhắm mắt lại. “Cách đây chưa được đến hai tư giờ cô ấy gọi em là một tên khốn và rồi khóa cửa sổ. Em nghĩ giờ mà hành động thì hơi sớm.”

Max nhìn em trai với vẻ thương hại chẳng buồn che giấu. “Và còn cái quần soóc con vịt mà em đang mặc nữa chứ.”

“Này.” Alex lườm anh trai. “Đừng có chế giễu cái quần soóc này. Nó làm em nhớ đến Nina.” Anh trở nên triết lý. “Đây là cái quần may mắn của em. Em đã có được cô ấy khi đang mặc cái quần này.”

Max nhắm mắt lại và lắc đầu. “Giờ thì anh nhớ ra vì sao mình lại uống bia khi ở cùng em. Khi anh tỉnh táo, em nói chuyện nghe như một đứa trẻ con ngốc nghếch. Để anh nói thẳng ra nhé. Em mặc cái quần con vịt may mắn này vì nghĩ rằng điều đó sẽ đưa Nina quay lại với em?”

“Không,” Alex nói. “Kiểu gì thì em cũng sẽ đưa Nina quay lại. Nhưng hành động bây giờ là quá sớm. Thế nên em mặc cái quần này vì em nhớ cô ấy đến chết đi được, và nó làm em nhớ đến cô ấy.”

“Thế bao giờ em sẽ bắt đầu hành động?” Max mĩa mai hỏi.

“Khi nào em có đủ can đảm đã,” Alex nói. “Anh đúng là biết chọn thời điểm để chơi trò bài trừ chất cồn đấy.”

Charity và Jessica ra về lúc mười một giờ, vẫn còn thảo luận với nhau về những gì mà một tua quảng bá sách hiệu quả sẽ đòi hỏi, và Nina bị bỏ lại một mình trong chính căn hộ của mình cùng với Fred.

Đúng là điều cô muốn. Đúng là điều mà cô đã bảo với Alex là cô muốn.

Được rồi, cô đã nói dối. Cô muốn Alex. Không phải trong ngôi nhà chết tiệt kia, nhưng cô có thể thuyết phục anh từ bỏ chuyện đó. Anh cũng chẳng muốn như thế cơ mà.

Anh muốn sống trong một căn hộ cùng Fred và những bộ phim cũ, muốn chạy bộ và muốn khoa cấp cứu. Tất cả những gì cô phải làm là thuyết phục anh rằng cô cũng muốn những thứ đó, rằng cô tin tưởng vào anh. Trước đây, cô chưa từng có một tình yêu vô điều kiện, cô đã có một cuộc hôn nhân mà ở đó vẻ bề ngoài là tất cả và chuyện đứng về phía phái đảng đúng đắn có ý nghĩa hơn là đứng cạnh một người phù hợp. Nhưng với Alex, cô đã có được người phù hợp. Vấn đề là, cô cứ mãi sống với quá khứ thay vì nhận thức được ý nghĩa của những chuyện đã qua.

Đã đến lúc phải tiến lên phía trước.

Fred quệt mũi lên chân cô.

“Alex yêu tao vô điều kiện đấy, Fred,” cô bảo nó. “Tao biết điều đó. Tao không nghi ngờ gì về điều đó cả. Chỉ là cái tôi của tao đang chặn đường. Tao muốn gán cho anh ấy một thân hình hoàn hảo, và tất cả những gì anh ấy muốn là thân hình của tao.”

Fred rên ư ử.

“Một cái Oreo thôi,” cô nói và đứng dậy để lấy cho nó một cái, nhưng rồi cô khựng lại, một ý tưởng thành hình xuất hiện. “Không, chờ đã. Tao có một thứ còn tuyệt hơn cả Oreo cho mày,” nói rồi cô đi vào phòng ngủ với Fred lút cút chạy theo sau.

Nina bước đến ngăn kéo và lôi ra cái Áo lót Không tưởng, vốn được thiết kế dành cho những người phụ nữ không-được-hoàn-hảo-cho-lắm có được một vòng một hoàn hảo đến không tưởng. Giờ không còn thế nữa. “Đây, Fred,” cô nói và thả cái áo xuống trước mặt con chó. “Nó là của mày đấy, Fred. Cứ mặc nó với lời chúc phúc của tao.”

Fred ngoạm lấy cái áo lót, tỏ ra gần giống vẻ ngây ngất mà cô từng thấy ở nó, rồi quay

lưng bỏ chạy.

Nina tuột quần áo ra, đến trước gương rồi nhìn chăm chăm vào bóng mình với ngọn đèn phòng ngủ đang bật sáng.

Thân hình cô chẳng có gì không ổn cả. Thôi được, nó đã nhão hơn trước đây, eo đã lớn hơn trước đây, và chẳng có thứ gì trên đó được gọi là đầy sức sống cả, nhưng đó là một thân hình khỏe mạnh như thường, và Alex yêu thân hình đó. *Playboy* sẽ chẳng bao giờ đến mời gọi, nhưng cô chẳng cần *Playboy*, cô muốn Alex.

Nina mặc áo choàng đi mưa vào, mở chốt cửa sổ phòng khách và trèo xuống lối thoát hiểm để tìm anh.

Dĩ nhiên, Max đang ở đó khi cô trèo vào qua cửa sổ nhà Alex. Họ đang ngồi đối diện nhau, chân gác lên cái bàn cà phê của Alex, miệng uống cô ca, thì bỗng nhìn lên và thấy cô.

Alex đứng dậy trước, nhưng Max cũng nổi tiếp ngay sau đó. “Anh đang chuẩn bị về,” anh bảo cô. “Và anh phải nói với em điều này, anh chưa bao giờ ra về vì một lý do hay ho hơn.”

Nina mỉm cười với anh và anh cười toe đáp lại.

“Đi đi, Max,” Alex nói, và Max trả lời, “Anh đã đi rồi.”

Thế rồi anh ra về, và cô chỉ còn lại một mình với Alex, không biết chắc nên nói gì hay làm gì tiếp theo.

“Anh rất nhớ em,” Alex nói, “và anh thật ngu ngốc.”

“Em cũng nhớ anh,” Nina đáp lại.

Thế rồi Alex siết chặt quai hàm. “Nhưng nếu em đến đây để bảo anh rằng anh quá trẻ để kết hôn với em, thì em có thể chui ra khỏi cái cửa sổ chết tiệt đó ngay lúc này. Anh nói thật đấy. Lần này anh muốn có tất cả.”

Nina hít vào một hơi thật sâu. Thế rồi cô mở dây lưng và thả cái áo choàng xuống, đứng đó trước mặt anh mà không mặc gì trên người, trong khi toàn bộ đèn phòng khách đều sáng trưng.

“Ôi, Chúa ơi.” Alex bước về phía cô. “Quên cái cửa sổ đi. Em tránh xa cái cửa sổ đó ra. Thực ra, anh sẽ đóng đinh cái cửa sổ đó lại, để em có thể quên đi chuyện rời khỏi anh lần nữa.”

Cô cũng bước tới chỗ anh ở giữa phòng, nhắm mắt lại khi cơ thể trần truồng của mình chạm vào anh, uốn người áp vào anh khi anh ôm cô thật chặt và bàn tay anh di chuyển xuống lưng cô.

“Chúa ơi, anh nhớ em,” anh thì thầm vào tóc cô. “Anh đã phát điên lên khi cố nghĩ ra cách đem em quay trở lại. Em đã làm cái quái quỷ gì suốt cả ngày lẫn đêm thế?”

“Charity và Jessica đến thăm em trên đó.” Cô ngả đầu tựa vào ngực anh, vui sướng vì lại được ở cùng anh và có được bàn tay anh trên người cô lần nữa đến nỗi cô không thể lên tiếng trong cả phút. “Bọn em đã giải quyết xong mọi chuyện. Và khi những chuyện đó êm xuôi hết, em cũng sẽ giải quyết chuyện này cho xong luôn.” Cô ngẩng lên nhìn anh. “Em cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ tìm được ai yêu em đủ nhiều để có thể bỏ qua chuyện em không bao giờ trở lại tuổi hai mươi nữa, thế nên em đã quyết định là phải đảm bảo không bao giờ cần đến bất kỳ ai. Và em đã làm thế. Giờ em độc lập, và em có thể xoay sở mà không cần bất kỳ ai. Bất kỳ ai ngoài anh.”

Alex nhắm mắt lại một lát rồi nói, “Đừng bỏ rơi anh lần nữa nhé. Xin em đấy. Nếu anh làm hỏng chuyện gì, hãy cứ nói với anh, nhưng đừng bỏ đi.”

Cô lắc đầu. “Không bao giờ. Em không thể nào rời bỏ anh lần nữa.”

Anh hôn cô, đầu tiên là nhẹ nhàng để cô run rẩy dưới bàn tay anh, sau đó mạnh bạo hơn, thăm dò khoang miệng. Cô muốn lột trần anh ra, ngập tràn khao khát được cảm nhận làn da anh trên da mình, và cô luồn tay vào trong áo phông của anh, trượt lên trên, úp lòng bàn tay vào ngực anh. Anh hít vào thật sâu rồi giúp cô kéo cái áo qua đầu, rên lên cùng cô khi ngực cô chạm vào anh. Hai bàn tay anh dờ xuống úp lấy ngực cô, ngón tay cái xoa nắn đầu nhũ. Cô áp sát vào người anh, thèm muốn cảm giác nhức nhối khi bàn tay anh âu yếm mạnh bạo trên

người cô.

“Em có cần nói gì nữa không?” Anh thì thầm vào tai cô. “Nói nhanh lên vì chỉ trong vòng ba mươi giây nữa thôi, anh sẽ kéo em xuống sàn nhà, và rồi lúc đó chúng ta sẽ không nói năng gì nữa đâu đấy.”

“Hứa với em là anh sẽ không trở thành bác sĩ chuyên khoa tim và chúng ta sẽ không phải sống trong ngôi nhà chết tiệt đó.” Tay Nina trượt xuống lưng anh, lòng bàn tay cô vuốt ve những cơ bắp cứ săn lại khi cô chạm đến chúng. “Đằng nào em cũng sẽ yêu anh và ở lại bên anh, cho dù có chuyện gì đi nữa, nhưng anh sẽ ghét chuyện trở thành bác sĩ khoa tim, còn em sẽ ghét ngôi nhà đó, và em không quan tâm đến tiền bạc.”

“Anh sẽ không trở thành bác sĩ chuyên khoa tim.” Alex cúi đầu xuống đến khi trán họ chạm vào nhau. “Bố anh sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa, nhưng chuyện ngôi nhà đã tan thành mây khói và anh sẽ ở lại khoa cấp cứu. Ngay cả Max cũng sẽ xin nghỉ phép hai tháng. Bọn anh sẽ trở lại là con người. Ít nhất anh sẽ thế. Đó là điều anh muốn.”

Tay Nina trượt lên hông anh, cảm nhận lớp cotton xù xì của chiếc quần soóc giữa lòng bàn tay cô và làn da phẳng phiu của anh. “Đó cũng là điều em muốn,” cô nói. Và rồi cô móc ngón tay cái vào thắt lưng anh, vừa kéo chiếc quần soóc con vịt xuống vừa thả những nụ hôn dọc theo vùng bụng cho đến khi cô có được anh hoàn toàn.

“Em có thể có bất kỳ điều gì em muốn,” Alex nói, và giọng anh trở nên rời rạc. “Ngoại trừ giường riêng. Ôi, Chúa ơi, đừng dừng lại.”

Móng tay Nina cào dọc theo đùi anh và cô trở nên mạnh bạo hơn, làm anh rên lên và di chuyển cùng cô trong khi cô lạc mình trong quyền lực có được anh trong mình, biết rằng cô đang làm anh trở nên mụ mẫm, yêu thích cảm giác anh đem đến trên miệng cô. Thế rồi anh kéo cô ra và quỳ xuống, hôn cô thật mãnh liệt khiến miệng cô đau râm ran trước khi anh đẩy cô ngã ra sau và cúi xuống người cô. Anh cắn vào hông cô trước khi lách vào trong cô và từ từ thối hơi nóng mà cô đã cảm thấy từ lúc yêu anh bùng lên thành cơn nhức nhối bất ngờ. “Đừng dừng lại,” cô thở dốc trong khi anh chơi đùa với cô, làm cho máu cô sôi lên và huyết quản cô ngứa ran. “Đừng bao giờ dừng lại.” Cô ưỡn người lên khi cơn khát trở nên quá nóng, và rồi tay anh di chuyển xuống dưới hông cô, giữ cô thật chặt, trong khi cô quằn quại và hét lên khi chạm đỉnh.

Thế rồi anh đứng dậy, kéo cô lên cùng anh, dẫn cô trong tình trạng đang còn mụ mẫm băng qua phòng khách vào phòng ngủ. Anh dừng lại ở cửa để đẩy cô tựa vào tường và hôn cô thô bạo, dùng cơ thể chèn ép cô trong khi các móng tay cô cào lên sườn anh và cô cắn lấy môi anh. “Yêu em đi,” cô thì thào với anh. Anh lôi cô vào trong phòng ngủ và cùng cô ngã lên giường, lồm cồm nhồm dậy lấy bao cao su trong ngăn kéo trong khi cô trượt người trên anh, thả từng nụ hôn xuống hông anh. Và sau đó anh ghim cô xuống, chiếm lấy cô, lèo lái cô hết lần này đến lần khác trong cơn mụ mẫm, cho đến khi trên đời này không còn gì khác ngoài nhịp điệu của hai cơ thể, ngoài mạch đập trong huyết quản, và tiếng thở dốc đồng điệu của cả hai khi họ lao cùng nhau trong cơn cực khoái, rung động và rồi cuối cùng nằm yên lặng trong vòng tay nhau.

Nhiều giờ sau đó, Nina tỉnh dậy và cọ má vào ngực Alex, lắng nghe tiếng tim anh đập, cảm thấy biết ơn vì đó là một trái tim khỏe mạnh. Bởi nếu không thì rõ ràng là họ sẽ mạo hiểm với những cơn đau tim trong suốt phần đời còn lại mỗi khi yêu nhau. Cô cảm thấy anh cựa mình bên dưới, cảm thấy bàn tay anh trên tóc mình, và rồi cô mỉm cười khi bàn tay đó di chuyển xuống vai, đến lưng rồi vỗ lên mông cô.

“Chào anh,” cô khẽ nói.

Tay anh dờ lên vùng eo và kéo cô lại gần hơn. “Chào em,” anh đáp lại. “Anh thích em khỏa thân. Đừng bao giờ mặc quần áo vào nữa nhé.”

Cô mỉm cười, quá say sưa với cảm giác thỏa mãn mà không thể cất thành lời.

“Cảm ơn em vì đã không đem theo cái Áo lót Không tưởng,” anh nói, và cô quay người để có thể nhìn thấy anh.

Anh đang nhìn cô tràn ngập yêu thương khiến cô phải nhắm mắt lại trong chốc lát, choáng ngợp vì anh để tâm đến chuyện đó quá nhiều. “Không có gì,” cô khẽ nói. “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em,” anh khẽ đáp lại và hôn cô, môi anh di chuyển trên môi cô thật dịu dàng khiến cơ thể cô nhức nhối đáp lại. Thế rồi anh thì thầm trên má cô, “Hãy cho anh một ân huệ và quăng cái thứ chết tiệt đó đi nhé. Em thật xinh đẹp khi không có nó.”

“Em đã cho Fred rồi,” cô bảo anh và nhìn anh mỉm cười, yêu nụ cười của anh, yêu anh. “Đó là thứ mà nó thích chôm chĩa nhất ngoài bánh Oreo, thế nên em đã đưa nó cất giữ. Nó sượng diên lên.”

“Tốt.” Alex cựa mình dưới cô, làm tất cả các dây thần kinh trong cô nảy lên và rạo rực, và rõ ràng anh cũng thế vì anh hít vào một hơi thật sâu. “Nó có thể mặc thứ đó trong lễ cưới.” Thế rồi anh trở nên bất động, chăm chú nhìn cô, rõ ràng chờ cô nói là cô không thể kết hôn với anh, rằng không thể tính đến chuyện đó, rằng anh quá trẻ, rằng mọi người sẽ bàn tán.

“Fred sẽ tham dự đám cưới của mình à?” Cô hỏi, và anh thả lỏng người ra khiến cô bật cười, rồi cô ôm anh thật chặt, hoàn toàn chắc chắn về anh và tình yêu của anh. Thế rồi anh lấn người để ghim cô xuống dưới và lại làm cô mù mẫm cả người thêm lần nữa.

“Anh thấy Fred làm người bê nhẫn,” Alex nói bên tai cô.

Và sáu tuần sau đó, những người khác cũng chứng kiến điều tương tự.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẫu truyện hài ngắn có tên *Rowan & Martin's Laugh-In*. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này.

[2] Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp

[3] Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân.

[4] Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên.

[5] Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ.

[6] Hannibal Lecter: Nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị *Sự im lặng của bầy cừu*. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà sinh viên tập sự FBI là Clarice Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội.

[7] SAT: một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ.

[8] Rogaine: Một loại thuốc mọc râu, tóc.

[9] Oedipus: Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ.

[10] Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bề ngoài thì giường đã được sửa soạn xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân.

[11] Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga.

[12] Tiếng thối: thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề.

[13] Lithium: chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm.

[14] Charity: có nghĩa là Từ thiện.

[15] Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất.

[16] Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng, ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa.

[17] Chơi chữ: trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng.

[18] Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội.

[19] “Mày gầm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị *Tài xế Taxi (Taxi Driver)*.

[20] Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá.

[21] Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin - dạng rau câu.

[22] Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ - ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ.

[23] Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ thống lý luận vững chắc cho mình.

[24] Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học.

[25] Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại.

[26] Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung.

[27] Lassie là một chú chó - nhân vật chính trong bộ phim *Lassie Come Home (Lassie về nhà)*. Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó.

[28] Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.